

ဖိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

ကရင်တော်လှန်ရေးဟာ မှန်ကန်တဲ့ တော်လှန်ရေးဖြစ်တယ်။
မှန်ကန်ပြီး တရားတဲ့တော်လှန်ရေးဟာ တနေ့မှာ အောင်ပွဲရမှာပဲ။

စာအုပ်မှတ်တမ်း

စုစည်းတင်ပြသူ

ခိုင်မာကျော်ဇော

ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေ

ဒေါက်တာစင်သီယာမောင်

ကွန်ပျူတာ စာစီ၊ စာရိုက်

ကရင်သတင်းစဉ် အဖွဲ့သူအဖွဲ့သားများ

အုပ်ရေ

(၂၀၀၀)

ထုတ်ဝေသည့် ခုနှစ်

မတ်လ၊ ၂၀၀၇ ခုနှစ်

ဆက်သွယ်ရန်

ခိုင်မာကျော်ဇော

စာတိုက်သေတ္တာ (၂၂)

တာရှုံခရိုင်၊ မဲဆောက်၊

၆၃၁၁၀

ကျေးဇူးတင်ရှိခြင်း

- ☐ ဤစာအုပ်ဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် တွေ့ကြုံကျော်ဖြတ်ခဲ့ရသည်များကို အားတက်သရာ ပြန်လည်ပြောပြပေးခဲ့သည့် အဖိုး ဗိုလ်မှူးချုပ်ကျော်သောင်း
- ☐ ဤစာအုပ် ထုတ်ဝေဖြန့်ချိရေးအတွက် အားပေးကူညီခဲ့သည့် ကိုကျော်ဟိန်းနှင့် ဒေါက်တာစင်သီယာမောင်
- ☐ ကက်စက်ခွဲများ ကူညီဖြည့်ပေးခဲ့သည့် နော်ကပေါ်စေးနှင့် နော်စေးလျာဖော
- ☐ စာရိုက်စာစီ၊ စာပြင်ဆင်ခြင်းများကို ပိုင်းဝန်းလုပ်ဆောင်ပေးခဲ့သည့် ကရင်သတင်းစဉ်မှ နန်းဖောဂေါ၊ နန်းထူးထူးစံ၊ နော်ဖောဝါး၊ စောခေါင်သောင့်၊ စောအယ်ကော်
- ☐ စာမူကြမ်းများ ဖတ်ရှုပေးသည့် ဗိုလ်မှူးစောလှငွေနှင့် နမ့်ဝါဝါစိုးသိန်း
- ☐ အမှာစာ ရေးသားပေးသည့် ကေအဲန်ယူ အထွေထွေအတွင်းရေးမှူး ပဒိုမန်းရှာလားဖန်း၊ ကရင်အမျိုးသားကာကွယ်ရေးတပ်မတော်မှ ဗိုလ်မှူးချုပ်မန်းကျော်ဖေနှင့်တကွ ကျေးဇူးတင်ထိုက်သူအားလုံးကို ကျေးဇူးအထူးတင်ရှိပါသည်။

စုစည်းတင်ပြသူ၏ အမှာစကား

ကရင်တော်လှန်ရေးအတွင်း နှစ်(၅၀)ကျော်ကြာ ဖြတ်သန်းလာခဲ့တဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီး တဦးရဲ့ ဘဝဖြတ်သန်းမှုများနဲ့ အမျိုးသားတော်လှန်ရေး လူမျိုးစုံသွေးစည်းညီညွတ်ရေးအပေါ် တစိုက် စိုက်မတ်မတ်ပေးဆပ်ခဲ့တဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီးတဦးရဲ့ ခံယူချက်၊ သဘောထားကို မှတ်တမ်းတင်နိုင်ဖို့အ တွက် ကျမ အတော့်ကို လက်တွန့်နေခဲ့ရပါတယ်။

အခု ကျမ စုစည်းတင်ပြလိုက်တဲ့ အဖိုးကျော်သောင်းရဲ့ တော်လှန်ရေး ခံယူချက်၊ ယုံကြည် ချက်များနှင့် ဘဝဖြတ်သန်းမှုများဟာ ပြီးပြည့်စုံခြင်း မရှိပါ။ အဖိုး နာမကျန်းဖြစ်နေစဉ် အချိန်တို ကာလအတွင်း ကတိုက်ကရိုက်နဲ့ ဟိုတစ်၊ ဒီတစ် အဖိုးပြောပြသမျှကို စုစည်းတင်ပြခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီဇင်ဘာလ(၁၉)ရက်၊ မယ်တော်ဆေးခန်းမှာ ပြုလုပ်တဲ့ ကရင်သက္ကရာဇ် (၂၇၄၆) သလေး ထိုင်ခေါက်ဖို့ ကရင်နှစ်သစ်ကူးနေ့အခမ်းအနားမှာ သက်ကြီးရွယ်အိုတွေကို ပူဇော်ကန်တော့တဲ့ အစီ အစဉ်တခု ပါပါတယ်။ ဒေါက်တာစင်သီယာမောင်မိသားစုနဲ့ အတူတကွ နေထိုင်တဲ့ အဖိုးနဲ့ အဖွားကို ဒီအခမ်းအနားမှာ မတွေ့ရတဲ့အတွက် ဆရာမကို မေးကြည့်တော့ အဖိုး နေမကောင်းလို့ မလာနိုင်ဘူး လို့ ဆရာမက ပြောပါတယ်။

ကျမ ရင်ထဲ အတော်လေး လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ် ဖြစ်သွားပါတယ်။ အဖိုးအကြောင်းကို စာအုပ် တအုပ်ဖြစ်အောင် ရေးဖို့အတွက် ကျမ စိုင်းပြင်းနေတာ ကြာပါပြီ။ ဟိုတစ် ဒီတစ် မေးမြန်းထားခဲ့တာ လေးတွေကို အချိန်အားရှိသရွေ့ စာအုပ်တအုပ်ဖြစ်အောင် ကျမ အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီနေ့က အဖိုးရှိရာကို ကျမသွားတော့ အပေါ်ထပ်အခန်းထဲက ခြင်ထောင်တလုံးထဲမှာ အဖိုးနဲ့အဖွား တယောက်တဖက်လှည့်ပြီး ကွေးကွေးလေး ခွေအိပ်နေတာကို တွေ့ရပါတယ်။ အဖိုးနဲ့ အဖွား အသက်အရွယ်ရလာကာမှ စွယ်တော်ရွက်လို နှစ်လွှာတရွက်ဘဝနဲ့ ချစ်ချစ်ခင်ခင် ဖေးဖေးမမ ရှိနေခဲ့တာ ကြာပါပြီ။ အဖိုးနဲ့ အဖွားကို စောင့်ကြည့်ပေးတဲ့ ကျန်းမာရေး ဆရာမလေးက ကျမ လာတာ ကို အသိပေးတော့ အဖိုးက ပြာပြာသလဲနဲ့ ခြင်ထောင်ကို ဖြုတ်ဖို့ ပြောပါတယ်။

ကျမ အတန်တန်တားတဲ့ ကြားကပဲ အဖိုးက ကုန်းရုန်းထဖို့ ကြိုးစားပါတယ်။ သူ့ဆီကို လာတော့တဲ့ ဧည့်သည်တွေလာတိုင်းလည်း အဖိုးက မတတ်နိုင်တဲ့ကြားက အားတင်း ကုန်းရုန်းပြီးတော့ အမြဲ ထထိုင်တတ်ပါတယ်။

အဖိုးနုဖူးကို ကျမ ကိုင်ကြည့်တော့ ပူနွေးနေပါတယ်။ အဖိုး အစာမစားနိုင်တာ တပတ် လောက်ရှိပါပြီ။ စားချင်စိတ်လည်း မရှိဘူးလို့ ပြောပါတယ်။ ဒေါက်တာစင်သီယာမောင်က နွားနို့ပူ လေးကိုတော့ ဝင်အောင်သောက်ပါလို့ မှာထားလို့ နွားနို့တော့ နည်းနည်းသောက်တယ်လို့ ပြောပါ တယ်။

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

အဖိုးက အနည်းငယ်မို့နေတဲ့ သူ့ရဲ့ ရင်ဘတ်ကြီးကို ပွတ်သပ်ပြီးတော့ အဖိုးရင်ခေါင်းထဲက အောင့်အောင့်နေတယ် သမီးရယ်။ တချက်တချက်လည်း အရမ်းနာတယ်။ ခွဲဖို့စိတ်ဖို့လည်း အဖိုးဆန္ဒ မရှိတော့ဘူး။ သေချင်လည်း သေပါစေတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒုက္ခမပေးချင်တော့ဘူးလို့ ပြောပါတယ်။ အဖိုးက သူ့ရဲ့ ရောဂါအခြေအနေကို ကြိုသိနေပုံရပါတယ်။

အဲဒီနေ့က အဖိုးနဲ့ ကြာကြာစကားမပြောတော့ဘဲ ကျမ အိမ်ကို အပြေးပြန်ခဲ့ပါတယ်။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေကို အတင်းအဓမ္မ အကူအညီတောင်းပြီး အဖိုး ပြောခဲ့ဆိုခဲ့တဲ့ ဟိုတစ် ခုတစ်ခုကို ပြန်လည်စုစည်းခဲ့ပါတယ်။

အခု စာဖတ်သူများရဲ့ လက်ဝယ်ရောက်ရှိနေတဲ့ စာအုပ်ငယ်ဟာ အဖိုး ဗိုလ်ချုပ်ကျော် သောင်းရဲ့ ဘဝ တစ်စိတ်တဒေသမျှသာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကရင်တော်လှန်ရေး အစဖြစ်တဲ့ အင်းစိန်တိုက်ပွဲ၊ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်၊ ပဲခူးရိုးမနဲ့ ကော်သူးလေ အရှေ့တိုင်း၊ မာနယ်ပလော၊ မာနယ်ပလော ဗဟိုဌာနချုပ်ကျ ပြီးနောက် တပ်မဟာ(၆)ဒေသအထိ အဖိုး ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်းရဲ့ တော်လှန်ရေးဖြစ်သန်းမှုတွေ ဟာ သေသေချာချာ စုစည်းတင်ပြမယ်ဆိုရင် ကျမ်းတစောင်စာလောက် ရှိပါလိမ့်မယ်။

အခုတော့ ဟိုတစ် ခုတစ်ခု ကျန်းမာရေးမကောင်းတဲ့ကြားက အဖိုးပြောနိုင်ခဲ့သမျှလောက် ကိုသာ ကျမ တင်ပြခွင့်ရခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ အဖိုးက သူ နေသာထိုင်သာရှိတဲ့ အချိန်တိုင်းမှာ ကျမကို လှမ်းလှမ်းမှာပြီး သမီးမေးချင်တာတွေမေး၊ အဖိုးဖြေမယ်လို့ ပြောပေမယ့် အဖိုး မောနေတာကိုကြည့် ပြီး အချိန်ကာလ နောက်ကျခဲ့ပြီဆိုတဲ့ အသိကို ကျမ ခဲ့ပါတယ်။

ကျမရဲ့ နောက်ကျရလာဒ်ကတော့ အခုစာအုပ်မှာ အဖိုးရဲ့ ငယ်ဘဝနဲ့ အဖိုးရဲ့ တော်လှန် ရေးကာလအရှေ့ပိုင်း ဖြတ်သန်းမှုများသာ ကျမလက်ဝယ် ကျန်ရှိနေတာကို ပြနေပါတယ်။ ဒါကြောင့် လည်း အခုစာအုပ်ငယ်ကို “ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ”လို့ ကျမ အမည်ပေးရ ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

စာအုပ်ပါ အကြောင်းအရာများနဲ့ အချက်အလက်များဟာ အဖိုး ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း မမောနိုင်၊ မပမ်းနိုင် ပြောပြခဲ့တဲ့ အကြောင်းအရာများဖြစ်ပြီး ကျမက ဆီလျော်အောင် စုစည်းတင်ပြ ခြင်းသာဖြစ်ပါတယ်။ ဒီစာအုပ်မှာ အားနည်းချက်၊ ချို့ယွင်းချက်များရှိပါက စုစည်းတင်ပြသူ ကျမရဲ့ အားနည်းချက်သာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီစာအုပ်မှာ ပါရှိတဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်းရဲ့ ကရင်တော်လှန်ရေးအပေါ် ယုံကြည်ချက်၊ ခံယူချက်၊ လုပ်ဆောင်ချက်တွေကို ဖတ်ရှုရတဲ့ စာဖတ်သူတွေရဲ့ရင်မှာ တစုံတရာ စွဲထင်ကျန်ရစ်မယ်ဆို ရင်ပဲ ကျမအနေနဲ့ စုစည်းတင်ပြရကျိုးနပ်ပါတယ်။

ခိုင်မာကျော်ဇော

ပဗ္ဗိမန်းရှာလားဖန်း၏ အမှာစာ

“ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ” စာအုပ်ငယ်အတွက် အမှာစာရေးရန် စာမူကို အကြမ်းလေ့လာကြည့်ရာ အမှန်ပင် သူ့ဘဝ၏ ဟိုတစ် ဦးတစ် အစိတ်အပိုင်းငယ်လေးများကို တွေ့ရပါသည်။ သို့ရာတွင် အရေးကြီးသော အစိတ်အပိုင်းများကို ပေါ်လွင်အောင် ထည့်သွင်းထားနိုင်ခြင်း မရှိဟု မြင်ပါသည်။ ထိုသို့ဖြစ်ခြင်းမှာ သူ ကိုယ်တိုင်အချိန်ယူ၍ မပြောပြနိုင်ခြင်း၊ ပြုစုသူက အချိန်ယူ မစုစည်းနိုင်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်းသည် စစ်စစ်သမိုင်းဝင် ကရင့်တော်လှန်ရေးသမားကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ သူ့တွင် ခိုင်ခန့်သည့် သမိုင်းနောက်ခံ ရှိပါသည်။ သူသည် ခေတ်ပညာတတ်တယောက် မဟုတ်သော်လည်း အမျိုးကိုချစ်၍၊ ပြည်သူကိုချစ်၍၊ လွတ်လပ်မှုနှင့် တရားမျှတမှုကိုချစ်၍ တော်လှန်ရေးအတွင်း ရောက်ရှိလာသူ ဖြစ်ပါသည်။ သူ၏ ရိုးသားဖြောင့်မတ်မှု၊ သူ၏ သစ္စာရှိမှု၊ သူ၏ စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံမှု၊ သူ၏ သူရသတ္တိ၊ သူ၏ ကြိုးစားမှုကြောင့်ပင် တစ်စုမှူးဘဝမှ ဗိုလ်ချုပ်အဆင့်သို့ ရောက်လာခဲ့သူဖြစ်သည်။

ကျနော်နှင့် သူ မြို့နယ်တနယ်တည်းတွင်နေပြီး ကျနော်ရှာကို အမြဲရောက်ခဲ့သော်လည်း ကျနော်နှင့် ဆက်ဆံဘူးခြင်း မရှိခဲ့ချေ။ ၁၉၆၃ ခုနှစ်ရောက်မှ ကျနော်နှင့် ထိတွေ့ဆက်ဆံဘူးခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က သူသည် တပ်မ နိုင်ငံရေးမှူး၊ ဗိုလ်မှူးချုပ်ကျော်သောင်း ဖြစ်နေပြီ ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က မြစ်ဝကျွန်းပေါ်တိုင်းတွင် ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဗိုလ်ချုပ်မြရင်၊ တိုင်းအတွင်းရေးမှူး ဦးစိုးအောင်၊ တပ်မမှူး ဗိုလ်မှူးချုပ်ထွန်းအေး၊ တပ်မနိုင်ငံရေးမှူး ဗိုလ်မှူးချုပ်ကျော်သောင်း စသူများမှာ ဗဟိုကော်မတီဝင်များ၊ အရံ ဗဟိုကော်မတီဝင်များဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် မြစ်ဝကျွန်းပေါ်တိုင်းတွင် မန်းဘစောသည်လည်း ဗဟိုကော်မတီဝင်တစ်ဦးအဖြစ် မြစ်ဝကျွန်းပေါ်တိုင်းကို ဦးစီးလျက်ရှိသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်းသည် အင်းစိန်တိုက်ပွဲတွင် ပါဝင်ခဲ့ပြီး အင်းစိန်မှဆုတ်ပြီးနောက် တပ်များကို ပြန်လည်စုစည်းထိန်းသိမ်းရာတွင် အခြားခေါင်းဆောင်များနှင့်အတူ ပါဝင်ခဲ့သည်။ ၎င်း၏ လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက်များမှာ ဗိုလ်ချုပ်မြမောင်၊ ဗိုလ်ကျင်ဖေ၊ ဗိုလ်ဝင်း၊ ဗိုလ်မှူးစလွယ်၊ ဗိုလ်မှူးစံလင်း၊ ဗိုလ်တင်ဦး စသူများဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်မြမောင် ဦးစီးပြီး ၎င်းတို့ပါဝင်ခဲ့သည့် တပ်ရင်း(၁) နောက်ပိုင်း **KPLA** တပ်ရင်း(၁)သည် မိခင်တပ်ရင်းဖြစ်၍ ကရင့်တော်လှန်ရေးခေါင်းဆောင် အများအပြား၊ တပ်မှူးကောင်းအများအပြားကို မွေးထုတ်ပေးနိုင်ခဲ့သည့် တပ်ရင်းဖြစ်သည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်းအနေနှင့် မြစ်ဝကျွန်းပေါ်အတွင်း အထူးကျော်ကြားသည့် တာတပေါထိုးစစ်ကြီးကိုလည်းကောင်း၊ ဆင်မင်း၊ အောင်စစ်သည်၊ မိုးဟိန်း၊ ရွှေလင်းယုန် စစ်ဆင်ရေးကြီးများကိုလည်း ရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းခဲ့သည့် တပ်မှူးတဦးဖြစ်သည်။ ၁၉၇၂ ခုနှစ် ပဲခူးရိုးမမှ ပြန်ဆုတ်ပြီး သည့်နောက်တွင်လည်း အလားတူ ထိုးစစ်ကြီးများကို တောက်လျှောက်ရင်ဆိုင်ခဲ့သည်။

၁၉၇၄ ခုနှစ် နှစ်ကုန်ပိုင်းတွင် ပဲခူးရိုးမမှ အရှေ့တိုင်း အခြေခံဒေသသို့ ကူးရန်စီစဉ်စဉ် တိုက်ပွဲအပြင်းအထန်ဖြစ်ပွားရာ ဒဏ်ရာရ တပ်ဖက်ဆေးမှူးတဦးကို ကျောတွင်ပိုး၍ တောင်ထိပ်အထိ တက်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က သူ၏အသက်မှာ (၅၅)နှစ်ခန့်ရှိပြီဖြစ်သည်။ အရှေ့တိုင်း တော်လှန်ရေး အခြေခံဒေသသို့ရောက်ပြီးနောက် ရွှေတန်းခံကတုတ်တခုဖြစ်သည့် ဝမ်းခစခန်းတွင် ၁၉၉၅ ခုနှစ်အထိ ရပ်တည်၍ ရဲဘော်များနှင့်အတူ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

ခေတ်ပညာ အခြေခံနည်းခဲ့သော်လည်း တော်လှန်ရေးကို တက္ကသိုလ်အဖြစ်ထား၍ စိတ်ဓာတ်အရ နိုင်ငံရေးအရ၊ စစ်ရေးအရ၊ စည်းရုံးရေးအရ ပညာရှာခဲ့သူ၊ ကြီးပြင်းရင့်ကျက်လာခဲ့ကြသူ တော်လှန်ရေးခေါင်းဆောင် အများအပြားအနက် ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်းလည်း တဦးအပါအဝင် ဖြစ်သည်။ သူသည် အမျိုးသားအကျိုး၊ ပြည်သူအကျိုး၊ တော်လှန်ရေးအကျိုးအတွက် ကိုယ်ကျိုးကို အမှန်တကယ်စွန့်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

သူ့စာအုပ်ကိုဖတ်လျှင် သူ့ဘဝ အစွန်းအစလေးများ တချို့ ပေါ်နိုင်စရာရှိပါသည်။ ဤသို့ တစွန်းတစလေးမျှသော သူ့ဘဝ၏ အစအနလေးများသည် လွတ်လပ်မှု၊ တရားမျှတမှုကို လေးစားမြတ်နိုးသူများအတွက် တော်လှန်ရေးသမားများအတွက် အားအင်ဖြစ်စေမည်ဟု ဆန္ဒပြုလိုက်ရပါသည်။

မန်းရှာလားဖန်း
မတ်လ(၁၆)ရက်၊ ၂၀၀၇ ခုနှစ်

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

အငြိမ်းစား ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်းနှင့် ဗိုလ်ချုပ်မန်းကျော်ဖေ

ဗိုလ်မှူးချုပ်မန်းကျော်ပေ အမှာစာ

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း၏ ဘဝနှင့်ပတ်သက်၍ စာအုပ်ထုတ်မည်ဟု သိရ၍ ကျနော် အထူး ဝမ်းသာမိပါသည်။ ဝမ်းသာရသည့် အကြောင်းရင်းမှာ ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်းသည် ကျနော် အလွန် လေးစားရသော ကရင်တော်လှန်ရေး ခေါင်းဆောင်အတော်များအနက် တယောက် အပါအဝင် ဖြစ် သည်။ အမှန်ပင် ရိုသေသင့်၊ ရိုသေထိုက်၍ လေးစားသင့်၊ လေးစားထိုက်သော ခေါင်းဆောင်ကောင်း တယောက်ဖြစ်သည်။ ဗမာပြည် လွတ်လပ်ရေးအကြိုကာလ ကရင်အမျိုးသားနိုင်ငံရေး လှုပ်ရှားမှု အခန်းကဏ္ဍဖြစ်သည့် ၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ(၁၁)ရက်နေ့ မြို့တော်ရန်ကုန်နှင့် အချို့မြို့ကြီးများ တွင် “ကရင်ပြည် ချက်ချင်းပေး” “ကရင်တကျပ် ဗမာတကျပ် ချက်ချင်းပြ” “လူမျိုးရေး အဓိကရုဏ်း အလိုမရှိ” “ပြည်တွင်းစစ် အလိုမရှိ” ဟူသော ကြွေးကြော်သံ (၄)ရပ်ဖြင့် ငြိမ်းချမ်းစွာ အသံတိတ် ဆန္ဒပြပွဲကြီးတွင် တက်ကြွစွာ ပါဝင်ခဲ့သူဖြစ်ပြီး အင်းစိန်တိုက်ပွဲ (၁၁၁)ရက်တွင်လည်း ရွပ်ရွပ်ခွံခွံ တိုက်ပွဲ ဝင်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

အင်းစိန်တိုက်ပွဲ (၁၁၁)ရက်အပြီးတွင် မအူပင်အရှေ့ခြမ်း မြစ်ဝကျွန်းပေါ်တိုင်းတလျှောက် နိုင်ငံရေး၊ စစ်ရေးများကို ပြတ်ပြတ်သားသား ဆောင်ရွက်လာခဲ့ရာ၌ အထက်အမိန့်ဆိုလျှင် တပြား သားမှ အလျှော့မပေး ဆန့်ကျင်သွေဖီခြင်း အလျဉ်းမရှိ၊ မျိုးချစ် တပ်မတော်သားပီပီ စည်းကမ်းကြီးမား ခြင်း၊ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ခံယူချက်ပြင်းထန်ခြင်း၊ ကရင်တမျိုးသားလုံး ဘဝလွတ်မြောက်ရေး၊ လက် နက်တော်လှန်ရေး အခန်းကဏ္ဍကို တရားမျှတစွာ သတ္တိရှိရှိ အသက်ပေးဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ကရင်တမျိုးသားလုံးနှင့် မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ရှိ လူမျိုးစုများ၏ ယုံကြည်လေးစားခြင်းကို ခံခဲ့ရပါသည်။

၁၉၅၉-၇၄ ခုနှစ်အထိ ကြီးမားသည့် ရန်သူ၏စစ်ဆင်ရေးဒဏ်ကို မျိုးချစ်တပ်မှူးကောင်း တယောက်ပီပီ သွေးသောက်ရဲဘော်ရဲဘက်များနှင့် ရွတ်ရွတ်ခွံခွံ ခုခံတော်လှန် တိုက်ခိုက်ခဲ့ရာမှ ရန်သူ ၏ ပိတ်ပိုင်းထိုးစစ်ဆင်မှုကြောင့် မိမိအလွန်ချစ်လှသည့် ရင်သွေးငယ်လေးများကိုပင် နီးစပ်ရာ ဆွေမျိုး များနှင့် အပ်နှံခဲ့ပြီး ကိုယ်ကျိုးစွန့် အနစ်နာခံခြင်းအပြည့်ဖြင့် ၎င်းချစ်မြတ်နိုးသည့် ကရင်အမျိုးသား တော်လှန်ရေးကြီးနှင့်အတူ ပဲခူးရိုးမတိုင်းသို့ အခက်အခဲကို ဖယ်ရှားပြီး ဆုတ်ခွာရွှေ့ပြောင်းခဲ့ကြရ သည်။ နောက်တဖန် ၁၉၇၄ ခုနှစ် ရန်သူ ဖြတ်လေးဖြတ် ပိတ်ပိုင်းစစ်ဆင်ရေးကြီး စလာပြန်သဖြင့် ပဲခူးရိုးမမှ တဖန် အရှေ့တိုင်းသို့လာရာ ခရီးလမ်းတလျှောက် ရန်သူ၏ ဖြတ်တောက် တိုက်ခိုက်ချေမှုန်း ခြင်းကို တဆင့်ပြီးတဆင့် ခုခံဖယ်ရှားရင်းဖြင့် မိခင်ကေအန်ယူ အစည်းအရုံးကြီးနှင့် ပူးပေါင်းနိုင်သည် အထိ ကြိုးပမ်းခဲ့ရသည်။ သို့ရာတွင် မိခင်ကေအန်ယူ အစည်းအရုံးကြီးထံ ပြန်လည်သတင်းပို့နိုင်

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

သည်နှင့် မိမိအပေါ်ကျရောက်သည့် တာဝန်အပေါ် သစ္စာရှိရှိနှင့် ဇွဲကြီးစွာ ထမ်းဆောင်လာခဲ့သည့် ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း၏ ဂုဏ်သတင်းသည် ကရင်အမျိုးသားများအကြား ပျံ့နှံ့ကျော်ကြား လူသိများ ခဲ့ရသည်။

၁၉၈၁-၈၂ ခုနှစ် မာနယ်ပလောတွင် ဖွင့်လှစ်သည့် နိုင်ငံရေးသင်တန်းသို့ ကျနော် တက် ရောက်ခဲ့စဉ် ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်းနှင့် ပထမဦးစွာ သိကျွမ်းခဲ့၍ အလေးပြုခွင့်ရရှိခဲ့သည်။ မာနယ် ပလောဗဟိုဌာနချုပ်ကြီးတွင် ကျင်းပသည့် တပ်မှူး အစည်းအဝေးများ၌ ၎င်း၏ နိုင်ငံရေး၊ စစ်ရေး သုံးသပ်ချက်၊ စစ်ရေးမဟာဗျူဟာ ချမှတ်ချက်များ တင်သွင်းဆွေးနွေးရာ၌ တပ်မှူးကောင်း (ဝါ) ခေါင်း ဆောင်ကောင်း အရည်အချင်းနှင့် ပြည့်စုံကြောင်း သုံးသပ်နိုင်ခဲ့သည်။ ၁၉၉၁ ခုနှစ် (၁၀)ကြိမ်မြောက် ဗဟိုညီလာခံတွင် ညီလာခံ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်အရ ခရိုင် (၇)ခရိုင်အတွင်းရှိ ကေအဲန်ဒီအို တပ်ရင်း (၇)ရင်း ကို အုပ်ချုပ်ရသော ကေအဲန်ဒီအို ဗိုလ်ချုပ်တာဝန်ပေးအပ်ခြင်း ခံရသဖြင့် ကြည်ညိုလေးစားရသော ခေါင်းဆောင်တဦး၊ ကျနော်အား တိုက်ရိုက်အုပ်ချုပ်သော ခေါင်းဆောင်အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိလာခြင်း ကြောင့် ကျနော်များစွာ ပီတိဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ကျနော်အမြင်ကို ရိုးသားစွာ ဝန်ခံရလျှင် ဗိုလ်ချုပ်ကျော် သောင်း၏ ဂုဏ်သတင်းသည် ကျနော်လေ့လာသိရှိခဲ့ရသည်ထက် ပို၍ပင် ချစ်ခင်ကြည်ညို လေးစား သင့်သော ခေါင်းဆောင်ကောင်း ကြံအင်လက္ခဏာနှင့် များစွာညီညွတ်နေကြောင်း တွေ့ရှိရပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်းသည် မဟုတ်မခံ မှန်တာပြောတတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးဖြစ်၍ အထက် ခေါင်းဆောင်များကို ကြည်ညိုလေးစားမှုကြီးမားခြင်း၊ အမိန့်နာခံတတ်ခြင်း၊ မူအပေါ် လိုက်လျောမှု မပြုခြင်း၊ မူအပေါ် ဆန့်ကျင်ပြောဆိုလာသူများကို ရဲဝံ့ပြတ်သားစွာ ထောက်ပြပြောဆိုတတ်ခြင်း၊ ကိုယ်ကျိုးစွန့် အနစ်နာခံခြင်းနှင့် အချိန်ရှိသရွေ့ အမျိုးသားရေး၊ နိုင်ငံရေးများ ဆွေးနွေးပြောဆိုခြင်း၊ ကေအဲန်ယူ မူလမ်းစဉ်အပေါ် နှိုးကြားတက်ကြွခြင်း၊ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် အထက်အောက်ဆက်ဆံမှု လိုက်လျောညီထွေမှုရှိခြင်း၊ လက်အောက် တပ်မှူးတပ်သားများအပေါ် သနားညာတာတတ်ခြင်း၊ မည်သူနှင့်မဆို ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံတတ်ပြီး လာပါစားပါသောက်ပါ စသည်ဖြင့် ဧည့်ဝတ်ပြုတတ်ခြင်း၊ လက်အောက် ရဲဘော်တပ်မှူးတပ်သားများ လူထုဆန့်ကျင်မှု၊ ပြစ်မှု တစ်စုံတရာ ကျူးလွန်ပါကလည်း စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းအရ ပြတ်ပြတ်သားသား အရေးယူဆောင်ရွက်တတ်ခြင်းကြောင့် တပ်မှူးတပ်သား များတို့ ချစ်ကြောက်ရှိသေကြရသည်။ ထိုသို့ တိကျပြတ်သားသည့် ရှေ့ဆောင်မှုအောက်၌ တပ်မှူး တပ်သား အများစုသည် အမိန့်နာခံတတ်သော မျိုးချစ်တပ်မှူးတပ်သားကောင်းများအဖြစ်သို့ တ ဖြည်းဖြည်းရောက်ရှိလာကြသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်းသည် ယခုအခါ အသက်(၈၀)ကျော်(၈၄)နှစ်ဝန်းကျင်တွင် ရှိလိမ့် မည်။ ကျနော် သူ့ထံ သွားရောက်ကန်တော့ ဂါရဝပြုတိုင်းတွင် “မန်းကျော်ဗေ မင်း ရေဒီယို နားထောင် ပါ။ သတင်းစာဖတ်ပါ။ ပြည်တွင်းပြည်ပ အခြေအနေ လေ့လာပါ။ ကျရာတာဝန်ကို သတ္တိရှိရှိ လုပ်ပါ။

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

တော်လှန်ရေးကို တော်လှန်တဲ့ မျိုးချစ်သဘောတရားနှင့် ရင်းပြီးလုပ်ပါ။ ငါတို့ဟာ နိုင်ငံရေးအသိနှင့် တော်လှန်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်တယ်။ ကေအဲန်ယူမူနဲ့ ကင်းကွာတဲ့ အလုပ်မှန်သမျှ ဘာမှမလုပ်နဲ့။ ငါတို့နဲ့ အတူ မကုန်ခမ်းနိုင်တဲ့အားဟာ တော်လှန်တဲ့ ပြည်သူလူထုရှိတယ်။ လူမျိုးစု မဟာမိတ်ရှိတယ်။ ငါတို့ အမျိုးသားအပေါ် စာနာထောက်ထားတဲ့ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံတွေရှိတယ်။ ဒါကြောင့် တော်လှန်ရေးအပေါ် သစ္စာရှိရှိ လုပ်သွားရင် အောင်ပွဲပန်းတိုင် မှချရောက်မယ်။ တော်လှန်ရေးကို သစ္စာရှိရှိဆက်လုပ်ပါ။ ငါ အသက်ကြီးပြီ။ ငါ မလုပ်ရှားနိုင်တော့ဘူး။ ကိုယ်ထိလက်ရောက် မလုပ်နိုင်လည်း အကြံဉာဏ်ကို သေတဲ့ အထိပေးသွားမယ်။ မင်းတို့ကို ငါယုံကြည်တယ်။ တော်လှန်ရေး အောင်ပွဲခံတဲ့အထိ လုပ်ကြပါ” ဟူ၍ ကြိမ်ဖန်များစွာ ပြောဆိုဆုံးမ ဩဝါဒပေးခြင်းကြောင့် တော်လှန်ရေး၏ ဖိခင်ဖခင်သဖွယ် ချစ်ခင်ကြည်ညို လေးစားရခြင်းများ ဖြစ်ရပါသည်။

သို့ဖြစ်ပါ၍ ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း၏ ဘဝဖြတ်သန်းမှုအကြောင်း စာအုပ်ဖြစ်မြောက်ရေး ကြိုးပမ်းမှုသည် ကရင်အမျိုးသားတော်လှန်ရေး သမိုင်းနှင့် များစွာ ဆက်စပ်မှုရှိလေရာ ထိုကြိုးပမ်းချက် သည် များစွာအကျိုးဖြစ်ထွန်းမည်ဖြစ်သည်ဟု မျှော်လင့်မိပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း၏ ဘဝဖြတ်သန်းမှု စာအုပ်ကို ဖတ်ရှုလေ့လာကြရသော စာဖတ် ပရိသတ်များသည်လည်းကောင်း၊ မျိုးဆက်သစ် လူငယ်လူရွယ်များသည်လည်းကောင်း၊ ကေအဲန်ယူမူ လမ်းစဉ်အောက်၌ ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း၏ ဘဝဖြတ်သန်းမှု၊ ကိုယ်ကျိုးစွန့် အနစ်နာခံမှုများကို အတု ယူ၍ ၎င်းအဆိုအမိန့်၊ ဩဝါဒများအား လက်ခံယူ၍လည်းကောင်း မိမိတို့၏ ကရင်အမျိုးသားလုံး ဘဝလွတ်မြောက်ရေးအတွက် ကြိုးမားသော စိတ်ဓာတ်ခွန်အားများဖြစ်ကြလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ပါ သည်။

ဗိုလ်ချုပ်မန်းကျော်ဖေ

ကရင်အမျိုးသားကာကွယ်ရေးတပ်မတော် (ကေအဲန်ဒီအို)

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း၏ ကိုယ်ရေးအကျဉ်း

အမည်ရင်း

မန်းကျော်သောင်း

တော်လှန်ရေးအမည်

အောင်ဇော်

ဘာသာကိုးကွယ်မှု

အဗိုအဗို၊ မိဘများ ဗုဒ္ဓသာသနာ

ကျနော် ခရစ်ယာန်ကိုးကွယ်သည်။

မွေးသက္ကရာဇ်

၁၂၈၅ ခုနှစ်၊ ပြာသိုလဆုတ် (၁၁)ရက်၊ တနင်္လာနေ့။

ဖာတိ

မအူပင်ခရိုင်၊ ပန်းတနော်မြို့နယ်၊ ထိန်ကုလားကုန်းကျေးရွာ

မိဘနှင့် မွေးချင်းများ

အဖ မန်းနန်းရင်၊ အမိ နန်းညွန့်

မွေးချင်းမောင်နှမ (၃)ဦး

သားသမီး (၈)ဦးအနက် ယခု (၂)ဦးကျန်ရှိ

ပညာသင်ကြားမှု

ဘုန်းကြီးကျောင်း၊ မင်္ဂလာသုတ်မှ ပရိတ်ကြီးအထိ

အတန်းကျောင်း (၄)တန်းအထိသာ သင်ခဲ့ရ။

ခေတ်ပျက်၍ မြို့ရောတောပါ ကျောင်းများပိတ်၍ ပညာဆက်လက် မသင်ရတော့။

ကျောင်းနေစဉ် ဥာဏ်ကောင်းပြီး သူငယ်တန်းမှ လေးတန်းအထိ အဆင့်(၁) အမြဲရသည်။

တော်လှန်ရေးမလုပ်မှီ အလုပ်အကိုင်

လယ်ယာကိုင်ကျွန်း

တော်လှန်ရေးသမားဖြစ်ရသည့် အကြောင်းအရင်း

တော်လှန်ရေးထဲ ဝင်ရောက်သည့်ကာလတွင် သခင်ခေတ်ဖြစ်သည်။
ထိုကာလတွင် မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသတွင် ကရင်-ဗမာ အဓိကရုဏ်း ပြင်းထန်နေသည်။
ဗမာများက ကရင်ရွာများကို မီးရှို့ဖျက်ဆီး၊ တွေ့ရာမြင်ရာ ကရင်လူမျိုးများကို ဓားများဖြင့်
ခုတ်ထစ်သတ်ဖြတ်၊ ကရင်များကလည်း ဗမာများကို ခုတ်သတ်ကြသည့် အခြေအနေဆိုး
ကြီးဖြစ်သည်။ ထိုအထဲတွင် ကျနော်တို့ဆွေမျိုးတချို့ အသတ်ခံရသည်။
မြောင်းမြမြို့တဖက်ကမ်း လူခေါင်းကျွန်း၊ ခလောက်ဆိုက်၊ ကွင်းလယ်တွင် ကရင်နှင့် ဗမာများ
ဓားများဖြင့် အပြန်အလှန် ခုတ်ရာ၌ ရွာလူကြီးနောက်လိုက်သွားပြီး ထိုမြင်ကွင်းများကို
မြင်ရသည့်အခါ ကရင်တဦးဖြစ်သည့်အတွက် ကရင်လူမျိုးများဘက်က မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ကာ
ထိုအဓိကရုဏ်းတွင် ပါဝင်ခဲ့သည်။
ထို့နောက် ကရင်မျိုးချစ်များက ဦးဆောင်ကာ ကရင်တော်လှန်ရေးလုပ်ငန်းများ စတင်ရန်
ကျနော်တို့ ရွာများသို့ ရောက်ရှိလာချိန်တွင် ခံစားချက်ပြင်းထန်ပြီး တော်လှန်ရေးသမား
တယောက်အဖြစ် လိုက်ပါခဲ့သည်။

တော်လှန်ရေးထဲကို ရောက်ရှိသည့်ခုနှစ်

၁၉၄၇ ခုနှစ်၊ အင်းစိန်

ကရင်တော်လှန်ရေးတွင်း ထမ်းဆောင်ခဲ့သည့် တာဝန်များ

- ❑ အင်းစိန်တိုက်ပွဲတွင် တပ်စိတ်မှူး
- ❑ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ပြောက်ကျားတပ်ရင်း(၁)တွင် တပ်စုမှူး
- ❑ ပြောက်ကျားတပ်မဟာ(၃) တပ်ရင်း(၆) (၇)နှင့် ကရင်အမျိုးသား ပြည်သူ့လွတ်မြောက်ရေးတပ်မတော် တပ်ရင်း(၂) နိုင်ငံရေးမှူး
- ❑ မိခင်တပ်ရင်း(၁) နိုင်ငံရေးမှူးတာဝန်၊ ပြောက်ကျားတပ်မဟာ(၃) တပ်ရင်း(၆) (၇)နှင့် ကရင်အမျိုးသား ပြည်သူ့လွတ်မြောက်ရေး တပ်မတော်တပ်ရင်း(၂) တပ်မဟာမှူး။
- ❑ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်တိုင်း တပ်မ(၂) နိုင်ငံရေးမှူးတာဝန်နှင့် တိုင်းကော်မတီဝင်
- ❑ ပဲခူးရိုးမတိုင်း စစ်ကြောင်းမှူး၊ အရှေ့တိုင်းရောက်လာသောအခါ ဗဟိုကော်မတီဝင်၊ အထူးတပ်ရင်းအမှတ်(၁၀၀)၏ အကြံပေးအရာရှိ
- ❑ ကရင်အမျိုးသားကာကွယ်ရေးတပ်မတော်(ကေအဲန်ဒီအို) ဗိုလ်ချုပ်၊ ကေအဲန်ယူကရင် အမျိုးသားအစည်းအရုံး ဗဟိုကော်မတီဝင်
- ❑ ကရင်အမျိုးသားအစည်းအရုံး ဂုဏ်ထူးဆောင် နာယကအဖွဲ့ဝင်တဦးအဖြစ် နောက်ဆုံး တာဝန်ယူထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။

အပိုင်း(၁)

ကရင်အမျိုးသားတော်လှန်ရေးအပေါ် အမြင်နှင့် ရပ်တည်ချက်

အမျိုးသားခေါင်းဆောင်ကြီး စောဘဦးကြီးသည် တော်လှန်ရေးတရပ် မဆင်နွှဲနိုင်မှ ပြည်တွင်းပြည်ပနှင့် မိမိအမျိုးသား အခြေအနေများကို လေ့လာစိစစ်ပြီးမှ တော်လှန်ရေးအခြေအနေပေးအပ်လာသည့်အပေါ်မှာ ၁၉၄၇ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ (၅)ရက်နေ့တွင် ကရင်အမျိုးသားအစည်းအရုံး(ကေအန်ယူ)ကို ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်ခဲ့သည်။

ကေအန်ယူ ဖွဲ့စည်းရခြင်း ရည်ရွယ်ချက်မှာ...

- ★ ကရင်အမျိုးသား အဖိနှိပ်ခံဘဝမှ လွတ်မြောက်ရေး
- ★ ကရင်အမျိုးသားများ ကိုယ်ကျင့်ကြံမှု ကိုယ်စွမ်းတိုးပေးရန်
- ★ ကရင်ပြည်နယ် ရရှိရေးကို ဖြစ်ပါသည်။

ဤရည်ရွယ်ချက်ကို ကေအန်ယူက မူလမိန့်တော်အဖြစ် ခံယူထားပါသည်။

ကေအန်ယူမှ မွေးဖွားသော သမ္မတချုပ်စစ်ချုပ်ကိုင်မှု ကရင်အမျိုးသားကာကွယ်ရေးတပ်မတော် (ကေအန်ဒီအို)အား ၁၉၄၇၊ ဇူလိုင်လ (၁၆)ရက်နေ့တွင် ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်ခဲ့ပါသည်။

ကေအန်ဒီအို၏ ဖွဲ့စည်းရခြင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ...

- ★ ကေအန်ယူနှင့် ကရင်အမျိုးသားများကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရန်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ကရင်အမျိုးသားအစည်းအရုံးကြီးဖြစ်သော (ကေအန်ယူ)၊ ကေအန်ဒီအိုနှင့် ကရင်အမျိုးသားများသည် ခွဲခြား၍မရအောင် တသွေးတည်း၊ တသားတည်း၊ တစည်းတလုံးတည်း ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ကေအန်ယူ၏ သမိုင်းမှတ်တိုင်သည် ကရင်အမျိုးသားများ၏ သမိုင်းမှတ်တိုင်လည်းဖြစ်ပါသည်။ ကရင်အမျိုးသားအစည်းအရုံးကြီးမှာ ၁၉၄၇ ခုနှစ်မှ ယနေ့အထိ နှစ်ပေါင်း ၅၀ကျော် ၆၀တိုင် တည်ရှိနေသည်မှာ ကရင်အမျိုးသားများ၏ မျိုးချစ်စိတ်၊ လွတ်လပ်လိုစိတ်နှင့် စည်းလုံးညီညွတ်မှုတို့ကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

ကေအဲန်ယူ၏ ခေါင်းဆောင်မှုသည် ကရင်အမျိုးသားအားလုံး လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ဖြစ်ပြီး အမျိုးသားလက္ခဏာဆောင်သော တော်လှန်ရေးဖြစ်ပါသည်။ လူတန်းစား တော်လှန်ရေး မဟုတ်ပါ။ အမျိုးသားအတွေးအခေါ် ခံယူချက်၊ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်နှင့် သဘောတရားလက်တွေ့ကို ခံယူထားပါသည်။

ကရင်မျိုးချစ် ခေါင်းဆောင်များသည် လက်ဝဲ၊ လက်ကျာစာပေများကို လေ့လာပြီး ကရင်တော် လှန်ရေး အခြေအနေနှင့်ကိုက်ညီသည့် အချက်များကိုယူကာ ကရင်အမျိုးသား တော်လှန်ရေးလမ်းစဉ် အဖြစ် ခံယူကျင့်သုံးဆောင်ရွက်ခဲ့ပါသည်။ ထိုသို့ ကျင့်သုံးရာတွင်လည်း ကိုယ်ကျိုးစီးပွားကို စွန့်လွှတ် ခြင်းနှင့် အခွင့်ထူးခံ အခွင့်အရေးကို ဆန့်ကျင်၍ ကရင်အမျိုးသားများ၏ ဘဝလွတ်မြောက်ရေးနှင့် ဘဝတူတိုင်းရင်းသားလူမျိုးများနှင့် ချစ်ကြည်ရင်းနှီးရေးကိုသာ အခြေခံပါသည်။

ကေအဲန်ယူ ဖွဲ့စည်းတည်ထောင်စဉ်ကာလက ထိပ်ပိုင်းခေါင်းဆောင်များသည် အထူး စည်းလုံးညီညွတ်ကြသည်။ အောက်ခြေကော်မတီဝင်များ၊ ခေါင်းဆောင်များ၊ ရဲဘော်၊ ရဲမေများ၊ ကေအဲန်ဒီအို တပ်ဗိုလ်တပ်မှူးနှင့် ရဲဘော်အားလုံးသည် အထူးပင် စည်းလုံးကြပါသည်။

ကေအဲန်ယူအတွင်း ရဲဘော်၊ တပ်ဗိုလ်တပ်မှူးနှင့် အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းဆိုင်ရာ အဆင့်ဆင့်သော ခေါင်းဆောင်နှင့် အဖွဲ့ဝင်များသည် ကေအဲန်ယူ၏ ဦးဆောင်မှုအောက်တွင် တသွေမတိမ်း ခံယူလုပ် ဆောင်သွားကြသည်။ ကေအဲန်ယူခေါင်းဆောင်သည့် စည်းရုံးရေးသည် ကရင်အမျိုးသားထုတရပ် လုံးကို နိုးကြားတက်ကြွစေခဲ့သည်။

ကေအဲန်ယူစည်းအရုံးကြီး ဖြစ်ပေါ်လာပြီးနောက် ၁၉၄၈ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ(၁၁)ရက်နေ့ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ ကရင်လူထု (၄)သိန်းကျော်ပါဝင်သည့် အမျိုးသားဆန္ဒပြပွဲကြီး တခုပေါ်ပေါက်ခဲ့ သည်။ ထိုဆန္ဒပြပွဲကြီးတွင်

(၁) ကရင်ပြည် ချက်ချင်းပေး၊

(၂) ကရင်တစ်ကျပ် ဗမာတစ်ကျပ် ချက်ချင်းပြ၊

(၃) ပြည်တွင်းစစ် အလိုမရှိ၊

(၄) လူမျိုးရေးအဓိကရုဏ်း အလိုမရှိ စသည့် ပိုစတာ (၄)ချက်ကို စွဲကိုင်၍ ကရင်လူမျိုးတို့၏ ဆန္ဒမှန်ကို ဖော်ထုတ်ခဲ့ကြသည်။

လွတ်လပ်ရေးတန်းတူရေး၊ ငြိမ်းချမ်းရေး၊ ညီညွတ်ရေးသဘောထားများကို ပြသ၍ ငြိမ်းငြိမ်း ချမ်းချမ်း တောင်းဆိုတိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ကြသည်။ ထိုဆန္ဒပြပွဲကြီးသည် ကရင်တော်လှန်ရေးသမိုင်းတွင် ထင်ရှား သည့် နိုင်ငံရေးတိုက်ပွဲဖြစ်ပြီး ကရင်လူမျိုးတို့၏ သမိုင်းမှတ်တိုင်တစ်ခုလည်း ဖြစ်သည်။

ထိုနိုင်ငံရေးလှုပ်ရှားမှုတိုက်ပွဲကြီး ပေါ်ပေါက်ပြီးနောက် ၁၉၄၉ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၂၈ ရက် နေ့ညနေတွင် ဗဆပလတပ်များက ရန်ကုန်မြို့လယ်ရှိ စမ်းချောင်း၊ ကရင်ရပ်ကွက်ကို ပိုင်း၍တိုက်ခိုက်ခဲ့

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

ပြီး အိမ်အချို့ကို မီးရှို့ဖျက်ဆီးကာ ပစ္စည်းများကို လုယက်ယူငင်၍ ကရင်အမျိုးသမီးအချို့ကို မုဒိမ်းကျင့်ခဲ့ကြသည်။

၁၉၄၉ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီ (၃၀)ရက်နေ့တွင် ဖဆပလအစိုးရက ကေအဲန်ယူကို မတရားအသင်းကြေညာခဲ့ပြီး ၁၉၄၉ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ(၃)ရက်နေ့ အင်းစိန်ရှိ ကေအဲန်ဒီအို ဌာနချုပ်ကို တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။ ထိုအခြေအနေများကြောင့် တပြည်လုံးရှိ ကရင်များက ဖဆပလကို ဆန့်ကျင်ကာ ပြန်လွန် ခုခံတိုက်ခိုက်မှုများ ဖြစ်ပွားခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် ကေအဲန်ယူသည် နိုင်ငံရေးလှုပ်ရှားမှု တိုက်ပွဲဆီမှ ဖဆပလ အစိုးရကို ဆန့်ကျင်သော၊ တော်လှန်သော လက်နက်ကိုင်တော်လှန်ရေး ခုခံစစ်ပွဲကို မလွဲမရှောင်သာ ဆင်နွှဲခဲ့ရပြီး ယင်း၏အကျိုးဆက်ကား ယနေ့ထိ ဆက်လက်တည်ရှိ ရှင်သန်နေဆဲဖြစ်သည်။

လက်နက်ကိုင်တော်လှန်ရေးအတွင်း မျိုးချစ်ကရင်အမြောက်အများ ကျဆုံးခဲ့ရသလို ကရင်အမျိုးသားခေါင်းဆောင်ကြီးလည်း အာဇာနည်ပီသစွာ ကျဆုံးခဲ့ရသည်။

ကေအဲန်ယူ၏ ခေါင်းဆောင်မှုအပိုင်းတွင် ဥက္ကဋ္ဌ စောဘဦးကြီး ကျဆုံးသွားပြီးနောက်ပိုင်း၌ မုဆိုးကော်ကဆာနှင့် မန်းဘဇော်တို့ ဆက်လက်ဦးဆောင်ခဲ့ကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် နိုင်ငံရေး မပြိမ်မသက်မှုများ ဖြစ်ပေါ်လာပြီး ကေအဲန်ယူ ခေါင်းဆောင်များအတွင်း စည်းလုံးညီညွတ်မှု လျော့ရဲလာခဲ့သည်။ လက်ျာကွဲ့၊ လက်ဝဲကျ၊ လက်ဝဲကွဲ့၊ လက်ျာကျပြီး နောက်ဆုံးမှာ လက်ျာတစောက်ကန်၊ လက်ဝဲသူငယ်နာဖြစ်နေကြသောကြောင့် အမျိုးသားစည်းလုံးညီညွတ်ရေး ပြိုကျလာပြီး ကေအဲန်ယူအတွင်း အကွဲအပြဲများဖြစ်ခဲ့ရသည်မှာ ကေအဲန်ယူအတွက် ဝမ်းနည်းစရာ သမိုင်းအချိုးအကွေ့တစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။

ကေအဲန်ယူနှင့် တပ်ဦးပါတီတို့သည် အမျိုးသားစည်းလုံးညီညွတ်ရေးအတွက် လှုပ်ရှားစည်းရုံးကြရာတွင် ဥက္ကဋ္ဌကြီးမန်းဘဇော်၊ ဒုဥက္ကဋ္ဌ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးစောဘိုမြနှင့် ဗိုလ်ချုပ်မြမောင် စသည့် ခေါင်းဆောင်ကြီး (၃)ဦးတို့က ဦးဆောင်ခဲ့ကြသည်။ ၎င်းတို့သုံးဦးမှာ အမျိုးသားစည်းလုံးညီညွတ်ရေး ပြန်လည်တည်ဆောက်ပေးနိုင်သူများ ဖြစ်သည့်အတွက်လည်း သမိုင်းမှတ်တမ်းတင်ရပါမည်။ ဂုဏ်ယူဝမ်းမြောက်ရမည် ဖြစ်သည်။

ကေအဲန်ယူအတွင်း အမျိုးသားစည်းလုံးညီညွတ်ရေး တည်ဆောက်ပြီးသောအခါ ကေအဲန်ယူ ထိပ်ပိုင်းခေါင်းဆောင်များအတွင်းမှာ ဆုံးဖြတ်ထားသော မူလမ်းစဉ်ကို ခံယူတည်ဆောက်ကြရာတွင်လည်း မတူညီကြပါ။ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ခံယူရမည့် အချက် (၁၁)ချက်ကိုလည်း လေးနက်မှု မရှိကြပါ။ မျိုးချစ်သဘောတရားနှင့် လက်တွေ့ခံယူကြရာမှာလည်း နှုတ်အားဖြင့်လောက်သာ သဘောတရားရှိကြပြီး လက်တွေ့ကျင့်ကြံ လုပ်ဆောင်မှုအပိုင်းတွင် အားနည်းနေပါသည်။

ကေအဲန်ယူက ချမှတ်ထားသည့် အချက်(၁၁)ချက်ပါသည့် တော်လှန်သောမျိုးချစ် လက္ခဏာရပ်များမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်သည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

၁။ မိမိအမျိုးသားကို ချစ်မြတ်နိုးသလို အခြားအမျိုးသားများကိုလည်း လူမျိုးစုံ ချစ်ကြည်ရေး သဘောအရ ခံယူချစ်ကြည်မြတ်နိုးခြင်း။

၂။ မိမိအမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေးအတွက် တမျိုးသားလုံးအကျိုးကို အဓိကထားပြီး အရာရာ၌ စံနမူနာအဖြစ် ရပ်တည်လုပ်ဆောင်ခြင်း။

၃။ ကေအဲန်ယူ၏ လမ်းစဉ်နှင့် သဘောထားဆုံးဖြတ်ချက်များကို အာမခံပြီး ကျရောက်သော တာဝန်ရပ်များကို ထမ်းဆောင်ရာတွင် စည်းကမ်းရှိခြင်း။

၄။ အမျိုးသားစည်းလုံးညီညွတ်ရေးကို ဦးထိပ်ပန်ပြီး အမျိုးသားရန်သူမှတ်သမျှကို နာကျည်းပြီး အမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေးအတွက် အပတ်တကုတ် ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်ခြင်း။

၅။ လူမျိုးရေးကျွန်ပြုမှုနှင့် လူလူချင်း လက်ဝါးကြီးအုပ် သွေးစုပ်အမြတ်ထုတ်မှုကို ရွံရှာမုန်းတီးပြီး ပြတ်သားစွာ ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်ခြင်း။

၆။ တစ်ဦးကောင်း၊ တစ်ကိုယ်ကောင်းပါဒ်ကို ရှောင်ကျဉ်ပြီး စုပေါင်းခေါင်းဆောင်မှု အခြေခံတရားပေါ်တွင် တာဝန်ယူလုပ်ဆောင်ခြင်း။

၇။ အမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေးကို အမြဲတစေ မျှော်လင့်စောင့်စားနေသည့်အတွက် ထိုမျှော်လင့်ချက်များ အကောင်အထည်ဖော်ရေးအတွက် အမြဲတစေ ထိုးထွင်းကြံဆခြင်း၊ ရှေ့ဆောင်နိုင်ရန် ကြိုးပမ်းအားထုတ်ခြင်း။

၈။ တာဝန်ကျလုပ်ငန်းများကို လုပ်ဆောင်ရာတွင် မပြတ်မသားလုပ်ခြင်း၊ သမရိုးကျလုပ်ဆောင်ခြင်းထက် မိမိတာဝန်နှင့် ကျရောက်သော လက်တွေ့လုပ်ငန်းများအပေါ်တွင် တက်တက်ကြွကြွ လုပ်ဆောင်ခြင်း။

၉။ ဇွဲသတ္တိရှိခြင်း၊ ရဲဘော်ရဲဘက်စိတ်ဓာတ်ရှိခြင်း၊ ဘက်မလိုက်ခြင်း၊ ဂိုဏ်းဂဏမဆန်ခြင်း၊ အမှားကို ဝန်ခံခြင်း။

၁၀။ အချောင်သမားဆန်သော လုပ်ငန်းများကို ရှောင်ကျဉ်ပြီး၊ တော်လှန်ရေးကျကျ ခေါင်းဆောင်ခြင်း၊ လက်တွေ့လုပ်ဆောင်ခြင်း။

၁၁။ တော်လှန်ရေးကို ဆုံးခန်းတိုင် တိုက်ပွဲဝင်လုပ်ဆောင်မည့် ခံယူချက်နှင့် အခက်အခဲပေါင်းစုံကို ကျော်လွှားပြီး အောင်ပွဲရယူမည့် ခံယူချက်ရှိခြင်းတို့ ဖြစ်သည်။

သို့သော် ကေအဲန်ယူအဖွဲ့အစည်းအတွင်း၊ ကရင်အမျိုးသားတော်လှန်ရေးတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်နေကြသည်မှာ စိတ်ဓာတ်အရ မိမိအမျိုးသားများကို ချစ်ကြသော်လည်း၊ လက်တွေ့အရ တကိုယ်ကောင်း ကိုယ်ကျိုးစီးပွားကိုသာ ရှေ့တန်းတင်နေကြပါသည်။ ကေအဲန်ယူအတွင်း အခွင့်ထူးခံကြသည်။ အုပ်စုသဘောရှိသည်။ နိုင်ငံတကာအကူအညီများကို မျှော်ကြသည်။ အနှစ်ချုပ်ပြောရလျှင် ကေအဲန်ယူအဖွဲ့အစည်း ဌာနဆိုင်ရာတချို့သည် ဒီမိုကရေစီ ဗဟိုချုပ်ကိုင်မှုကို ဆန့်ကျင်နေကြသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

ဤဖြစ်ရပ်များသည် ဆန္ဒပါသည်ဖြစ်စေ၊ မပါသည်ဖြစ်စေ၊ အကျိုးသက်ရောက်မှုမှာ ကရင် အမျိုးသားတော်လှန်ရေးကို ရှေ့တန်းတင်ရမည့်အစား နောက်ပြန်ဆွဲချနေသလိုဖြစ်နေသည်။ ထိုလိုပင် ရပ်၊ ထိုခံယူချက် သဘောထားများသည် ကရင်အမျိုးသားများ၏ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ကြီးမားသော အန္တရာယ်နှင့် အနှောက်အယှက်၊ အတားအဆီးကြီး ဖြစ်ပါသည်။

ဤသို့ဖြစ်နေခြင်းမှာ ဗဟိုခေါင်းဆောင်မှုအားနည်းခြင်း၊ အောက်ခြေရှိ ဌာနတာဝန်ခံတို့ မှာလည်း ဗဟိုကို ဝန်းရံပံ့ပိုးမှု နည်းပါးနေခြင်းအပြင် ဆန့်ကျင်မှုများ ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဤသို့ဖြစ်ခြင်းမှာ ကေအဲန်ယူအဖွဲ့အစည်းအဝင်များ နိုင်ငံရေး၊ စည်းရုံးရေး၊ စစ်ရေးအားနည်းနေခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဤအကျိုးဆက်များကြောင့် ကေအဲန်ယူဗဟိုဌာနချုပ် မာနယ်ပလော၊ ကော့မူးရာ လက်လွှတ်လိုက်ရသော အချိန်နှင့် ဆက်နွယ်ပြီး ဗဟို၊ ခရိုင်၊ တပ်မဟာအတွင်းမှာ အချို့အမျိုးသားခေါင်းဆောင်တို့သည် အုပ်စုဖွဲ့ပြီး အတင့်ရဲစွာ (၁၁)ကြိမ်မြောက် ဆုံးဖြတ်ချက်လမ်းစဉ်ကို ဆန့်ကျင်လာကြသည်။

- ★ နိုင်ငံရေးတိုက်ပွဲနှင့် စစ်ရေးတိုက်ပွဲကို အခြေအနေဖြစ်ပေါ်မှုနှင့် ပေးအပ်လာမှုအပေါ် မူတည်၍ တိုက်ပွဲဝင်သွားမည့် ရပ်တည်မှု။
- ★ ဒေသစစ်ပွဲချုပ်ငြိမ်းသွားပြီး လက်ရှိကာလအခြေအနေမှာ စစ်ရေးတိုက်ပွဲ မလိုအပ်တော့သဖြင့် နိုင်ငံရေးတိုက်ပွဲနှင့်သာ တိုက်ရမည်ဟူသော ရပ်တည်မှု။
- ★ အဓိက စစ်ရေးတိုက်ပွဲနှင့် တိုက်ရမည်။ ယင်းနှင့်တွဲဖက်၍ နိုင်ငံရေးတိုက်ပွဲကိုလည်း ဆင်နွှဲသွားမည့် ရပ်တည်မှု။

စသည့် အတွေးအခေါ်ခံယူချက်အားလုံးတို့မှာ ကေအဲန်ယူအတွင်း ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည့် သဘောထားများ ဖြစ်ပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် ကေအဲန်ယူ ကရင်အမျိုးသားတော်လှန်ရေးအတွင်း အတွေးအခေါ်၊ ခံယူချက်နှင့် သဘောတရားရပ်တည်ချက် မတူညီမှုများ ဖြစ်လာသည်။ ထိုမတူညီမှုများသည် တော်လှန်ရေးအတွင်း ဖြစ်ပေါ်တတ်သော သဘောသဘာဝဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကေအဲန်ယူ၏ (၁၁)ကြိမ်မြောက် လမ်းစဉ်ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဝိုင်းရံသော အမျိုးသားခေါင်းဆောင်များနှင့် ဆန့်ကျင်သော အမျိုးသားခေါင်းဆောင်များကို တတန်းတည်းထား၍ မရသည်ကို တွေ့လာရသည်။

ထိပ်ပိုင်းခေါင်းဆောင်တချို့၏ အတွေးအခေါ်ခံယူမှု မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရပ်တည်မှုမခိုင်မာဘဲ တချို့မီးစင်ကြည့်ကနေသည်မှာ ကရင်တော်လှန်ရေးကို အထောက်အကူမပြုသည့်အပြင် အနှောက်အယှက် ဖြစ်စေပါသည်။

ကေအဲန်ယူ ကရင်အမျိုးသားများ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် တော်လှန်ရေးအမွေကို ဆက်ခံမည့် တော်လှန်ရေးသမိုင်းပေးအမွေကို ဆက်ခံမည့် ခေတ်ပညာတတ်၊ ဘွဲ့ရလူငယ်၊ လူလတ်များကို ကျနော့်အနေဖြင့် အားကိုးအားထားပြုပါသည်။ ကေအဲန်ယူသို့ ရောက်လာကြသော လူငယ်ပိုင်း၊

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

လူလတ်ပိုင်း၊ လူကြီးပိုင်းတို့ကို ဗဟိုဌာနကြီးများမှလွဲ၍ အောက်ခြေရှိဌာနများတွင် တာဝန်ပေးပါသည်။ ၎င်းတို့၏ နိုင်ငံရေးလေ့လာမှုနှင့် နီးကြားတက်ကြွမှုတို့ဖြင့် ဗဟိုက ချမှတ်ထားသည့် မူလမ်းစဉ်များအတိုင်း ခံယူလုပ်ဆောင်စေပါသည်။

ကေအဲန်ယူ ကရင့်အမျိုးသားတော်လှန်ရေးကို ဆန့်ကျင်ကျောခိုင်းပြီး နိုင်ငံရပ်ခြားသို့ ထွက်ခွာသွားကြသည့် အဖွဲ့ဝင်တချို့ရှိပါသည်။ ထိုလုပ်ရပ်သည် မိမိအမျိုးသားများအပေါ် မျက်ကွယ်ပြရာ ကျပါသည်။ အချို့မှာလည်း နိုင်ငံခြားသို့ သွားရောက်အခြေချနေနိုင်ရေးအတွက်၊ ကေအဲန်ယူ မကောင်းကြောင်း အမျိုးမျိုးအပုပ်ချ ဂုဏ်သိက္ခာချကြသည်။ ဤလုပ်ရပ်များသည် ကေအဲန်ယူအပေါ် ရက်စက်လွန်းရာကျသည့်အတွက် ကျနော်တို့လုံးသားများ နာကျင်ရပါသည်။

ထိုသို့ ကေအဲန်ယူကို ပုတ်ခတ်စော်ကား ထွက်ခွာသွားကြသူများနေရာတွင် လူစားထိုးရန် လိုအပ်ပါသည်။ ၎င်းတို့မရှိလျှင် ကေအဲန်ယူ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမလဲဆိုသည့် သူတို့၏အမြင်များ မှားယွင်းသည်ကို ပြသရန် လိုအပ်ပါသည်။ ထို့အတွက် ကျနော်တို့ ဗဟို၊ ခရိုင်၊ တပ်မဟာများတွင် နီးကြားတက်ကြွသော၊ တိုးတက်သော အတွေးအခေါ်၊ ခံယူချက်ကောင်းသော၊ ဦးဆောင်မှုကို ခံယူသော ခေတ်ပညာတတ်လူငယ်၊ လူလတ်၊ လူကြီးများရှိပါသည်။

ကျနော်အမြင်သဘောထားမှာ လူငယ်၊ လူလတ်၊ လူကြီးများကို ကေအဲန်ယူ၏ မူသဘောထားနှင့် လုပ်ငန်းလမ်းစဉ်များကို ဆွေးနွေးပြပါ။ ပညာပေးပါ။ တည်ဆောက်ပါ။ တာဝန်ရဲရဲပေးပါ။ ထိုတာဝန်များ ထမ်းဆောင်နိုင်ရန်အတွက်လည်း အားပေးအားမြှောက်ပြပါ။ ဤနည်းဖြင့် ကေအဲန်ယူ ကရင့်တော်လှန်ရေး မျိုးဆက်များကို၊ မွေးထုတ်၊ သွေးထုတ်ရပါသည်။ ဤသို့ မလုပ်နိုင်ကြပါက၊ ကျနော်တို့အားလုံး ကွယ်လွန်သွားလျှင် တော်လှန်ရေးမျိုးဆက်ပြတ်ပြီး၊ အလံဖြူ၊ အလံနီ(ဗကပ) ဘဝမျိုး ဖြစ်သွားနိုင်ပါသည်။

ကေအဲန်ယူ၊ ကရင့်အမျိုးသားတော်လှန်ရေး၊ အမျိုးသားခေါင်းဆောင်ကြီး စောဘဦးကြီး မကျဆုံးခင် နိုင်ငံရေး၊ စည်းရုံးရေး၊ စစ်ရေး၊ ခေါင်းဆောင်မှု အဖက်ဖက်တွင် တိုးတက်အောင်မြင်မှုများ ရရှိခဲ့ပါသည်။ တော်လှန်ရေးမျိုးဆက်များကိုလည်း မွေးထုတ်၊ သွေးထုတ်ပေးနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ကေအဲန်ယူ ကရင့်အမျိုးသားတော်လှန်ရေးမျိုးဆက်မှာ (၃)ဆက်ရှိနေပါပြီ။ နံပါတ်(၂)မျိုးဆက်သည် ကျော်မကောင်း ကြားမကောင်း အပုပ်နဲ့တထောင်းထောင်းနှင့် သမိုင်းနိဂုံးချုပ်ခဲ့ပါသည်။

ယခုမျိုးဆက်နံပါတ် (၃)ထိပ်ပိုင်းခေါင်းဆောင်တို့သည် ခေါင်းဆောင်မှု၊ မြန်မာပြည် တော်လှန်ရေး အဖွဲ့အစည်း၊ ပါတီများနှင့် အထူးညီညွတ်ချစ်ကြည်စွာ ပေါင်းစည်းလျက်ရှိပါသည်။ မိမိတို့၏ တော်လှန်ရေးစံကို မြှင့်တင်ပြီး ရပ်တည်နေပါသည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီး စောဘဦးကြီး တော်လှန်ခဲ့သော အမွေအနှစ် သွေး၊ သတ္တိ၊ သစ္စာကို ဆက်ခံပြီးခံယူပြီး အာဏာရှင် အစိုးရအဆက်ဆက်ကို အညံ့မခံ

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

အရှုံးမပေးသော မျိုးချစ်စိတ်နှင့်ရပ်တည်ပြီး တော်လှန်နေပါသည်။ အောင်ပွဲမရမချင်း တော်လှန်ကြ မည်ဖြစ်ပါသည်။

ကေအဲန်ယူ ထိပ်ပိုင်းခေါင်းဆောင်မှု၏ အကောင်းဆုံး အခိုင်မာဆုံး ရပ်တည်မှုသည် လက် နက်ချစကား အလျင်းမပြောရ ဟူသောအချက်ကို အဓိကထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကရင်အမျိုးသား အစည်းအရုံးသည် ကရင်အမျိုးသားအလံတော်ကို အမြင့်မားဆုံး လွှင့်ထူ ကာ၊ မြန်မာပြည်သူလူထုတစ်လုံးကို မတရားဖိနှိပ် အုပ်ချုပ်နေသော အုပ်ချုပ်ခွဲသော အစိုးရ အဆက် ဆက်ကို ခုခံကာကွယ် တိုက်ပွဲဝင်နေသည့် အဖွဲ့အစည်းကြီးတစ်ခုဖြစ်ပါသည်။

ကရင်အမျိုးသားအစည်းအရုံးကြီးရှိနေသည့်အတွက် ရှစ်လေးလုံး အရေးတော်ပုံကာလက တောခိုထွက်ကြသော ကျောင်းသူကျောင်းသားများနှင့် နိုင်ငံရေးပါတီအဖွဲ့အစည်းများကို ဖွဲ့စည်း တည်ထောင်ပေးနိုင်သည်မှာလည်း မည်သူမှငြင်းပယ်၍ မရနိုင်သည့် မြန်မာပြည်တော်လှန်ရေး သမိုင်းမှတ်တိုင်ဖြစ်ပါသည်။

ကေအဲန်ယူ၊ ကရင်အမျိုးသားတော်လှန်ရေးကို ပြည်တွင်းလူထုကြီးမှ စိတ်ဓာတ်ရေးရာအရ ထောက်ခံအားပေးနေကြပါသည်။ ပြည်ပနိုင်ငံများ၊ အစိုးရမဟုတ်သော နိုင်ငံတကာ အဖွဲ့အစည်းများ မှလည်း နည်းလမ်းပေါင်းစုံဖြင့် အားပေးထောက်ခံနေကြပါသည်။

ကရင်အမျိုးသားတော်လှန်ရေးကို ဆင်နွှဲနေသည့် ကေအဲန်ယူသည် ကွန်ဂရက်များကို ကျင်းပခဲ့သည်မှာ (၁၃)ကြိမ်မြောက်ရှိပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုကွန်ဂရက်များမှ ဆုံးဖြတ်ချက်ချမှတ်သော နိုင်ငံရေးတိုက်ပွဲ၊ စစ်ရေးတိုက်ပွဲ၊ မူလမ်းစဉ်တို့သည် မည်သည့်အခါမှ ခမ်းခြောက်သွားမည် မဟုတ်ပါ။ ကေအဲန်ယူခေါင်းဆောင်သည့် ကရင်အမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေးတိုက်ပွဲသည် မှန်ကန်သည့် လမ်းစဉ်၊ လုပ်ငန်းစဉ်နှင့် အမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေးအတွက် တိုက်ပွဲဝင်နေသည့်အတွက် အောင်မြင်မှုရမည် မှာလည်း မြေကြီးလက်ခတ် မလွဲပါ။

★ (ကရင်အမျိုးသားတော်လှန်ရေးအပေါ် အမြင်နှင့် ရပ်တည်မှုကို ရေးပို့ရာမှာ ဖြစ်ရပ်၊ လုပ်ရပ်များကို အကျဉ်းချုပ်ပြီး သံသယကင်းကင်း၊ အာဇာနည်ကင်းကင်းနှင့် ရိုးသားပွင့်လင်းစွာဖြင့် ကရင်တော်လှန်ရေးအပေါ် ကျနော်တို့အမြင်သဘောထားကို တင်ပြခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။ ကျနော်တို့ အမျိုးသားတော်လှန်ရေးအတွင်းရှိ ခေါင်းဆောင်များသည် အားနည်းချက်၊ အားသာချက် အမျိုးမျိုး ရှိကြပါသည်။ ထိုအချက်များကို ကျနော်၏ အတွေးအခေါ်၊ ခံယူချက်နှင့် မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ကို အခြေခံပြီး ရေးသားပေးပြီခြင်း ဖြစ်သည်။)

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း

ကေအဲန်ဒီအို ဗိုလ်ချုပ်

ကေအဲန်ဒီအို(ဗဟို) ဌာနချုပ်။

အပိုင်း(၂)

လက်ရှိအမျိုးသားတော်လှန်ရေး အခြေအနေအပေါ်အမြင်

အမျိုးသားဒီမိုကရေစီအဖွဲ့ချုပ်၊ တရားဥပဒေဘောင်အတွင်းမှာ (နဝတ၊ နအဖ)ကို အံတု အာခံတဲ့ ဒီမိုကရေစီတိုက်ပွဲ အဆင့်မြင့်လာတယ်။ အစီအစဉ် ဆုံးဖြတ်ချက်ရှိထားတဲ့အတိုင်း ရှေ့တိုးပြီး အဆင့်ဆင့် တိုက်ပွဲဝင်သွားမယ်။ နောက်ပြန်ဆုတ်တဲ့ မူ မရှိပါ။ ပျော့ပြောင်းသင့်တဲ့နေရာမှာ ပျော့ပြောင်းပြီး တင်းမာသင့်တဲ့နေရာမှာ တင်းမာမယ်။ လျော့မပေးပါ။

အမျိုးသားဒီမိုကရေစီအဖွဲ့ချုပ်မှာ ဦးဆောင်နေတဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီး (၃)ယောက်၊ ဥက္ကဋ္ဌ ဦးအောင်ရွှေ (ဗိုလ်ချုပ်ဟောင်း)၊ ဒုဥက္ကဋ္ဌ ဦးတင်ဦး(ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဟောင်း)၊ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည် (သခင်အောင်ဆန်း/ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသမီး) ဖခင်ကြီးတော်လှန်ခဲ့တဲ့ သွေးသတ္တိပါလာတယ်။ ခေါင်းဆောင်ကြီး (၃)ယောက်က (နဝတ၊ နအဖ)ထံကို သီလတောင်းခံတာမျိုး၊ ဥပုသ်ထိုင်စောင့်တာမျိုး၊ တရားထိုင်ကျင့်နေတာမျိုး လုပ်နေတာ မဟုတ်ပါ။ (နဝတ၊ နအဖ)ကို တိုက်နေတယ်။ ဒီမိုကရေစီအောင်ပွဲ ရအောင်တိုက်မယ်။ တိုက်ပွဲ ပထမအဆင့်ဖြစ်တယ်။ အမျိုးသားဒီမိုကရေစီအဖွဲ့ချုပ် တိုက်ပွဲ အခြေအနေ ကောင်းတယ်။

အဖွဲ့ချုပ်နဲ့ တိုက်ပွဲအခြေအနေကောင်းနေလို့ စစ်အာဏာရှင်၊ စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတို့က အကြောက်ကြီးကြောက်နေကြပြီး လွှတ်တော်အမတ်များနဲ့ အဖွဲ့ဝင်များကို ဥပဒေမဲ့ ဖမ်းထားတယ်။ ဖမ်းထားတဲ့အထဲက စိတ်ဓာတ်ခံယူချက် အားနည်းနေသူများကို ဖိအားတုန်းအားပေးပြီး တော်လှန်တဲ့ သွေးသတ္တိအမွှေးတွေကို ဆွဲနှုတ်ယူထားပြီး ပြန်လွှတ်တယ်။ မြန်မာပြည် ဒီမိုကရေစီတိုက်ပွဲ အောင်ပွဲရ ဘို့အတွက် လှုပ်ရှားစည်းရုံးနေတဲ့ ရဲဘော်ရဲမေများ အဖမ်းခံရပြီး ထောင်ကျနေတာ ညှင်းပမ်းနှိပ်စက်မှု ဒုက္ခအမျိုးမျိုးကို ခံစားနေရပြီး ရဲဘော်ရဲမေအချို့ ကွယ်လွန်သွားတယ်။ အသက်ရှင် ကျန်နေတဲ့ ရဲဘော်ရဲမေများကို ကျနော် ခံယူထားတဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့ အားပေးပါတယ်။ ဒုက္ခပေါင်းစုံ ခံစားနေရတာကို မိမိအတွက် ကြီးမားတဲ့ခွန်အားအဖြစ် ခံယူကြပါ။ အသက်ရှင်ပြီး ထောင်ထဲမှာရှိနေကြတဲ့ ရဲဘော်များရဲမေများ ထောင်တွင်းမှာ ကွယ်လွန်သွားတဲ့ ရဲဘော်များ၊ ရဲမေများကို ချစ်ကြည်လေးစားစွာနဲ့ တော်လှန်တဲ့ သွေးသစ္စာနဲ့ ဂုဏ်ပြုပါတယ်။

ကေအဲန်ယူအပေါ်အမြင်

ပစ်တိုင်းထောင်ကောင်းတယ်။ အမျိုးသားတော်လှန်ရေးမှာ အမျိုးသားအလံတော်ကို လက်မလွှတ်တမ်း ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး နှစ်ပေါင်းငါးဆယ်ကျော် အုပ်စိုးသူ အစိုးရအဆက်ဆက်ကို

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

တိုက်ပွဲဝင်လာခဲ့တဲ့ အတွေ့အကြုံများ၊ သင်ခန်းစာများနဲ့ သဘောတရားရေးပိုင်း၊ လက်တွေ့ပိုင်းတို့မှာ ပိုပြီး ရင်းကျက်လာတယ်။ ပြည်တွင်းစစ်ရပ်စဲရေး၊ ပြည်တွင်းငြိမ်းချမ်းရေး သို့မဟုတ် အပစ်အခတ်ရပ်စဲရေး ငြိမ်းချမ်းရေးတည်ဆောက်တဲ့အတွက် ကြေညာချက်ကိုထုတ်ပြန်ပြီး အစိုးရအဆက်ဆက်ကို ကမ်းလှမ်းခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အာဏာရ အစိုးရအဆက်ဆက်က ဒီပြဿနာကို အရင်းခံကျကျ ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းတုန့်ပြန်တာ မရှိခဲ့သေးဘူး။

အစိုးရက တွေ့ဆုံဆွေးနွေးရေး ကမ်းလှမ်းဖိတ်ခေါ်ရင် ကေအဲန်ယူက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစွာနဲ့ ကြိုဆိုပြီး အစိုးရကို သွားတွေ့တယ်။ ဆွေးနွေးကြတဲ့အခါ ကေအဲန်ယူက အမျိုးသားနိုင်ငံရေး ပြဿနာကို အမျိုးသားနိုင်ငံရေးနည်းလမ်းနဲ့ အဖြေရှာကြပြီး ဖြေရှင်းဖို့အတွက် တင်ပြဆွေးနွေးတာကို အစိုးရအဆက်ဆက်က ပယ်ချပြီး အညံ့ခံခိုင်းတယ်။ အညံ့ခံခိုင်းကို ကေအဲန်ယူက လုံးဝ လက်မခံပါ။ မူဝါဒ မရှိပါ။ အညံ့ခံခိုင်းလို့ မရတဲ့အတွက် ဆွေးနွေးပွဲမပျက်ခင် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားတဲ့ စစ်အင်အား နှစ်သောင်းကျော်၊ သုံးသောင်းနဲ့ ထိုးစစ်ကြီးဆင်ပြီး ကေအဲန်ယူကို ဝင်တိုက်တယ်။ ကေအဲန်ယူကလည်း မလွဲသာမရှောင်သာလို့ ခုခံတိုက်ခိုက်နေရတယ်။ အစိုးရဆက်ဆက် ထိုးစစ်ကြီးနဲ့ တိုက်တာကို ကေအဲန်ယူက လက်တုံ့ပြန်ပြီး ခုခံတိုက်ခိုက်နေတာ အမျိုးသားရေး၊ ဒီမိုကရေစီရေး၊ ပြည်တွင်းစစ်ရပ်စဲရေး၊ ပြည်တွင်းငြိမ်းချမ်းရေး တည်ဆောက်ဖို့အတွက် အခြေခံဖြစ်ပါတယ်။ ကေအဲန်ယူအနေနဲ့ အမျိုးသားရေး၊ လူမှုအခွင့်အရေး၊ ဒီမိုကရေစီရေး စတဲ့ တိုင်းရင်းသားတွေရဲ့ မွေးရာပါ ကိုယ်ပိုင် အခွင့်အရေးတွေကို ဒီတိုင်းရင်းသားလူမျိုးတွေရဲ့ လက်ထဲကို ပြန်ပေးအပ်ဖို့ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီအခွင့်အရေးရတဲ့အထိ အမျိုးသားတော်လှန်ရေးလမ်းစဉ်အပေါ် အခိုင်အမာ ရပ်တည်ပြီး တိုက်ပွဲဝင်သွားမယ်။

မဟာမိတ်တော်လှန်ရေး အဖွဲ့အစည်းများအပေါ်အမြင်

မိမိတို့အဖွဲ့အစည်းတိုင်း ပုံမှန်လုပ်ငန်းများ တာဝန်ရှိထားကြတဲ့အတိုင်း ဆောင်ရွက်နေကြပါတယ်။ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စကြီးငယ် ဖြစ်ပေါ်လာရင် တော်လှန်ရေး အဖွဲ့အစည်း ခေါင်းဆောင်များ တွေ့ဆုံစုစည်းကြပြီး ဆွေးနွေးပွဲ၊ စည်းဝေးပွဲထိုင်ကြပြီး တာဝန်ရှိထားကြတဲ့အတိုင်း ဆောင်ရွက်နေကြတဲ့အတွက် အခြေအနေကောင်းတယ်။

တော်လှန်ရေးနယ်မြေအတွင်းရှိ လူထုအခြေအနေအပေါ်အမြင်

ကေအဲန်ယူနယ်မြေအတွင်းမှာ ရှိနေကြတဲ့ ကရင်အမျိုးသားများ၊ လူထုများ မြို့နယ်များအတွင်း နှစ်ပေါင်း ငါးဆယ်ကျော် ရန်သူထိုးစစ်ကြီး၊ လတ်၊ ငယ် တိုက်ပွဲအတွေ့အကြုံ၊ သင်ခန်းစာများနဲ့ အခါပေါင်းများစွာ ရင်ဆိုင်ထိတွေ့နေကြတယ်။ စစ်ဘေးစစ်ဒဏ်ကို အကြိမ်ကြိမ်ခံနေရတဲ့အတွက် သစ်မြန်မာအစိုးရ စစ်တပ်တွေကို စိတ်အနာကြီး နာနေကြပါတယ်။ ကရင်အမျိုးသား လူထုအနေနဲ့ ရန်သူ ထိုးစစ်များကြောင့် ဆန်ရိက္ခာပြတ်တယ်။ စားစရာ လုံးဝမရှိဘူး။ ရရာ စားပင်သောက်ပင်၊

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

အရွက်၊ သစ်ဥသစ်ဖုများကို စားနေကြပြီး ကိုယ်တခုဝတ်တထည်နဲ့ လူကြီးခလေးပါ ကျန်းမာရေး ထိခိုက်လာတယ်။ စားဝတ်နေရေး၊ ကျန်းမာရေးဘေးဒုက္ခကြီးကို တွေ့ထိခံစားရပေမဲ့ (နဝတ၊ နအဖ) ပြောင်းရွှေ့ခိုင်းတဲ့နေရာကို မသွားကြဘူး။ စိတ်နာကျည်းနေတယ်။ အဆိပ်သောက်ပြီး သေချင်ကြလို့ အဆိပ်ဆေးကိုတောင်းတယ်။ သေနတ်နဲ့ အသီးတောင်းတယ်။ ဒီအတွေးအခေါ်၊ ခံယူချက် စိတ်ဓာတ်ရှိနေကြတဲ့အတွက် ကရင်အမျိုးသားနဲ့ လူထုစိတ်ဓာတ် အခြေအနေ အလွန်ကောင်းပါတယ်။

မြန်မာပြည်တိုင်းရင်းသား ပြည်သူလူထုအခြေအနေအပေါ်အမြင်

တိုင်းရင်းသားအမျိုးသားအပေါင်းတို့က ဥပဒေတွင်း အမျိုးသားဒီမိုကရေစီတိုက်ပွဲနဲ့ တောတွင်း ကေအဲန်ယူနဲ့ တော်လှန်ရေးအဖွဲ့အစည်းများ၊ နယ်စပ်နှင့် ပြည်ပရောက် ဒီမိုကရေစီတိုက်ပွဲဝင် လှုပ်ရှားသူများကိုလည်း စိတ်ဓာတ်ရေးရာအရ အားပေးထောက်ခံကြတယ်။ ကိုယ်ရေစိတ်ပါ လက်တွေ့အားပေး ထောက်ခံမှု အနည်းစု ရှိပါတယ်။ အများစုက ရှေ့တိုးနောက်ဆုတ်ဖြစ်နေသေးတယ်။ အထူးသဖြင့် မြို့ပေါ်ရှိ အမျိုးသားတို့မှာ ရှစ်လေးလုံးအရေးတော်ပုံကြီး တိုက်ပွဲမှာ ရက်ရက်စက်စက် ချေမှုန်းခံခဲ့ရတဲ့ အတွေ့အကြုံကြောင့် ကြောက်ရွံ့နေကြပါတယ်။

နဝတ၊ နအဖ အပေါ်အမြင်

၁၉၆၂၊ မတ်လ(၂)ရက်နေ့ ဗိုလ်ချုပ်နေဝင်းက စစ်အာဏာသိမ်းယူတဲ့နေ့ကစပြီး စစ်အုပ်စုက စစ်အာဏာကို တည်ဆောက်တယ်။ တော်လှန်ရေးကောင်စီ၊ မဆလ၊ နဝတ၊ နအဖ တလျှောက်လုံးမှာ စစ်အာဏာရှင်၊ စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတို့က စစ်အာဏာကို ဆက်ခံဆက်ခံတိုးမြှင့်ပြီး အကြင်နာ တရားကင်းမဲ့စွာ တိုင်းပြည်ကို အုပ်ချုပ်လာခဲ့တာ (၃၆)နှစ်အတွင်းကို ရောက်နေပါပြီ။ မြန်မာပြည် အရပ်ရပ်မှာ စစ်တပ်အာဏာနဲ့ ရမ်းချင်တိုင်းရမ်း၊ ကြမ်းချင်တိုင်းကြမ်း နှိပ်ကွပ်နေတဲ့လုပ်ရပ်များကို ကြည့်ရင် ပဒေသရာဇ် မြေကျွန်ယာကျွန်ခေတ် နယ်ချဲ့ကိုလိုနီခေတ်၊ ဖက်ဆစ်ခေတ်ကထက် ကြမ်းကြုတ်ရက်စက်ပါတယ်။

စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတွေဟာ အပြစ်မဲ့ပြည်သူလူထုကို ရိုက်သတ်တယ်။ ပစ်သတ်တယ်။ ပေါ်တာ ဆွဲရာမှာရော၊ လုပ်အားပေးရာမှာပါ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးမထမ်းနိုင်ရင် အလုပ်မလုပ်နိုင်ရင် ညှဉ်းပမ်းနှိပ်စက်တယ်။ အမျိုးသမီးတွေကို မုဒိမ်းကျင့်တယ်။ သတ်ပစ်တယ်။ အပြစ်မဲ့ ကလေးတွေကို ပစ်ခတ်သတ်ဖြတ်တယ်။ ဘာမှမသိတဲ့ကလေးတွေကို ရန်သူလို သဘောထားပြီး မီးပုံထဲမှာ ပစ်ချတယ်။ လယ်ကွင်းတွေ၊ ဥယျာဉ်ခြံမြေတွေမှာ မိုင်းထောင်တယ်။ စပါးခင်းတွေ၊ လယ်ယာစိုက်ခင်းတွေကို ဖျက်ဆီးနေတယ်။ စစ်အာဏာရှင်ကြီးစိုးနေတာကြောင့် တောရော မြို့မှာပါ ပြည်သူတွေဟာ ကျန်းမာရေးဘက်ကကြည့်၊ ပညာရေးဘက်ကကြည့်ကြည့်၊ စီးပွားရေးဘက်ကပါကြည့်ကြည့် ဘက်စုံ ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်နေကြ

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

ပါတယ်။ အနေချောင်တာက စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတွေရဲ့ မိသားစုတွေ၊ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေနဲ့ သူတို့ ပံ့ပိုးပေးထားတဲ့ လက်ဝေခံတွေလောက်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

စစ်အာဏာရှင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတို့က ပြည်သူလူထုရဲ့ ရပိုင်ခွင့်အခွင့်အရေးတွေကို လုံးဝမပေးပါ။ လုပ်ငန်းဌာနအားလုံးကို ချုပ်ကိုင်ထားပြီး ဌာနတိုင်းမှာ ပစ္စည်းများ ချို့တဲ့ရှားပါးနေတယ်။ အထူးသဖြင့် ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေး ဖြစ်ပါတယ်။ စာပေလောကမှာလည်း သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်၊ သတင်းထုတ်ပြန်ချက်များကို အမြဲစိစစ်တည်းဖြတ်နေတဲ့အတွက် လွတ်လပ်မှုမရှိပါ။ တင်းကြပ်စွာ ပိတ်ပင်ထားတယ်။ ဒီလုပ်ရပ်ဟာ ပြည်သူလူထုကြီးရဲ့ မျက်စိ၊ ပါးစပ်၊ နားကို ပိတ်ဆို့ထားတယ်။ စီးပွားရေးလောကမှာလည်း စစ်အုပ်စုစီးပွားရေးကို လုပ်ရာမှာ မြေပေါ်မြေအောက်၊ ရေပေါ်၊ ရေအောက်၊ သယံဇာတပစ္စည်းများကို စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ ထုတ်ယူရောင်းစားနေလို့ တိုင်းပြည်သယံဇာတတွေ ခမ်းခြောက်လာပါပြီ။ တိုင်းရင်းသား အမျိုးသား ပြည်သူလူထုကြီးတို့မှာ ဖွတ်ကျောပြာစု၊ ခရုဆံကျွတ်နေတဲ့ ဘေးဒုက္ခ ဘဝဆိုးကြီးကို ခံစားနေရပါတယ်။ ပြောလို့မကုန်နိုင်ပါ။ ချုပ်ပြီးပြောပါရစေ။ စစ်အာဏာရှင်တွေဟာ မကောင်းတဲ့ ဒုစရိုက်၊ အကုသိုလ်အလုပ်များကို အားလုံး လုပ်တယ်။ ထွန်းကားရေးကို နှောက်ယှက်ဖျက်ဆီးနေတယ်။ ဖြစ်နိုင်ခြေရှိရင် အာကာသလောကကြီးကိုတောင် မီးတက်ရှိန်မှာဖြစ်တယ်။

၁၉၆၂ မတ်လ(၂)ရက်နေ့ကစပြီး ယခုအထိ စစ်အုပ်စုက လုပ်ခဲ့တဲ့ အကုသိုလ်ဒုစရိုက်မှန်သမျှအတွက် စစ်အာဏာရှင်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတို့မှာ အဓိကတာဝန်ရှိတယ်။ အောက်ခြေမှာရှိတဲ့ အရာရှိ၊ အရာခံ အကြပ်တပ်သားများရဲ့ အဓိကအမှားမဟုတ်ပါ။ ထမင်းနပ်မှန် စားရရေး၊ ဘဝရှင်သန်ရေးအတွက် ကြေးစားစစ်မှုထမ်းဘဝကို သူတို့ လုပ်နေရတာပါ။ ကြေးစားစစ်မှုထမ်းရင် စစ်အာဏာရှင်၊ စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတို့ အမိန့်ပေးတဲ့အတိုင်း ခိုင်းတာများကိုလုပ်နေရတယ်။ စစ်အာဏာရှင် စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၊ စစ်အုပ်စုက လူသားကိုစားပြီး ဝါးမျိုနေကြတာကြောင့် အောက်ခြေက အရာရှိ၊ အရာခံ၊ အကြပ်တပ်သားအပေါင်းတို့အနေနဲ့ စစ်ဘီလူးအာဏာရှင်၊ စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများရဲ့ စစ်အုပ်စုနဲ့ လမ်းခွဲကျောခိုင်းပြီး တိုင်းပြည်အာဏာကို မူလပိုင်ရှင်ဖြစ်တဲ့ မိဘပြည်သူလူထုကြီးထံ အပ်နှံကာ ရင်သွေးများပီပီမိဘရင်ခွင်ထဲကို ပြန်ဝင်ကြပါ။ မိဘဖြစ်တဲ့ ပြည်သူလူထုကြီးက သင်တို့ကို နွေးထွေးစွာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖက်လှဲတကင်း ကြိုဆိုမှာဖြစ်တယ်။

ဒီမိုအဖွဲ့ချုပ်မှ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်နှင့် (နဝတ၊ နအဖ) စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအပေါ်အမြင်

နအဖတို့ဟာ ယခုနေဝင်ချိန်ရောက်နေပြီ။ ကမ်းနားသစ်ပင်လို အချိန်မရွေး ပြိုကျပျက်စီးသွားနိုင်တယ်။ ဆိုးသွမ်းတဲ့စစ်အာဏာရှင်အဖြစ်နဲ့ သူတို့ဘဝကို နှိပ်မချုပ်ချင်ရင် ဘက်ပေါင်းစုံ ပျက်စီးယိုယွင်းနေတဲ့ တိုင်းပြည်ကြီးကို ပြန်လည်အဖတ်ဆယ် ကယ်တင်လိုလျှင် ဒေါ်စု ခေါင်းဆောင်တဲ့ ရွေးကောက်ပွဲ မဲအနိုင်ရ၊ အန်အယ်လ်ဒီခေါင်းဆောင်တွေနဲ့ ဆွေးနွေးညှိနှိုင်း အဖြေရှာရမယ်။ သခင်အောင်ဆန်းက နယ်ချဲ့ကိုလိုနီခေတ်မှာ အုပ်စိုးသူတွေကို အထွေထွေသပိတ်တိုက်ပွဲနဲ့ ရင်ဆိုင်အံ့တုသလို

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

ဒီကနေ့ ပြည်သူလူထုကလည်း တိုက်ပွဲဝင်သင့်တယ်။ ဒါကို အဲဒီအယ်လ်ဒီခေါင်းဆောင်ကြီးများက ထောက်ခံသင့်တယ်။ နအဖစစ်တပ်တွေက ဆန္ဒပြလူထုကို ပစ်သတ်မယ်ဆိုရင် အဲဒီအယ်လ်ဒီ ခေါင်းဆောင်များက လူထုရှေ့မှာ မားမားမတ်မတ်ရပ်ပြီး နအဖစစ်တပ်ကို မလုပ်သင့်တာမလုပ်ဖို့ တားမြစ်ရမယ်။ ဒါကို လက်မခံဘဲ နအဖတပ်တွေက အဲဒီအယ်လ်ဒီခေါင်းဆောင်တွေကိုရော ဒေါ်စုပါ မကျန်သူတို့ကို ဆန့်ကျင်သူမှန်သမျှ ချေမှုန်းမယ်ဆိုရင် တပြည်လုံးမှာ လူထုကြီးရဲ့ ဒေါသမီး တောက်လောင်သွားမှာပဲ။ နအဖတပ်တွေက အဲဒီလို သတ်ရဲမယ်လို့တော့ ကျုပ် မထင်ဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စစ်အာဏာရှင် မင်းဆိုးမင်းညစ်တွေ ကမ္ဘာ့သမိုင်းမှာ ဘဝနိဂုံးချုပ် မကောင်းခဲ့ကြသလို လက်ရှိ နအဖတွေလည်း သမိုင်းအမှိုက်ခြင်းတောင်းထဲ ရောက်သွားကြရမှာ သေချာတယ်။ နအဖတို့က ဒီလိုပဲ ဆက်လက်ပြီး ခေါင်းမာတင်းခံနေမယ်ဆိုရင် ဖြစ်ပေါ်လာသမျှ နောက်ဆက်တွဲ ဆိုးကျိုးမှန်သမျှအတွက် သူတို့သာ တာဝန်ခံရမှာဖြစ်တယ်လို့ ထင်မြင်ယူဆပါတယ်။

ကရင်အမျိုးသားနဲ့ ပြည်သူလူထုကို ပြောလိုသည့်စကား

ကျနော်တို့ ကရင်အမျိုးသားသမိုင်းအရ အင်းဝခေတ်၊ ကုန်းဘောင်ခေတ်၊ ကိုလိုနီခေတ် ဖက်ဆစ်ခေတ်နဲ့ ဖဆပလ၊ တော်လှန်ရေးကောင်စီ၊ မဆလ၊ နဝတ၊ နအဖ၊ ခေတ်အဆက်ဆက်မှာ ဖိနှိပ်ညှဉ်းပန်းသတ်ဖြတ်ခံလာရတာ။ ကျွန်ုပ်တို့ခံလာရတဲ့ ဘဝဆိုးကြီးက လွတ်မြောက်ပြီး လွတ်လပ်ချင်ပါတယ်။ ထိုနည်းတူစွာ ကျနော်တို့ကရင်အမျိုးသားတွေနဲ့ ဘဝတူဖြစ်နေကြတဲ့ မြန်မာပြည်ဖွား တိုင်းရင်းသားများကလည်း လွတ်မြောက်ပြီး လွတ်လပ်တာကို လိုချင်ကြပါတယ်။ မိမိတို့ ဆုံးရှုံးနေရတဲ့ မွေးရာပါ ကိုယ်ပိုင်အခွင့်အရေးဖြစ်တဲ့ လူ့အခွင့်အရေးနဲ့ ဒီမိုကရေစီအရေးကို ပြန်ရတဲ့အတွက် နိုင်ငံရေးတိုက်ပွဲအရ အစိုးရအဆက်ဆက်ကို ဆန္ဒပြပြီး တောင်းဆိုခဲ့ကြတာကို အစိုးရအဆက်ဆက်က လူမှုအခွင့်အရေး ဒီမိုကရေစီအခွင့်အရေးကို ပြန်မပေးဘဲ အတင်းအဓမ္မ လုယူထားပြီး သေနတ်နဲ့ ပစ်သတ်နေတာကို ခံနေရတဲ့အတွက် အဆုံးခံထားရတဲ့ အခွင့်အရေးကို ပြန်မရမချင်း ပြန်ရအောင် မြန်မာပြည်တိုင်းရင်းသား အမျိုးသားပြည်သူလူထုကြီးနဲ့ ရဟန်းသံဃာတော်များ၊ တော်လှန်ရေးအဖွဲ့အစည်းများက ချွေး၊ သွေး၊ အသက်ပေးပြီး တိုက်ပွဲဝင်လာခဲ့ကြတာ ဥပမာနဲ့ တင်စားပြီး ပြောရပါက အသက်ပေါင်းထောင်သောင်းမက ဆုံးရှုံးခဲ့ရပါပြီ။ သွေးများလည်း ပင်လယ်ရေပြင်ကြီးလို ဖြစ်နေပါပြီ။ အရိုးများလည်း တောင်လိုပုံနေပါပြီ။ ဒီအသက်၊ ဒီသွေး၊ ဒီအရိုးများကို တော်လှန်တဲ့ သွေးသား၊ ခွန်အားအဖြစ် မွေးမြူခဲ့ယူထားကြပြီး တဗိုလ်ကျ၊ တဗိုလ်တက်၊ သွေးသတ္တိနဲ့ တော်လှန်လာခဲ့ကြတာ၊ လူ့အခွင့်အရေးနဲ့ ဒီမိုကရေစီအခွင့်အရေးရှေ့မှောက်မှာ ဆိုက်ရောက်လာပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီအခွင့်အရေးကို လက်မလွှတ်တမ်း ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဆွဲကိုင်ပြီး ယူထားကြမယ်လား။ စစ်အာဏာရှင်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတို့ကို အကြောက်ကြီးကြောက်နေရလို့ အဆုံးခံထားရတဲ့ အခွင့်အရေးကို ပြန်ယူရတဲ့ သွေးသတ္တိမရှိကြပါက အကြောက်တရားနဲ့ ထမင်းအငတ်ခံပြီး ဘဝကို အဆုံးခံရင် ဖြစ်လေရာဘဝမှာ အငတ်ခံပြီး ကြောက်

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

နေရတဲ့ အကြောက်တရား သံသရာဝဲဝဲယက်ထဲမှာ ကျနော်တို့ ဘယ်သောအခါမှ လွတ်မြောက်ကြမှာမဟုတ်ပါ။ အကြောက်တရားများကို ကျနော်တို့သွေးသားထဲမှာ စွဲကပ်ထားကြတဲ့ နှိုးကြားတက်ကြွစွာနဲ့ စိတ်ရောကိုယ်ပါ တိုက်ပွဲဝင်ကြတို့ အသင့်ရှိနေကြပါ။ ရဟန်းရှင်လူ ပြည်သူလူထုအပေါင်းနဲ့ (နဝတ၊ နအဖ)ကြားမှာ လူ့အခွင့်အရေး၊ ဒီမိုကရေစီအခွင့်အရေး ရောက်နေပါပြီ။

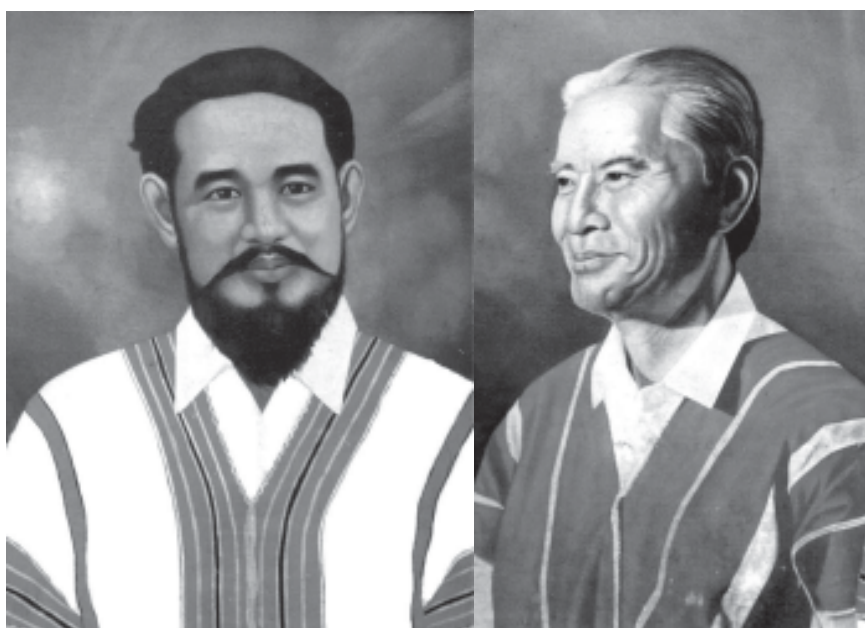
စစ်အာဏာရှင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတို့က အာဏာကို လုံးဝမပေးချင်ဘဲ ခြေထောက်ကို ကျားကန်ထားပြီး မျက်စိကိုစုံမှိတ်၊ အံကိုကြိတ်ပြီး ဆွဲထားတယ်။ ဆွဲထားလို့ လုံးဝ မရတော့ပါ။ ကျနော်တို့ လူသားတိုင်း စားဝတ်နေရေး၊ ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ ယဉ်ကျေးမှု၊ စီးပွားရေးတို့မှာ လူသားများ ဘဝရပ်တည်နိုင်ရေးနှင့် ရှင်သန်ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးဟာ မရှိမဖြစ်တဲ့ ကိစ္စကြီးဆိုတာကို ရိုးရိုးလေး နားလည်သိရှိထားကြလို့ အသေခံပြီး တိုက်ပွဲဝင်နေကြတာပါ။

ဒီမိုကရေစီကို လက်ဝါးဖြန့်တောင်းလို့ မရနိုင်သလို တိုက်ပွဲခေါင်းဆောင်မှုမရှိပါက လုံးဝ မရနိုင်ပါ။ အမျိုးသားဒီမိုကရေစီအဖွဲ့ချုပ် ခေါင်းဆောင်ကြီးများဖြစ်ကြတဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ ဦးအောင်ရွှေ (ဗိုလ်ချုပ်ဟောင်း)၊ ဒုဥက္ကဋ္ဌ ဦးတင်ဦး (ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဟောင်း)၊ သခင်အောင်ဆန်း ခေါ် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဆိုတဲ့ ဖခင်ကြီးရဲ့ တော်လှန်တဲ့ သွေးသတ္တိပါလာတဲ့ မြန်မာပြည်ဒီမိုကရေစီ၊ ခေါင်းဆောင်ကြီး ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်တို့နဲ့ လက်တွဲမဖြုတ်၊ စည်းလုံးညီညွတ်မှုနဲ့ တိုက်ပွဲအားမာန်အပြည့်အဝ ခံယူကြပြီး နအဖ စစ်အာဏာရှင်၊ စစ်ဘီလူး စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၊ စစ်အုပ်စုတို့ကို ရဲရဲကြီးတိုက်ပါ။ ရဲရဲကြီး ထိုးဖောက်ပါ။ ရဲရဲကြီး ကျော်ဖြတ်သွားပြီး ဒီမိုကရေစီကို အရယူကြပါ။

မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲရတယ်။ ကျနော်တို့ အားလုံး ဘဝဆိုးကြီးထဲက လွတ်မြောက်ပြီး ငြိမ်းချမ်းလွတ်လပ်ကြပါစေ။

ကေအဲန်ဒီအိုခေါင်းဆောင် (ဗိုလ်ချုပ်)

ကေအဲန်ဒီအို(ဗဟို)ဌာနချုပ်

“ကရင်အမျိုးသားတော်လှန်ရေးမှာ အဖိုး လေးစားတဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီး (၂)ဦးရှိတယ်။
အဲဒါက ဥက္ကဋ္ဌကြီး စောဘဦးကြီးနဲ့ ဥက္ကဋ္ဌကြီး မန်းဘဇန်ပဲ”

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း လေးစားတဲ့ ကရင်အမျိုးသားခေါင်းဆောင်ကြီး (၂)ဦး

ကရင်အမျိုးသားတော်လှန်ရေးမှာ အဖိုး လေးစားတဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီး (၂)ဦးရှိတယ်။ အဲဒါက ဥက္ကဋ္ဌကြီး စောဘဦးကြီးနဲ့ ဥက္ကဋ္ဌကြီး မန်းဘဇန့်ပဲ။ စောဘဦးကြီးလို ခေါင်းဆောင်မျိုးက အခုလည်း ရှာမတွေ့ဘူး။ နောက်လည်း ရှာလို့တွေ့မှာ မဟုတ်ဘူး။ သူက ဝတ်လုံတော်ဘွဲ့ရ သူဌေး သား။ ဒါပေမယ့် စိတ်ထားနို့မ့်ချတယ်။

သူ့ရဲ့ အတွေးအခေါ် အယူအဆ၊ သူ့ရဲ့ ခံယူချက်က မဟာဗမာ လူမျိုးရေးဝါဒကို သူ မကြိုက် တာ အမှန်ပဲ။ လူမျိုးစုံ ချစ်ကြည်သွေးစည်းရေးဝါဒ၊ တိုင်းရင်းသားအားလုံး တန်းတူရေးဝါဒ ဒါကို သူ သဘောကျတယ်။

နိုင်ငံရေးစကားနဲ့ ပြောမယ်ဆိုရင် တို့ကရင်အမျိုးသားတွေရဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီးတယောက် ဖြစ်တယ်။ လူတန်းစားအနေနဲ့ ပြောမယ်ဆိုရင် သူ့မှာ ပစ္စည်းမဲ့လူတန်းစား အတွေးအခေါ်ရှိတယ်။ ခေါင်းဆောင်တဲ့နေရာမှာ ချင့်ချင်ချိန်ချိန်၊ စဉ်းစဉ်းစားစားနဲ့ လူတိုင်းလက်ခံနိုင်အောင်၊ တိုင်းရင်းသား တိုင်း လက်ခံနိုင်အောင် သူက လုပ်တယ်။ ဒါ သိပ်ကောင်းတဲ့ အချက်ပဲ။ သူ တောခိုလာပြီး သထုံဘက် ကိုရောက်ရော။ သထုံဘက်မှာလည်း သူ့ သူငယ်ချင်းတွေ၊ သူ့ အသိမိတ်ဆွေတွေ ရှိတာကိုး။ သူ့ကို ထမင်းဖိတ်ကျွေးတာပေါ့။ သူ့ရဲဘော်တွေကလည်း ဟင်းကောင်းစားရပြီလို့ ထင်တာပေါ့။

မနက်မိုးလင်းတော့ စောဘဦးကြီးက မသွားဘူး။ ရဲဘော်တွေထောင်းတဲ့ ငြုပ်သီးထောင်းနဲ့ပဲ သူက စားတာ။ သူ့ကြောင့် သူများဝန်ပိုမှာကို သူ စိုးရိမ်တာလည်း ဖြစ်မယ်။ ရာထူးရာခံဆိုတဲ့ ဂုဏ် ကိုပြပြီး မစားချင်တာလည်း ပါမယ်။ သူက ဟန်ကြီးပန်ကြီးလည်း မရှိဘူး။ အားလုံးနဲ့ အဆင်ပြေတယ်။

သူ ခေါင်းဆောင်ခဲ့တဲ့ကာလမှာ ကေအဲန်ယူခေါင်းဆောင်အတွင်းမှာ စည်းလုံးညီညွတ်မှု ရှိတယ်။ သူ ဦးဆောင်ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းတာကို အားလုံးက လက်ခံကြတယ်။ သူက စည်းရုံးရေးလည်း ကောင်းတယ်။ တပ်ပေါင်းစုမှာလည်း ခေါင်းဆောင်လုပ်ခဲ့တယ်။

ဟိုတုန်းက ပြည်ဘက်မှာ (၃)ပါတီရှိတယ်လေ။ အလံဖြူ၊ အလံနီ၊ ပြည်သူ့ရဲဘော်ရှိတယ်။ အဲဒီကို သူသွားပြီး စည်းရုံးရေးလုပ်ငန်းတွေ လုပ်ခဲ့သေးတယ်။ အဲဒီ တပ်ပေါင်းစုထဲမှာ (၃)ပါတီက ဘာပြောလိုက်လဲဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ကို ကျနော်တို့ လက်မခံနိုင်ဘူးတဲ့။ ခင်ဗျားတို့က နယ်ချဲ့နောက် လိုက်တွေ၊ နယ်ချဲ့လက်ကိုင်တုတ်တွေ၊ အဲဒီလိုပြောတာ။

ဒါပေမယ့် စောဘဦးကြီးရဲ့ အတွေးအခေါ်က လွတ်လပ်တယ်။ သူက ဘယ်သူ့လက် အောက်မှ မခံဘူး။ သူ့မှာ ထက်မြက်တဲ့ အတွေးအခေါ်နဲ့ ဉာဏ်ရည်ရှိတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း အဖိုးတို့

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

ဒီနေ့ထိ စောဘဦးကြီးရဲ့ အတွေးအခေါ်၊ သူ့ရဲ့လမ်းညွှန်ချက်၊ သူ့ရဲ့ မူဝါဒတွေကို ပြောပြနေရတာပေါ့။

အခု အဖိုးတို့ လုပ်နေကြတာလည်း စောဘဦးကြီး ချမှတ်သွားတဲ့ မူတွေ၊ လမ်းညွှန်ချက်တွေပဲ။ စောဘဦးကြီး ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်တုန်းကဆို တို့ ကေအဲန်ယူအတွင်းမှာ အထူးစည်းလုံးညီညွတ်မှု ရှိတယ်။ အမျိုးသားအတွင်းမှာလည်း စည်းလုံးညီညွတ်မှုရှိတယ်။ အခြားလူမျိုးတွေနဲ့လည်း စည်းလုံးညီညွတ်မှုရှိတယ်။ စောဘဦးကြီးရဲ့အတွေးအခေါ်တွေ၊ စောဘဦးကြီးရဲ့ မူဝါဒလမ်းစဉ်တွေကို အဖိုးက နမူနာယူတယ်။

ကေအဲန်ယူထဲမှာ ဒီလိုအတွေးအခေါ်နဲ့ ခံယူချက်ရှိတဲ့ နောက်တယောက်က ဥက္ကဋ္ဌကြီး မန်းဘဇန်ပဲ။ ဒီခေါင်းဆောင်နှစ်ယောက်ကို အဖိုးက လေးစားတယ်။ အသိအမှတ်ပြုတယ်။ သူတို့က တော်တယ်။ ထက်မြက်တယ်။ နည်းမှန်လမ်းမှန်နဲ့ မူဝါဒလမ်းစဉ်နဲ့ လုပ်ငန်းစဉ်အတိုင်းကို လုပ်သွားကြတယ်။ မသိဘူးဆိုရင် သွားမေး၊ သိအောင် ရှင်းပြတယ်။ နားလည်အောင် ပြောပြတယ်။ ဒီခေါင်းဆောင်ကြီးနှစ်ယောက်က ဖြောင့်မတ်တယ်။

အထူးသဖြင့်တော့ စောဘဦးကြီး ကျဆုံးပြီးနောက်ပိုင်းမှာ သိပ်မကြာဘူး။ မုဆိုးကော်က ဆာ ရန်သူနဲ့ ပေါင်းသွားတယ်။ ဥက္ကဋ္ဌကြီး မန်းဘဇန် ပြန်တက်လာတယ်။ နောက်တော့ ၁၉၇၄ ခုနှစ် ကေအဲန်ယူ နှစ်ခြမ်းကွဲတယ်။ တဖက်မှာဆိုရင် ဗိုလ်ချုပ်ကျော်မြသန်း(ခေါ်) ကော်ထူးနဲ့ ဗိုလ်ချုပ်မြမောင်။ သူတို့က ဗိုလ်ချုပ်မြနဲ့ မတည့်ဘူး။ ဗိုလ်ချုပ်မြက ဒီခေါင်းဆောင်တွေကို ကွန်မြူနစ်လို့ စွပ်စွဲတယ်။

ဒီခေါင်းဆောင်တွေက ဘယ်လိုကွန်မြူနစ်ဖြစ်မလဲ။ ကွန်မြူနစ်ဆိုရင် အရှေ့မြောက်ပိုင်း သွားပြီပေါ့။ သူတို့က မျိုးချစ်ကရင်ပဲ။ အမျိုးသားရေး စိတ်ဓာတ်ပဲရှိတာ။ ဒါနဲ့ တို့အထဲမှာ ညှိကြ၊ နှိုင်းကြ၊ လုပ်ကြရတာပေါ့။ စောဘဦးကြီး ချမှတ်သွားတဲ့ လမ်းစဉ်ရှိတာပဲ။ ၁၉၇၄ ခုနှစ်မှာ မန်းဘဇန် ရောက်သွားတော့ ညီလာခံ ထိုင်ကြတယ်။ အရှေ့တိုင်းမှာပဲ။ ညီလာခံဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဗိုလ်ချုပ်မြမောင်ဆီ ပို့လိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်က အဖိုးက ရှေ့တန်းမှာ။ ဗိုလ်ချုပ်မြမောင်က အဖိုးကို ကြေးနန်းနဲ့ ပြန်လာဦးလို့ လှမ်းမှာတယ်။ အခြေအနေအားလုံးကိုတော့ အဖိုးက ဗိုလ်ချုပ်မြမောင်ဆီကတဆင့် သိရတာပေါ့။

ဗိုလ်ချုပ်မြမောင်က အဖိုးကို ပြောတယ်။

“မင်းတို့တွေ တခါတခါ ငါ အတော်အသဲယားတယ်ကွ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ကျနော် ဘာလုပ်လို့လဲ။ ဘာအမှားရှိလို့လဲ”

“မင်းကတော့ မမှားဘူး။ မင်း လုပ်ပုံကိုင်ပုံတွေက ငါ တခါတခါ အတော်အသဲယားတယ်။

ပြောရမယ်ဆို စားရမှာလည်း သဲတရှုပ်ရှုပ်နဲ့၊ ပစ်ရမှာလည်း ဆီတဝင်းဝင်းနဲ့ကွ။ မင်းကို ငါ ဘယ်လိုမှ မလုပ်တတ်ဘူး။ အရှေ့တိုင်းကိုရောက်တော့ ငါ့လူထဲမှာ မင်းတယောက်တည်းပဲကျန်တာ။ တယောက်

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

မှ အသုံးမကျဘူး။ တော်ကြာ လက်နက်ချလိုက်၊ တော်ကြာ တိုက်ပွဲမှာ ကျသွားလိုက်နဲ့။ တို့မှာ အလုပ်တွေ အများကြီးလုပ်ရဦးမှာ။ မင်းဆက်လုပ်”လို့ သူက အဖိုးကို ဒီလိုပြောတာ။

၁၉၇၅ ခုနှစ်မှာ အဖိုး အရှေ့တိုင်းကို ရောက်လာခဲ့တယ်။ မာနယ်ပလောပေါ့။ ဗိုလ်ချုပ် မြမောင်နဲ့ မန်းဘဇန် သူတို့တပည့်တွေက ရုံးအောက်ကိုဆင်းပြီး လာကြိုကြတာပေါ့။ အဖိုးက သာယာဝတီ ပုလိပ်ရုံးကို သွားတိုက်တုန်းက ရထားတဲ့ ကာကီရောင်ဘောင်းဘီကြီးကို ဝတ်လို့။ ဒါပဲ ရှိတာကိုး။ မန်းဘဇန်က ထွက်လာပြီးတော့ ဗိုလ်ကျော်သောင်းဆိုပြီးတော့ မျက်ရည်တွေကျတာ သူများတွေ ဝိုင်းကြည့်ကြတယ်။

အဖိုးလည်း မျက်ရည်ကျတာပေါ့။ ကိုယ့်ဆရာသမား၊ ကိုယ့်မိဘလိုနေတာကိုး။ ဒီခေါင်းဆောင်ကြီးနှစ်ယောက်ကိုတော့ အဖိုး အထူးလေးစားတယ်။ အသိအမှတ်ပြုတယ်။ သူတို့ရဲ့ စွန့်လွှတ်မှု၊ ပေးဆပ်မှုနဲ့ သူတို့ဘဝ ဖြတ်သန်းမှုတွေကို ဂုဏ်လည်းယူတယ်။ ဒီကနေ့ ကရင်လူငယ်တွေကိုလည်း ဒီလိုမျိုးချစ်ခေါင်းဆောင်ကြီးတွေရဲ့ စွန့်လွှတ်ပေးဆပ်မှု၊ အနစ်နာခံမှုတွေကို ဂုဏ်ယူစေချင်တယ်။

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

ဖူးတာအယ်(ကွယ်လွန်)၊ ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဇနီး နှမ့်တင်တင်နှင့် ဒေါက်တာစင်သီယာမောင်
ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဇနီး နှမ့်တင်တင်နှင့် မြေးများ

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးစောဘိုမြ၏ မွေးနေ့ပွဲသို့ တက်ရောက်စဉ်က အမှတ်တရ

နှစ်လွှာတရွက် ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်းနှင့် ဇနီး နှစ်တင်တင်

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

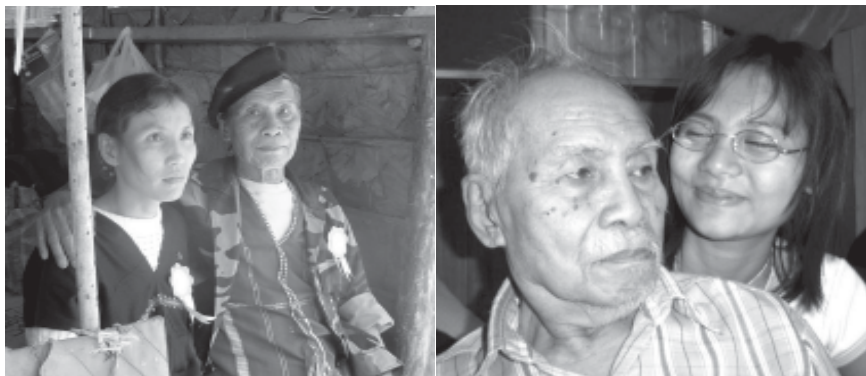
ကဗျာဆရာကြီး ဦးတင်မိုး(ကွယ်လွန်)၊ ဖူးတာအယ်(ကွယ်လွန်)တို့နှင့် စာပေစကားပိုင်း
အသက်အရွယ်ကြီးရင့်သော်လည်း စာအုပ်၊ စာစောင်များကို ဖတ်ရှုမြဲ

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

ဖူးတာအယ်၊(ဗိုလ်တင်ဦး) ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်းနှင့် ဦးအောင်စောဦး အမှတ်တရ

မြေးဖြစ်သူ နှင့်ဝါဝါစိုးသိန်း၊ နှင့်မီးမီးခိုင်တို့နှင့် အမှတ်တရ

အိပ်ယာဝင်ပုံပြင်များနဲ့ မျိုးချစ်စိတ်

အဖိုးငယ်ငယ်က အဖိုးရဲ့ အဘိုး၊ အဘွားတွေက အိပ်ယာဝင်တိုင်း သူတို့ခေတ်က အကြောင်းတွေကို ပြောပြတယ်။ သူတို့ပြောတဲ့အကြောင်းတွေကို အဖိုးက သိပ်စိတ်ဝင်စားတာ။

အဖိုးရဲ့ အဘိုးက “ငါတို့ ကျန်ရစ်ခဲ့တာ ပုန်းနေလို့။ မပုန်းရင် သေကုန်ပြီ။ ဒါကြောင့် မင်းတို့မျိုးဆက်ကို တွေ့ရတာပေါ့။ ဟိုတုန်းက လူလွတ်တွေ မပြောနဲ့။ ဗိုက်ကြီးသည်တွေကိုတောင် ဗိုက်ကို ဓားနဲ့ ထိုးခဲ့တာ။ ကလေးတွေကို အမြင့်ပေါ်မြှောက်တင် အောက်ကနေ ဓားနဲ့ ထောက်ထားပြီး ဓားတမ်း၊ လှံတမ်း ကစားသလိုမျိုးလုပ်တာ” အဘိုးက ပြောပြတာ အများကြီးပဲ။

အဖိုးက အနားမှာရှိနေတဲ့ အဖွားကို “အဖိုး ပြောတာတွေဟုတ်သလား အဖွား” လို့ မေးတော့ အဖွားက “ဟုတ်တာပေါ့” တဲ့။ အဖိုး မခံမရပ်နိုင် တော်တော်ဖြစ်တယ်။

“ဘာကြောင့် ငါတို့ ကရင်တွေကို ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ။ တို့မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ”

ဒီလို အဖိုးက စဉ်းစားတယ်။ အဲဒီတုန်းက အဖိုးအသက်က ငယ်ငယ်ပဲ ရှိသေးတာကိုး။ နိုင်ငံရေးတွေတာတွေ ဘယ်နားလည်အုံးမှာလဲ။ ကလေးတယောက်လို့ပဲ တွေးတာပေါ့။

ညဘက်တွေဆို အဘိုးတွေ၊ အဘွားတွေ ပြောပြတာကို အဖိုး မျက်လုံးထဲမှာ မြင်ယောင်ကြည့်တယ်။ အဖိုး တော်တော်နဲ့ အိပ်မပျော်ဘူး။ ဒီအရွယ်ထဲက ကိုယ့်လူမျိုးတွေ ခံစားရတာတွေ ကြားရတော့ အဖိုးရင်ထဲမှာ မခံချင်စိတ်ဖြစ်မိတယ်။

မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျတဲ့ နေ့

အဘိုးအဘွားတွေ အိပ်ယာဝင်ချိန်မှာ ပြောပြတဲ့ အကြောင်းအရာတွေက အဖိုးစိတ်ထဲမှာ တော်တော်စွဲတယ်။ စိတ်လည်း စိတ်ဝင်စားတယ်။ စိတ်လည်း မကောင်းဘူး။ အဖိုးရင်ထဲမှာ လည်း တန့်န့်နဲ့။ အမေဆုံးတော့ အဖိုးက အဘိုးအဘွားတွေနဲ့ နေရတာပေါ့။ ကျောင်းနေတာကတော့ အဒေါ်ရှိတဲ့ရွာမှာ နေတယ်။ တခါတလေလည်း အဘိုးအဘွားတွေရှိတဲ့ ရွာကို ပြန်တယ်။ သိပ်မှ မဝေးပဲ။

အဲဒီညက အဘိုးတွေ အဘွားတွေ ပြောပြတဲ့ အကြောင်းတွေကို နားထောင်ပြီးတော့ အဖိုး တညလုံး အိပ်လို့မရဘူး။ အကြာကြီးနေမှ အဖိုး အိပ်ပျော်သွားတာ။

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ မျက်နှာသစ်ပြီး ရှိတဲ့ထမင်းကြမ်းခဲကို စားပြီး၊ အဖိုး ဟိုဘက်ရွာကို ပြန်သွားတယ်။ အိမ်ရောက်တာနဲ့ လွယ်အိတ်ယူပြီး ကျောင်းသွားတာပဲ။

အဲဒီတုန်းက အဖိုး ပထမတန်းပေါ့။ အဖိုး အိမ်ရှေ့တံစက်မြိတ်ဝအရောက်မှာ အဒေါ်က “ကျောင်းသွားတော့မလား” လို့ လှမ်းမေးတာကို “ဟုတ်ကဲ့” လို့ တလုံးထဲပြောပြီး ခေါင်းကြီးငုံ့ပြီး စိုက်စိုက်နဲ့ ကျောင်းကိုတန်းသွားတာပဲ။ အရင်က ကျောင်းသွားရင် တော်တော်နဲ့ ကျောင်းကိုမ ရောက်ဘူး။ သူငယ်ချင်းအိမ်တွေ တအိမ်ပြီးတအိမ်ဝင်ပြီးမှ ကျောင်းကိုရောက်တာ။ တခါတလေ လည်း ကျောင်းနောက်ကျတာပေါ့။ ကျောင်းလည်းရောက်ရော ဘယ်ပြောကောင်းမလဲ။ ဗမာကလေး တယောက်ကို မြင်တာနဲ့ နှုတ်ခမ်းဝင်လုံးပြီး ထိုးတော့တာပဲ။

အဖိုးတို့ကျောင်းမှာက ဗမာကလေးတအုပ်၊ ကရင်ကလေးတအုပ် အဲဒီလိုရှိတာ။ ပထမ တော့ အဖိုးက အောက်က။ သူက အဖိုးရဲ့လည်ပင်းကို ညှစ်ထားတယ်။ ဒီကောင်က အဖိုးထက် အရပ်အမောင်းကောင်းတယ်။ နောက် ထိုးရင်းထိုးရင်းနဲ့ အဖိုးက သူ့အပေါ်ရောက်သွားတယ်။ အဲဒီ အချိန်မှာပဲ ကျောင်းခေါင်းလောင်းထိုးသံကြားရတယ်။ တခြားကလေးတွေ ကျောင်းခန်းထဲ ပြေးဝင် ကုန်ကြပြီး။ အဖိုးတို့က မဝင်သေးဘူး။ ဆက်ထိုးနေကြတယ်။

“ငါ သေအောင်သတ်မယ်။ နင်တို့ဗမာတွေကို” အဖိုးက ဒီလိုကြိမ်းတာ။

ကျောင်းခန်းထဲဝင်သွားတဲ့ ကျောင်းသားတွေက

“ကျော်သောင်းတို့ ထိုးနေကြပြီ။ ကျော်သောင်းတို့ ထိုးနေကြပြီ” လို့ ဆရာကို သွားတိုင် တာပေါ့။ ဆရာရောက်လာပြီး “ဟေ့ ကျော်သောင်း ခေါင်းလောင်းထိုးတာမကြားဘူးလား” လို့ အသံ ခပ်မာမာနဲ့ မေးတော့မှ အဖိုးတို့ထိုးတာ ရပ်သွားတယ်။ ဆရာက “လာ လာ” ဆိုပြီး ကျောင်းခန်းထဲ ခေါ်သွားတယ်။ အဖိုးတို့နှစ်ယောက် ဆရာနောက်က ကုပ်ကုပ်နဲ့ လိုက်သွားတယ်။ ဆရာက ဗမာ ကလေးကို အရင်မေးတယ်။

“မင်းတို့ ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဗမာကလေးက “မသိဘူး ဆရာ။ သူ ကျောင်းဝင်းထဲရောက်တာနဲ့ ကျနော်ကို စထိုးတာပဲ”

အဖိုးကို ဆရာက ဟုတ်လားလို့ မေးတော့ အဖိုးက မလိမ်ဘူး။ ဟုတ်တယ်ဆရာလို့ ပြန်ဖြေ တယ်။ ဆရာက “မင်း ဘာဖြစ်လို့ ထိုးတာလဲ”

“ကျနော် စိတ်နာလို့”

“မင်းဘာဖြစ်လို့ စိတ်နာတာလဲ”

“ဒါတော့ ကျနော် မသိဘူး”

“မသိလို့ ရမလားကွ”

ဒါနဲ့ဆရာက ကြိမ်လုံးယူပြီးတော့ အဖိုးခြေသလုံးနဲ့ ပေါင်ကို တစီးစီးနဲ့ ချတော့တာပဲ။ အဲဒီအချိန်မှာ အဖိုး မျက်ရည်တပေါက်မှ မကျသေးဘူး။ ဆရာက မေးလိုက်ရိုက်လိုက်နဲ့ (၁၅)မိနစ်

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

လောက် ကြာတယ်။ အဖိုးက တခွန်းမှ မပြောဘူး။

အတန်းထဲမှာ အဖိုးနေရာက ရေနည်းနည်းကျတယ်။ အနောက်မှာရှိတဲ့ ဗမာကလေးကို လှည့်ကြည့်ပြီးတော့မှ အဖိုး မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျလာတယ်။ အဖိုးကိုရိုက်တဲ့ ဆရာက ကရင်ပဲ။ စကောကရင်။ “ဆရာ စောသီ”တဲ့။ ဆရာက အဖိုးကို တော်တော်ချစ်တယ်။ အဖိုးက ဉာဏ်ကောင်းပြီး စာတော်တာကိုး။ အဲဒီနေ့က အဖိုး အရိုက်ခံရတာကို အဘွားသိသွားတာပေါ့။ အဘွားက အဖိုးကို တော်တော်ချစ်တာ။

“အဘွားက မင်း ဒီလောက်တောင် စိတ်ကြီးရလား ဖိုးခွားရယ်”လို့ ပြောပြီး အဖိုး ခြေသလုံးက ဒဏ်ရာတွေကို နှင်းလိမ်းပေးတယ်။ အဲဒီနေ့က အဘွားက အဖိုးကို ဆုံးမတယ်။

“ရန်ဖြစ်တာ မကောင်းဘူး။ နောက် ရန်မဖြစ်ရဘူး”တဲ့။

အဖိုးက “ကျနော် ရန်မဖြစ်ချင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျနော် ဗမာတွေကို စိတ်နာတယ်”လို့ ပြောတော့ အဘွားက “မင်းသွားထိုးတဲ့ ဗမာကလေးမှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ။ မင်းသွားထိုးတော့ ဘယ်ကောင်းမလဲ”လို့ အဖိုးကို ဆုံးမတယ်။

အချိန်နည်းနည်းကြာသွားတော့ အဘွားပြောတာ မှန်တာပဲလို့ အဖိုး စိတ်ပြေသွားတယ်။ အဖိုးက ဗမာကလေးကို မုန်းလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အဖိုးစိတ်ထဲမှာ မခံချင်တဲ့စိတ်၊ ကိုယ့်အမျိုးသားတွေကိုထိရင် မခံချင်တဲ့စိတ်က ငယ်ငယ်လေးထဲက ရှိတာ။ မတရားတာကို အဖိုးက ခေါင်းငုံ့မခံတတ်ဘူး။ ဒီစိတ်တွေကြောင့်လည်း အဖိုးတော်လှန်ရေးထဲ ရောက်တာပေါ့။ တော်လှန်ရေးထဲမှာ မတရားတာရှိရင်လည်း အဖိုးက ခေါင်းငုံ့မခံဘူး။ အဖိုးက ပြန်ပြောတာပဲ။

မင်္ဂလာသုတ် ကျောက်ကုန်းပုတ်

အဖိုးက အတန်းကျောင်းမနေခင် ဘုန်းကြီးကျောင်းနေတယ်။ အဖိုးတို့ကိုသင်တဲ့ ဘုန်းကြီးက အညာသား။ ရွာသားတချို့က သူ့ကို (ပလန်ကိုင်း)လို့ခေါ်တယ်။ ပလန်ကိုင်းဆိုတာ အဖိုးတို့ကရင်လိုဆိုရင်တော့ ပုလင်းကွဲပေါ့။ အဖိုးတို့လည်း သူ့ကို “ပလန်ကိုင်း”လို့ပဲ ခေါ်တယ်။

ဘာဖြစ်လို့ဆိုတော့ ဘုန်းကြီးက အားကြီးပဲရိုက်တာကိုး။ ပုလင်းကွဲလို့ပဲ ရှတာပေါ့။ အဖိုးတို့ မင်္ဂလာသုတ်ကိုတက်တော့ မင်္ဂလာသုတ် ကျောက်ကုန်းပုတ်ဆိုသလို ရေရေလည်လည် အရိုက်ခံရတာ။ ရိုက်တာမှ ကြိမ်တုတ်နဲ့ကိုရိုက်တာ။ သူက စာချပေးရင် ပီအောင်ဖတ်။ မပီရင် ဆော်ပြီ။ တို့ကလည်း

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

ကရင်တွေကိုးကွ။ ပါဠိတွေကို ပီအောင် မဖတ်တတ်ဘူး။ ဘုန်းကြီးက မပီပီအောင် ဖတ်ခိုင်းတယ်။ မဝီရင် ချတာပဲ။

မင်္ဂလာသုတ်တက်တဲ့အချိန်က တော်တော်အရိုက်ခံရတယ်။ အဖိုးတို့အားလုံး ကျောင်းသား အားလုံး (၂၀)လောက်ရှိမယ်။ တို့ ညီအကိုဝမ်းကွဲတွေလည်း ပါတယ်။ အားလုံးထဲမှာ အဖိုးက အငယ် ဆုံးပဲ။ အဖိုးငယ်ငယ်က တော်တော်စိတ်ဆတ်တယ်။ ဘုန်းကြီးရိုက်တော့ အဘွားကို ပြန်ပြောတာပေါ့။ အဲဒီအချိန်မှာ အဖိုးက အမေမှ မရှိတော့တာ။

“မတတ်နိုင်တော့ဘူး အဘွားရေ။ ဒီမှာကြည့်စမ်းပါဦး။ တင်ပါးတွေ ကျောကုန်းတွေ ရိုက်ထားတာ။ မင်္ဂလာသုတ် ကျောကုန်းပုတ်ဆိုသလိုပဲ။ ကျနော် မနေချင်တော့ဘူး”

အဘွားက “ကျောင်းမနေရင် စာဘယ်လိုတတ်မလဲ”

“ကျောင်းနေတော့လည်း ဘုန်းကြီးရိုက်တာ အရမ်းပဲ။ ကြာရင် ကျနော် ဘုန်းကြီးကို ရိုက်မိမယ်”

အဖွားက “နင် ငရဲကြီးမယ်။ နင် အဲဒီလိုမလုပ်နဲ့” လို့ ဆူတာပေါ့။

အဖိုးစိတ်ထဲမှာတော့ ဒီဘုန်းကြီးနဲ့ ငါနဲ့တော့ မဖြစ်ဘူး။ ဒီလိုသာ ရိုက်နေရင် တကြိမ်ကြိမ် တော့ ဘုန်းကြီး ငါနဲ့ ပြဿနာဖြစ်တော့မှာပဲလို့ တွေးတာ။ အရိုက်ခံရတာများတော့ အဖိုးက တို့ညီအကိုဖြစ်တဲ့ ဖားကွန်းတို့၊ ဗလစိန်၊ မောင်သန်း၊ လှမောင်၊ ကောင်းတို့ကို ပြောတယ်။ သူတို့က အဖိုးထက် အသက်ကြီးတယ်။ အကောင်တွေလည်း ထွားတယ်။

“ဘုန်းကြီးက တို့ကို ဒီလိုချည်းပဲ ရိုက်နေရင် ဘယ်နဲ့လုပ်မလဲ ။ ငါတော့ မခံနိုင်တော့ဘူး”

“အေးကွ။ တို့လည်း တို့အမေကိုပြောတယ်။ မရဘူးကွ။ နင်တို့ ကျောင်းမထွက်နဲ့။ ကျောင်းနေ။ ကျောင်းနေမှ စာတတ်မှာလို့ပြောတယ်။ ဘုန်းကြီးကို တို့က စိတ်ဆိုးတယ်ပြောတော့ ဟာ စိတ်မဆိုးနဲ့။ စိတ်ဆိုးရင် ငရဲကြီးမယ်” လို့ပြောတယ်။

“အေးကွ။ ငါ့ကိုလည်း အဘွားက ဒီလိုပဲပြောတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါတော့ မခံနိုင်တော့ဘူး”

“မင်းမခံနိုင်ရင် မင်း ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ငါ ဘုန်းကြီးကို ရိုက်ချင်တယ်။ မင်းတို့ ဘုန်းကြီး ခြေထောက်ကိုဆွဲပြီး လှဲပေး။ ငါ ချမယ်။ ကျောင်းမှာ မောင်းတုတ်ရှိတယ်။ မောင်းထုတဲ့ မောင်းတုတ်က အဝတ်နဲ့ပတ်ထားတာ အဲဒါနဲ့ ငါ ထုမယ်”

အဖိုး အကိုတယောက်က “ဟေ့ကောင် မလုပ်နဲ့။ မင်း ဒီလိုမလုပ်နဲ့”

“ဟာကွာ။ မလုပ်နဲ့ဆိုရင် ငါ ဘယ်ကိုပြေးရမလဲ မသိဘူးကွ။ ငါ ကျောင်းမနေချင်တော့ဘူး”

“တို့လည်း မနေချင်ဘူး။ မနေလို့လည်း မဖြစ်ဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းတို့ငါ့ကို ဆွဲထားပေး။ ငါ ရိုက်မယ်”

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

အဖိုး ဘယ်လိုပဲပြောပြော သူတို့က ကြောက်တယ်။ ညှိလို့ မရဘူး။ ကျောင်းတက်လို့ မင်္ဂလာသုတ် လည်းတက်ရော ဘုန်းကြီးက ချတော့တာပဲ။ မရတဲ့လူ အကုန်လုံးကို ရိုက်တာ။ တဘုန်းဘုန်းနဲ့။ ပီအောင်ဆိုလို့ သင်ပေမယ့်။ ဘယ်ပီမလဲ။ ကရင်တွေဆိုတော့ အသံက ဝဲတာပေါ့။

မင်္ဂလာသုတ်ဆိုရင် အဖိုး မှတ်မိသေးတယ်။ ယံမင်္ဂလံ ဒွါဒသဟိ။ ယံမင်္ဂလံဆိုရင် အဖိုးတို့က “ယာမင်္ဂလံ” ဒါဆိုရင် ချပြီ။

ဘုန်းကြီးက အသေအချာတော့ သင်တယ်။ စိတ်မရှည်တာ တခုပဲ။ ခဏခဏ ရိုက်တယ်။ ဒွါဒသဟိဆိုရင် အဲဒါကိုလည်း မပီဘူး။ “ဒ ဒ” နဲ့ဖြစ်နေတာ။ အဲဒါဆို ချပြီ။

ကျောင်းမှာ မောင်ဌေးအောင်ဆိုတဲ့ ဗမာကျောင်းသားက အဖိုးထက် ဗလကြီးတယ်။

သူ့ကိုချတာ “ဖောက် ဖောက်”နဲ့ လိမ့်နေတာပဲ။

အဲဒီမနက်က အဖိုးကလည်း စိတ်ကတိုနေတာ။ ဘုန်းကြီးကို ချချင်နေတာကိုး။ ဌေးအောင် အလှည့်ပြီးလို့ အဖိုးအလှည့်ရောက်ရော ထုံးစံအတိုင်း မပီဘူး။ မပီတော့ ချပြီပေါ့။ ဘုန်းကြီးကြိမ်ကို မြှောက်လိုက်တာနဲ့ အဖိုးက ကျောင်းပေါ်ကနေ ပြေးဆင်းတော့တာပဲ။

အဖိုး ကျောင်းပေါ်က ဆင်းပြေးတော့ ဘုန်းကြီးက စိတ်တိုတာပေါ့။ ကျောင်းပေါ်ကနေ ကြိမ်လုံးကြီးဆွဲပြီး အဖိုးနောက်ကို လိုက်လာတယ်။ ကျောင်းရှေ့မှာက ခြံစည်းရိုးတိုင်တွေရှိတယ်။ အဖိုး လည်း ခြံစည်းရိုးတိုင်ကို ဆွဲထုတ်ပြီးတော့ သတ္တိရှိရင်လာခဲ့ဆိုပြီး ဘုန်းကြီးကိုခေါ်တော့ ဘုန်းကြီးက ကြိမ်လုံးဆွဲပြီး လာတာပဲ။

“လာလေ လာ။ နင် ခေါင်းကွဲအောင် ငါရိုက်မယ်” အဖိုးက ဘုန်းကြီးကို ဒီလိုပြောတာ။

အဖိုး ဒီလိုပြောတော့ ဘုန်းကြီးက အံ့သြနေတယ်။ အဖိုးအနားကို မကပ်ရဲဘူး။ ကြောင်ပြီး တော့ မတ်တတ်ကြီးရပ်ပြီး ကြည့်နေတယ်။ အစ်ကိုဝမ်းကွဲတွေနဲ့ ကျောင်းသားတွေကလည်း ကျောင်းပေါ်ကနေ လှမ်းကြည့်နေကြတာပေါ့။ နည်းနည်းကြာတော့ ဘုန်းကြီးက လှည့်ပြန်သွားတယ်။ ဘုန်းကြီးပြန်သွားတော့မှ အဖိုးက ခြံစည်းရိုးတိုင်ကို သူ့နေရာမှာ ပြန်စိုက်ထားလိုက်တယ်။ ဘုန်းကြီး ကတော့ ကျောင်းပေါ် ပြန်ရောက်သွားပြီ။ အဖိုးကတော့ ဘယ်သွားလို့သွားရမှန်း မသိဘူး။

အိမ်လည်း ပြန်မရဲဘူး။ အိမ်ပြန်ရင်တော့ အရိုက်ခံတော့မှာပဲ။

မရိုက်ရင်လည်း အဘွားက ဘုန်းကြီးဆီ လာပြန်အပ်ဦးမှာပဲ။

တယောက်ထဲ ဘုန်းကြီးကျောင်းရှေ့က သစ်ပင်အောက်မှာ ထိုင်ပြီးတော့ စိတ်ညစ်နေတာပေါ့။

အစ်ကိုတွေကလည်း ကျောင်းမလွှတ်သေးဘူး။ သူတို့က ကျောင်းမှာပဲ။

အဲဒီအချိန်မှာ “မင်းတို့ကောင်တွေ ငါ ဒီလောက်သင်တာ မပီဘူး” ဘုန်းကြီးအသံကို အကျယ်ကြီးပဲ ကြားရတယ်။ ကြိမ်လုံးသံလည်း တဘုန်းဘုန်းပဲ။ ဘုန်းကြီးစိတ်တိုနေပြီ။ အဖိုး အစ်ကို တွေ သူငယ်ချင်းတွေ အရိုက်ခံရတော့ စိတ်လည်းမကောင်းဘူး။

ဒီဘုန်းကြီး ငါတက်ရိုက်ရင် ဘယ်နှယ့်နေမလဲ။ ဒီလိုလည်း အဖိုးက တွေးလိုက်သေးတယ်။

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

နောက်တော့ မလုပ်တော့ပါဘူးလေဆိုပြီ ထပြီးထွက်လာတယ်။
တခါပြန်ပြီး ရွာလယ်က သစ်ပင်အောက်မှာ ထိုင်စဉ်းစားတယ်။ ငါ ဘယ်သွားမလဲပေါ့။
ဟိုဘက်ရွာမှာ အဖိုး အဒေါ်အထွေးတယောက်ရှိတယ်။
သူ့ဆီကိုသွားဖို့ အဖိုး အကြံရသွားတယ်။
သူနေတာက ငှက်ကျရွာနဲ့ ရေကွင်းကုန်းရွာကြားမှာ နေတယ်။
အဖိုး အဒေါ်ဆီသွားတာပေါ့။ ဟိုလည်းရောက်ရော အဒေါ်က ဆီးမေးတော့တာပဲ။
“ဟေ့ တူလေး နင် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“မဟား(အဒေါ်)ရယ် ငါ မတတ်နိုင်တော့ဘူး။ ကျောင်းနေတာ ဘုန်းကြီးရိုက်တာလေ။
မတတ်နိုင်တော့ဘူး။ ကျနော် ကျောင်းမနေချင်တော့ဘူး။ ကျနော် ထွက်ပြေးလာတာ။ ဒီမှာ ကြည့်စမ်း
ပါဦး။ ကျနော်ကျောကုန်းကို” အဖိုးက အဒေါ်ကို ပြောလည်းပြော။ အဖိုးကျောကုန်းက ဒဏ်ရာတွေ
ကိုလည်း ပြပေါ့။

“ဟာ ဒီဘုန်းကြီးက တယ်ဆိုပါလား။ တယ်ရိုက်ပါလား ငါ့တူကို” အဒေါ်လည်း တော်တော်
စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတယ်။ နောက်တော့ နန္ဒင်းမှုန့်ယူပြီး အဖိုးဒဏ်ရာတွေကို လိမ်းပေးတယ်။
နာလည်းနာ၊ စပ်လည်းစပ်တော့ အဖိုးက မျက်ရည်တွေကျတယ်။ အဖိုး မျက်ရည်ကျတော့

“နင် ဘာဖြစ်လို့ မျက်ရည်ရတာလဲ”

“ကျနော် အမေ့ကို အားကြီး သတိရတယ်။ အမေ့ရိုရင် ငါ ဒီလိုဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး”လို့
ပြောပြီး ဝမ်းနည်းပြီး အဖိုး ဝိုတာပေါ့။

အဖိုးဝိုတော့ အဒေါ်က အဖိုးကို ချော့တယ်။

“မငိုနဲ့။ မငိုနဲ့တော့ အဒေါ်ဆီကို ရောက်နေပြီပဲ”

အဒေါ် နန္ဒင်းမှုန့် လိမ်းပေးနေတဲ့အချိန်မှာပဲ ဦးလေးလည်း ရောက်လာတယ်။

“ဟေ့ကောင် မင်းရောက်နေပါလား။ မျက်ရည်တွေနဲ့ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အဒေါ်က “နင့်တူကို ဘုန်းကြီးရိုက်လို့ မင်္ဂလာသုတ် မပီလိုရိုက်တာတဲ့။ ရိုက်ခံရတာ
သူတယောက်ထဲ မဟုတ်ဘူး။ ဟိုမှာ နင့်တူတွေလည်း အရိုက်ခံနေရတယ်”

ဦးလေးက “ဘုန်းကြီးက ဘာဘုန်းကြီးလဲကွာ။ ဒီလောက်တောင်ရိုက်တာ” ဦးလေးလည်း
အဖိုးကို ကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းဘူး။

“မင်း အိမ်မပြန်ချင်ရင် ဒီမှာပဲနေ။ မင်းအဘွားကို အကြောင်းကြားပေးမယ်” ဦးလေးက
ဒီလိုပြောတော့ အဖိုးလည်း အဘွားအိမ်ကို မပြန်တော့ဘူး။

အဘွားကတော့ ကျောင်းလွှတ်ချိန် အဖိုးပြန်မလာတော့ စိတ်ပူပြီးရှာတာပေါ့။ နောက်
တော့မှ ဘယ်ကဘယ်လို သတင်းရသွားလဲမသိဘူး။ အဒေါ်အိမ်ကို ရောက်ချလာတယ်။ အဖိုးကိုလည်း
ပြန်ခေါ်တာပေါ့။

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

“ဟာ မပြန်ဘူး။ ပြန်ရင် ဘုန်းကြီးကျောင်းပဲ ပြန်ထားမှာ။ အရိုက်ခံရဦးမှာပဲ”

အဘွားက “ကျောင်းမနေလို့ရှိရင် နင် စာတတ်မလား”

“မတတ်ရင် နေပါစေ” အဘွားက အမျိုးမျိုးချော့ခေါ်တယ်။ အဖိုးက မလိုက်ဘူး။

ဒါနဲ့ အဒေါ်က သူ ဒီမှာနေပါစေဦး။ ဒီမှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းလည်းရှိတယ်။ စာသင်ကျောင်းလည်းရှိတယ်။ သူပျော်တဲ့ကျောင်းတက်ပါစေလို့ ပြောတော့မှ အဘွားက ပြန်သွားတယ်။

အဒေါ်အိမ်မှာ အဖိုးနေတာပေါ့။ ကျောင်းတော့မတက်သေးဘူး။ နောက်တော့ အဒေါ်က ပြောတယ်။

“ငါ့တူ နင် ဒီလိုနေရင် စာတတ်မှာ မဟုတ်ဘူး” တဲ့။

“ဟာ မနေချင်ဘူး။ အရိုက်ခံရမှာ” အဖိုးက ဒီလိုပြောတော့။

အဒေါ်က “အခုကျောင်းက ဘုန်းကြီးကျောင်းမဟုတ်ဘူး။ နင့်အစ်မတွေနေတဲ့ ခရစ်ယာန်ကျောင်းမှာ ထားမှာ။ ဒီကျောင်းက ဆရာ၊ ဆရာမတွေက သိပ်စည်းကမ်းကောင်းတယ်။ ကလေးတွေကို တခါမှ မရိုက်ဘူး”

အဖိုးက မယုံဘူး။ အဒေါ် အဖိုးကို ချော့မော့ပြောနေတာပဲလို့ ထင်တယ်။ အဖိုးကတော့ ဘူးပဲ ခံနေတာပဲ။ ဦးလေးကလည်းပြောတယ်။

“မင်း နေပါကွာ။ မင်းဟိုမှာ မပြန်ရင် ဒီမှာကျောင်းနေ။ ဒီကျောင်းက ရိုက်လည်း မရိုက်ဘူး။ ကလေးတွေလည်း အမြဲပျော်နေတာပဲ” လို့ ပြောတယ်။

“ဒါဆို ကျနော် ကြည့်ဦးမယ်” လို့ အဖိုးကပြောပြီး အဒေါ်တို့ ဦးလေးတို့ပြောတဲ့ကျောင်းကို မယောင်မလည်နဲ့ သွားသွားချောင်းတာပေါ့။ ကျောင်းနဲ့အိမ်က သိပ်မဝေးဘူး။ အဒေါ်သမီးတွေ ကျောင်းသွားရင် အဖိုးက မယောင်မလည်နဲ့ လိုက်လိုက်သွားပြီး နားထောင်ကြည့်တယ်။ ရိုက်များရိုက်လားလို့။ နှစ်ရက်သုံးရက်သွား နားထောင်ကြည့်တယ်။ ဆူသံလည်း မကြားဘူး။ ရိုက်သံလည်း မကြားဘူး။

ဒီတော့မှ အဖိုးက ဒီကျောင်းကတော့ ကောင်းမယ်ထင်တယ်။ ဒီကျောင်းမှာနေရင်တော့ အရိုက်ခံရမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ တွေးလိုက်တယ်။ အိမ်ရောက်တော့ အဒေါ်က အဖိုးကို ဆီးပြီးမေးတယ်။

“ငါ့တူ ဘယ်က ပြန်လာတာလဲ။

“စာသင်ကျောင်း သွားကြည့်တာ”

“ရိုက်တာတွေလား”

“ရိုက်တာ မတွေ့ဘူး။ ကလေးတွေလည်း ပျော်နေတာပဲ”

“အေးလေ။ နင့်ကို ငါပြောတယ်မဟုတ်လား။ ဒီကျောင်းက မရိုက်ပါဘူးလို့။ ဘယ်လိုလဲ။ နင်ကျောင်းနေမယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

အဲဒါနဲ့ အဒေါ်တို့ရွာက ခရစ်ယာန်ကျောင်းမှာ နေဖြစ်သွားတယ်။ အတန်းကျောင်းဆို တော့ စာအုပ်လေးတွေထုတ်ပြီး အဖိုးကိုပေးတာပေါ့။ သူငယ်တန်းစာအုပ်၊ ပထမတန်းစာအုပ်၊ ဒုတိယတန်းစာအုပ်တွေ အဖိုး ဖတ်ကြည့်တော့ ဖတ်တတ်တာပေါ့။ ဟိုမှာက မင်္ဂလာသုတ်တောင် ရောက်နေတာပဲ။ ဆရာတွေက အဖိုးကို စာတွေ ဖတ်ခိုင်းတယ်။ အဖိုးကလည်း ဖတ်ပြတာပဲ။ သူတို့ ဖတ်ခိုင်းတာ အဖိုး အကုန်ဖတ်တတ်တယ်။ ဒါနဲ့ ဆရာတွေက အဖိုးကို ပထမတန်းကစပြီး တက်ခိုင်းတယ်။

ပထမတန်းနေတာ နှစ်ဝက်လောက်တောင် မကုန်ဘူး။ အဖိုးကို တခါတည်း ဒုတိယတန်းကို တင်ပေးတယ်။ အဖိုးက စာတွေ အကုန်ရနေတာကိုး။ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာနေတုန်းက သင်္ချာလည်း သင်တော့ အဖိုးက သင်္ချာဆိုရင်လည်း ကောင်းကောင်းရတယ်။ အဒေါ်က အဖိုးကို ချီးမွမ်းတယ်။

“ငါ့တူက စာတော်တယ်” တဲ့။

အဲဒီနှစ်မှာ စာမေးပွဲစစ်တော့ အဖိုး ပထမရတယ်။ အရင်တုန်းက ပထမရတဲ့ မိန်းကလေးရှိတယ်။ သူ့နာမည်က နမ့်ရွှေရည်လို့ခေါ်တယ်။ အဖိုး ပထမရတော့ နမ့်ရွှေရည်က အဖိုးကို မကျေနပ်ဘူး။

အဖိုးရောက်လာတော့ သူ ပထမ မရတော့ဘူး။ ဒါကို သူငယ်ချင်းတွေက ပြန်ပြောပြတာပေါ့။ “နမ့်ရွှေရည်က နင့်ကို မကျေနပ်ဘူး။ အရင်က အတန်းထဲမှာ သူက အမြဲ ပထမ ရနေတာ နင် လာတော့ သူ မရတော့ နင့်ကို သူက မကျေနပ်ဘူး” သူငယ်ချင်းတွေက ဒီလိုပြောတော့ အဖိုးကလည်း ပြန်ပြောတာပေါ့။

“မကျေနပ်ရင် ငါ့လို သူစာဖတ်ပေါ့။ ငါကလည်း သူ့ကို ဂရုမစိုက်ပါဘူး”

နမ့်ရွှေရည်ကလည်း စာတော်တော်ကျက်တယ်။ ဒါပေမယ့် တတိယတန်းမှာလည်း အဖိုးပဲ ပထမရတယ်။ အဖိုး စတုတ္ထတန်းရောက်တော့ အငယ်တန်းတွေကို အဖိုးက မြန်မာစာ သင်ပေးရတယ်။ ကျောင်းမှာ ဆရာ မလာရင် ဆရာ့ကိုယ်စား အဖိုးက သင်ပေးရတာ။

ဆရာက အဖိုး မြန်မာစာသင်တာ ကောင်းတယ်လို့ ပြောတယ်။ ဆရာကလည်း အဖိုးကို တော်တော်ချစ်တယ်။ လေးတန်းရောက်တော့ အဒေါ်က “အဖိုးကို စာကြိုးစားတဲ့ စာတော်ရင် စကောလားရှစ်ရပ် ရမယ်” တဲ့။ အဖိုးက နားမလည်ဘူး။

“စကောလားရှစ်ဆိုတာ ဘာလဲ အဒေါ်”

အဒေါ်က “ဆုရတယ်။ ပိုက်ဆံရတယ်လေ။ သူတို့က ကျောင်းပို့ပေးတယ်လေ။ ငါ့တူ ပထမ ရအောင်လုပ်နေ”

“ဟာ သေချာတယ်” လို့ အဖိုးကပြောပြီး စာကျက်တာပေါ့။ ညဆိုရင် တော်တော်နဲ့ မအိပ်ဘူး။ နမ့်ရွှေရည်ကလည်း အဖိုးနဲ့အပြိုင် စာကျက်တာပဲ။ သူတို့အိမ်က မီးခွက်ကလည်း တော်တော်နဲ့ မမှိတ်ဘူး။ သူစာကျက်ရင် အဖိုးတို့အိမ်ကနေ လှမ်းမြင်ရတယ်။ နောက်တော့ တောရောမြို့ပါ ခေတ်

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

ပျက်တော့ ကျောင်းတွေပိတ်လိုက်ရော။ စာမေးပွဲဖြေခန်းမှာ ကျောင်းတွေပိတ်လိုက်တော့ အဖိုးတော် တော်ဝမ်းနည်းသွားတယ်။

ရောဝတီမြစ်ကမ်းမှာ ခိုင်ဗင်တွေ ထိုးကြပြီ

အဖိုးတို့နေတဲ့ တုန်းလဲ့ချောင်းရွာမှာ ချောင်းတချောင်းရှိတယ်။ ရွာနာမည်ကလည်း အဲဒီ ချောင်းကို အစွဲပြုပြီးခေါ်တာ။ ဒီချောင်းက ရောဝတီမြစ်ထဲ စီးဝင်တယ်။ တုန်းလဲ့ချောင်းက ရောဝတီ မြစ်နဲ့ သိပ်မဝေးဘူး။ သာလည်း တော်တော်သာယာတယ်။

အဖိုးတို့ခေတ်က ရုပ်ရှင်မင်းသားတွေက ချစ်ဆွေတို့၊ တင်ငွေ၊ ရွှေဘတို့ပေါ့။ ရွှေဘက ပုသိမ်သားလို့ ပြောတယ်။ မင်းသမီးနံမည်တွေက မေ နာမည်တွေ များတယ်။ မေသစ်၊ မေရှင်၊ မေချစ် တို့ခေတ်ပေါ့။

အဖိုးတို့က လူပျိုပေါက်လေးတွေပဲ ရှိသေးတယ်။

ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ရင် ကျုံ့မင်းမြို့မှာ သွားကြည့်ရတယ်။

ဝါးခယ်မနဲ့ ကျုံ့မင်းမှာ သွားသွားကြည့်ကြတာပေါ့။

ကျုံ့မင်းက မြို့ငယ်တယ်။ ဝါးခယ်မက မြို့ပိုကြီးပြီး ပိုလည်းစည်တယ်။

တို့ကျုံ့မင်းမှာပဲ သွားသွားကြည့်ပြီး ပြန်လာရင် ဇာတ်လိုက်မင်းသားတွေ နာမည်ခေါ်ခေါ်ပြီးတော့ တုန်းလဲ့ချောင်းထဲမှာ ဂျမ်းတွေထိုး၊ ခိုင်ဗင်တွေပစ်ပေါ့။

လူကြီးတွေ လစ်ပြီးဆိုရင် အဖိုးတို့ ညီအကိုတစ်ယောက် ရောဝတီမြစ်ထဲက တုန်ကင်းကြီးတွေရဲ့ ကွတ်တိုင်ထိပ်ဖျားအထိတက်ပြီး “ချစ်ဆွေကွ” “တင်ငွေကွ” “ရွှေဘကွ” အော်အော်ပြီး ရွှေဂျမ်း၊ နောက်ဂျမ်း၊ ခိုင်ဗင်တွေ ထိုးကြတာ။

ရေထဲ ‘ကားကနဲ။ ကားကနဲ’ ထိုးထိုးကျသွားတာ။ ‘ဝုန်း ဝုန်း’နဲ့ ပျော်လည်း အရမ်းပျော် တယ်။ ခိုင်ဗင်ထိုးတာ ကြာလာတော့ အဖိုးအကို ဝမ်းကွဲ မောင်သန်းကပြောတယ်။

“ဟေ့ တို့ခိုင်ဗင်ထိုးလို့ ဝပြီ။ လတာပြင်မှာ ဂျမ်းထိုးမယ် ရွှေဂျမ်း၊ နောက်ဂျမ်းထိုးမယ်”

အားလုံးကလည်း ညီတယ်။ မြစ်ထဲကတက်လာပြီး လတာပြင်ထဲမှာ ဂျမ်းထိုးကြတာပေါ့။

အဖိုးက အရင်မထိုးဘူး။ သူတို့ ဘယ်လိုထိုးတယ်ဆိုတာ ကြည့်တယ်။

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

ကမ်းစပ်မှာ လတာတွေက နည်းနည်းပဲရှိတာကိုး။ လတာဆိုတာက ချောင်းကမ်းနားမှာရှိတဲ့ နွဲ့တွေ ဗွက်တွေပေါ့။ ဒီကောင်တွေ ရွှေ့ရွှမ်းထိုးတော့ ဟန်ကို ကျနေတာပဲ။ အဖိုးက ထိုင်ပဲကြည့်နေတာပဲ။ မထိုးတော့ဘူး။

နောက်ရွှမ်းထိုးတော့ ဟိုကောင်တွေက လည်လည်ကျသွားတယ်။

အဖိုးအကိုဝမ်းကွဲတယောက်ဆိုရင် ခေါင်းကြီးလည်ပြီး လတာပြင်ထဲ ထိုးကျသွားတာ

အဖိုးက သူတို့ကို ကြည့်ပြီး ရီမှရီပဲ။

သူက “ဘာရယ်တာလဲ။ လာလေ။ ဒီမှာ လာကျပြီး ဆွဲထုတ်ဦး”

သူ့ခေါင်းကြီးထွက်လာတော့ သူ အသက်တော်တော်နဲ့ ရှူလို့မရဘူး။

နာခေါင်းထဲ ဗွက်တွေလည်း မနည်းဝိုင်းပြီး ကလော်ထုတ်ရတယ်။

အဖိုးကတော့ ဒီကောင်တွေကို ကြည့်ကြည့်ပြီး ရီတာပဲ။

သန်းမောင်ကို အဖိုးက ပြောတယ်။

“ဖြစ်ချင်ဦးလေ။ တင်ငွေတို့၊ ချစ်ဆွေတို့”

သူက “မင်းကလည်း ငါတယောက်ထဲမှ မဟုတ်တာ”

အဖိုးတို့အုပ်စု လေးငါးဆယ်ယောက်လောက်ရှိမယ်။ ညီအကိုဝမ်းကွဲတွေ များတယ်။

ဒီကောင်တွေ ဗွက်တွေ၊ နွဲ့တွေနဲ့ လူးနေတာကို အဖိုး ထိုင်ရီတာ တော်တော်ကြာတယ်။

အဖိုး အကိုတယောက်က “မင်းက ငါ့ကို မသနားဘဲ ရီနိုင်တယ်နော်” တဲ့။

နောက်တော့ သူက အဖိုးကို ပြောတယ်။

“မင်း ဒီအကြောင်း အိမ်ရောက်ရင် အမေ့ကို ပြန်မပြောနဲ့နော်။ ဒီမှာလည်း တော်တော်ခံရ နေပြီ။ အိမ်ပြန်ရောက်ရင် တခါထပ်အရိုက်ခံနေရဦးမယ်။ အမေရိုက်မှာ ငါကြောက်တယ်”

အဖိုးက “မပြောပါဘူးကွာ မင်းကလည်း”

“ပြောရင်တော့ မင်းအသေပဲမှတ်” တဲ့ သူက အဖိုးကိုကြိမ်းတယ်။

အဖိုးက ဘယ်ပြန်ပြောမလဲ။ ပြောရင် အဖိုးလည်း အရိုက်ခံရမှာပေါ့။

အကိုခေါင်းကို ရိုက်ပြီ

အဖိုးငယ်ငယ်က တော်တော်ဆိုးတယ်။ သူများတွေကို ရိုက်တာလည်း ခဏခဏပဲ။

ငယ်ငယ်ကတည်းက မဟုတ်တာလုပ်ရင် မခံချင်ဘူး။

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

မဟုတ်တာလုပ်တဲ့လူကို အဖိုးက ရိုက်တာပဲ။
ညီအစ်ကိုအချင်းချင်းလည်း ရိုက်တာပဲ။
အဖိုးတို့ ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲတွေ လောက်စာလုံး လိမ့်တမ်းကစားကြတာ။
အဖိုးရှုံးတော့ သူ့ကို အဖိုးပေးရတယ်။ အလှည့်တိုင်း ဒီကောင်ပဲ နိုင်တာများတယ်။ အဖိုးက
ချောင်းထဲ ရွံစေးတွေ နှိုက်နှိုက်ပြီး လုံးရတယ်။ ကိုယ်က ရှုံးတော့ သူ့ကို ပေးရတာပေါ့။ သူ ရှုံးတဲ့အလှည့်
ကျတော့ အဖိုးကို မပေးဘူး။ အဖိုးက စိတ်တိုတာပေါ့။
အဲဒါနဲ့ အကိုခေါင်းကို အနားက ပေါက်ခြမ်းထင်းနဲ့ အဖိုးရိုက်ထည့်လိုက်တာ။ တခါတည်း
သူ ဝိုရော။ သူ့အဖေက အဖိုးဦးလေး အကြီးဆုံးပေါ့။ ဦးလေးအိမ်က ဆင်းလာပြီး “မင်းတို့ ညီအစ်တွေ
ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ။ ဘာလဲ” မေးပြီး သူ့သားကို ဆေးတွေဘာတွေ ထည့်ပေးတယ်။ အဖိုး ဦးလေး
က အဖိုးကို မေးတယ်။
“ဟေ့ ဇာတိပျိုလ် မင်း ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ။ မင်းအစ်ကိုကို”
အဖိုးကို အိမ်မှာ ဇာတိပျိုလ်လို့ ခေါ်ကြတာကိုး။ ဦးလေးက အဖိုးကို သိပ်ချစ်တာ။
“လောက်စာလုံး ကဲတာ။ ကျနော် ရှုံးရင် သူ့ကို ခါတိုင်းပေးရတယ်။ အခုတခါတော့ ကျနော်
နိုင်တယ်။ သူ ကျနော့်ကို ပြန်ပေးရမှာ သူမပေးဘူး။ ကျနော်ပြောတယ် ပေးပါကွာ။ ငါရှုံးတော့ နင့်ကို
ပေးတာပဲ။ မပေးဘူးကွာ။ မင်းဘာဖြစ်ချင်လည်းဆိုတော့ ပေါက်ခြမ်းနဲ့ ရိုက်လိုက်တာ”
ဒီတော့ ဦးလေးက “ဟာ ဒီကောင် သူများရှုံးတော့ ပေးရတယ်။ သူရှုံးတော့ မပေးဘူး။
ဒီကောင် ဒီလိုထိမှ မှတ်မယ်”
အဖိုးက အဲဒီလိုဆိုတာ။ မဟုတ်ရင်လည်း မခံတတ်ဘူး။

အကုသိုလ်အလုပ် အကျိုးမပေး

အဖိုးတို့ရွာနားတဝိုက်မှာ ချောင်းတွေအများကြီးရှိတယ်။ ထီးသမီးဆိုတဲ့ ချောင်းက ရေနည်း
နည်းတိမ်တယ်။ ရွာကလူတွေ ငါးရှာရင် အဲဒီချောင်းမှာ ငါးသွားရှာကြတာများတယ်။
ဆောင်းတွေနဲ့ ငါးတွေ သွားသွားပြီး ဆောင်းကြတယ်။
အဖိုးအသက်က ဆယ့်ငါးနှစ် ဆယ့်ခြောက်နှစ်သား အရွယ်လောက်ရှိပြီ။
အကိုတွေက “ဟေ့ တို့ ငါးသွားဆောင်းမယ်” ဒီလို အသံပေးလိုက်ရင် အဖိုးကလည်း
ဆောင်းတလုံး၊ သီတံတခုနဲ့ သူတို့နောက်လိုက်တာပဲ။

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

ဟိုရောက်လို့ ရေထဲဆင်း၊ ဆောင်းတွေနဲ့ ငါးဆောင်းကြရင် ဟိုကောင်တွေကတော့ မိပြန်ပြီး ငါးရုံ၊ ငါးပနော်၊ ငါးဖယ်အောင်း၊ ငါးပတ်။

အဖိုးကလည်း အားကျမခံ ဆောင်းတာပဲ။ တခါမှ မဝင်ဘူး။ မမိဘူး။

နောက်ကျတော့ ထိရောဟေ့။ ထိတော့ အဖိုး ဝမ်းသာတာပေါ့။

ဆောင်းကို ဖိထားပြီးတော့ စမ်းကြည့်တယ်။ ထုတ်လိုက်တော့ ငါးပြေမ သေးသေးလေး

လက်နှစ်လုံးသာသာလောက်ပဲ ရှိတယ်။

သူများတွေက ဝိုင်းရယ်ကြတယ်။ အဖိုးကတော့ ငါလည်း ငါးရတာပဲ။ သီတံမှာ ချိတ်ထား လိုက်တယ်။ ထပ်ပြီးဆောင်းတယ်။ တနေ့လုံးဆောင်းတာ အဲဒီတကောင်ပဲ ရတယ်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အဘွားကမေးတယ်

“နင် ငါးရလား”။

“တကောင်ပဲရတယ် အဖွား”။

“ဘယ်မှာလဲ နင့်ငါး”။

“ဟိုမှာလေ” အဘွားက ကြည့်ပြီးတော့ ရီတယ်။ ‘တဟိဟိ’နဲ့။

“မဟုတ်ဘူး တို့အိမ်ရှေ့က ဖြတ်သွားတာ သီတံတွေ သီထားလိုက်တာ။ ငါး လေးငါးခြောက် ကောင် အကြီးကြီးတွေ နင် ဘယ်လိုလုပ်ဆောင်းလဲ။ နင့်ကျတော့ သေးသေးလေး”

“မသိဘူး အဘွား။ သူများဆောင်းသလို ဆောင်းတာပဲ။ ရမှမရတာ”။

အဘွားက ရီတယ်။ “အဘွား ဘာဖြစ်လို့ရီလဲ”

“မဟုတ်ဘူး။ နင်က ငါးတွေ ဖားတွေရှာလို့ရတဲ့ အမျိုးအစား မဟုတ်ဘူး”တဲ့ အဘွားက ပြောတယ်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အဘွား”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ။ နင်ကိုက ငါးရှာဖားရှာ မရဘူး။ လူတွေကို ထိုးရနှက်ရ ရိုက်ရမယ်ဆို နင် တော်တော်ဖြစ်တယ်”တဲ့။

အဘွားကို ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ဘူး။ အဘွားပြောတာ ဟုတ်တယ်။

နောက်နေ့ သူများတွေ ငါးရှဉ့်သွားထိုးရော။ အဖိုးလည်း ငါးရှဉ့်စူးတချောင်းနဲ့ လိုက်တာပေါ့။ အဖိုးညီ မောင်ထွန်းရွှေလည်းပါတယ်။ ငါးရှဉ့်ထိုးတာ သူများတွေက ဟာ ထိပြီးကွ။ နှိုက်လိုက်ရင် ငါးရှဉ့်အကောင် အကြီးကြီးတွေ။

အဖိုးညီလည်း တော်တော်ထိတယ်။ အကောင်ကြီးတွေပဲ။ အဖိုးလည်း ထိုးတာပဲ။ မိလိုက်ရင် သေးသေးလေး။ အားစိုက်ပြီးထိုးတယ်။ အဖိုးနားထဲမှာ ကျိကနဲအသံကြားတော့ အားရ ဝမ်းသာနဲ့ အဖိုး ထအော်တယ်။

“ထိပြီး ညီလေးရေ”။

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

အဖိုး နှိုက်ကြည့်တော့ လက်မသာသာလောက်ပဲ ရှိတယ်။
အချိန်တန်တော့ လူတွေက သူတို့ရတဲ့ ငါးရှဉ့်တွေကို သိတံတွေနဲ့ သိတာပေါ့။
တမနက်လုံးထိုးတာ ကိုးနာရီ ဆယ်နာရီလောက် ရှိမှာပေါ့။
“ပြန်မယ် ပြန်မယ် ထမင်းဆာပြီ”
ပြန်မယ်ဆိုတော့ သူများတွေရော အဖိုးညီရော ငါးရှဉ့်တွေ တယောက်ကို လေးငါးဆယ်
ကောင်စီ ရကြတယ်။ အဖိုးက အကောင်သေးသေးလေး နှစ်ကောင်ထဲ။
ဒါနဲ့ အဖိုးလည်း အကြံထုတ်တယ်။ ရွာပြန်ရမှာ ရွာဖျားကနေ ဟိုတက်ထိပ်ထိပြန်ရမှာကိုး။
“ဟေ့ ညီလေး နင့်ငါးရှဉ့် ငါ့ကိုပေးထမ်းပါလား”
“ဟာ အစ်ကိုကလည်း ငါ့ငါးရှဉ့် ငါ့ထမ်းမှာပေါ့”
“မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ငါ ရှက်လို့ပါ”
ဒါနဲ့ သူက “ရော့ အစ်ကို” ဆိုပြီး ငါးရှဉ့် နှစ်ကောင်ဖြတ်ပေးတယ်။ သူများတွေ ပြန်သွားပြီး
အဖိုးတို့က နောက်မှ လိုက်ပြန်တယ်။ အရှေ့ကပြန်ရင် အတူတူထိုးတဲ့ကောင်တွေက သူ့ညီဆီက
တောင်းတယ်ပြောမှာစိုးလို့ အဖိုးက ဉာဏ်ရှိတယ်။
အဖိုးက တို့စရာတွေ၊ ကန်ဖွန်းရွက်၊ ကန်ဖော့ရွက်တွေ ခူးပြီးတော့ ပြန်မယ်လို့ အဖိုးညီကို
ပြောတယ်။ သူက ယုံတာပေါ့။ အိမ်ရောက်တော့ အဘွားက ခါတိုင်းလိုမေးတယ်။
“နင် ငါးရှဉ့်သွားထိုးတာ ဘယ်နှစ်ကောင်ရလဲ”။
“လက်မလောက် တကောင်ပဲရတယ်။ အဲဒါနဲ့ ရှက်လို့ ညီလေးစီက ဖြတ်ပြီး ထမ်းလာခဲ့
တာ”
“တော်တော့ နင်ငါးလည်း သွားမဆောင်းနဲ့။ ငါးရှဉ့်လည်း သွားမထိုးနဲ့။ နင်က အကုသိုလ်
အလုပ်ဆို နင်မရဘူး။ နင်ရတာက ထိုးဖို့။ ရိုက်ဖို့ပဲရတယ်” ဒီစကားပဲ အဘွားက ပြောတယ်။
လယ်ကတော့ အဖိုးလုပ်တတ်တယ်။ ထယ်ထိုးတာ အဖိုးဦးလေးက သင်ထားတာကိုး။

မြင်မြင်သမျှ အကုန်ပိုး

အဖိုး ငယ်ငယ်က မိန်းမနောက်ပိုးသိပ်သန်တယ်။ ကိုယ့်အမျိုးထဲက မဟုတ်တဲ့လူတွေဆို
အကုန်ပိုးတာပဲ။ ဆယ့်ခြောက်၊ ဆယ့်ခွန်အရွယ်ဆိုတော့လည်း ပျော်လည်း သိပ်ပျော်တတ်တယ်။
အဖိုးအကို မောင်သန်းအောင်က သူတို့ရွာမှာ ရှင်ပြုရှိတော့ အဖိုးကို လှမ်းမှာတယ်။

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

သွားဦးမှပဲဆိုပြီး အဖိုးသွားတယ်။ ရှင်လောင်းတွေ အများကြီးပဲ။ အပျိုတွေဆိုလည်း အများကြီးပဲ။ ရှင်လောင်းတပါးဆိုရင် မိန်းကလေးက နှစ်ယောက်သုံးယောက်။ ရှင်လောင်းတွေဆိုရင်လည်း သူ့ထက်ငါလှအောင် ပြိုင်ဆင်ကြတာ။ လက်စွပ်၊ နားကပ်၊ ဆွဲကြိုးတွေရော သူတို့ဆင်တာ။ ရှင်လောင်းလှည့်တော့ အိုးစည်၊ ဒိုးပတ်။ ဗျောတို့ပါတာပေါ့။

အဲဒီပွဲမှာ အဖိုးက စိမ်ရည်သောက်တယ်။

စိမ်ရည်ဆိုတာက ကောက်ညှင်းနဲ့စိမ်ထားတာ အရက်တော့ မဟုတ်ဘူး။

အဲဒါကို နှစ်ခွက်သုံးခွက် သောက်လိုက်ရင် ခိုတိရိတိလေး။

ရှင်လောင်းလှည့်တာကလည်း တရွာနဲ့တရွာ အဝေးကြီးသွားရတယ်။

အဖိုးအကို မောင်သန်းအောင်က အဖိုးကို မြှောက်ပေးတယ်။ “ငါ့ညီ အပျိုတွေအများကြီး မင်း တယောက်လောက် စွဲအောင်ပိုးကွာ။ အဖိုးကလည်း စိမ်ရည်လေးလောက်ပြီး မြှောက်ကြမြှောက်ကြနဲ့ ရှင်လောင်းအတန်းရှည်ကြီးထဲက ကွမ်းတောင်းကိုင်း၊ ပန်းတောင်းကိုင်းတွေကို စပြီးပိုးတာပေါ့။

တယောက်မျက်နှာပုပ်သွားတာနဲ့ နောက်တယောက်ပေါ့။ တချို့ကျတော့ နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုက်ထားတယ်။ အပျိုတွေက အဖိုးတို့ရွာကရော တခြားရွာတွေကရော ပါတယ်။

ရည်းစားစကားပြောတာ ဟိုဘက်ထိပ် ဒီဘက်ထိပ် တယောက်ပြီးတယောက်ပြောတာ။

တယောက်မှ မကြည်ဖြူဘူး။ ဘယ်ကြည်ဖြူမလဲ။ အဖိုးတို့က စိမ်ရည်လေးတွေ ဆွတ်ဆွတ်ပြီး သွားတာဆိုတော့ အပျိုမတွေ နှာခေါင်းတွေ ရှုံ့ရှုံ့သွားကြတာပေါ့။

တခေါက်နဲ့ မရတော့ နောက်ကပြန်ပြီး ထိပ်အထိ ပြန်စတယ်။ တယောက်မှ မရဘူး။

မိန်းကလေးတွေက ဒေါဟုတယ်။ တချို့မိန်းကလေးတွေက လက်ဝါးပြတယ်။

အဖိုးကလည်း လက်သီးပြန်ပြတာပေါ့။ အဖိုးက ပျော်လို့စတာ။

ရွာရောက်တော့ ရေခိုးချိုးကြတာပေါ့။ ငှက်ကျရွာက ချောင်းကျဉ်းလေးတခုပဲရှိတယ်။ အဖိုးတို့ ရေချိုးဆင်းတော့ မိန်းကလေးတွေက ရေချိုးပြီး ကြက်သွန်တွေ ဂျင်းတွေလှီးနေတယ်။

ရေချိုးမလို့ ဆပ်ပြာခွက်လေးကိုင်းပြီးတော့ ရေချိုးဆိပ်ဆင်းတော့

“ဟေ့ ကျော်သောင်း ခဏလာခဲ့ဦး”။

ခေါ်တာက အမျိုးသမီးခေါင်း အဖိုးထက် အသက်အများကြီး ကြီးတယ်။

သူခေါ်တော့ အဖိုးသွားတာပေါ့။ “နင်ဟာ တယ်ဆိုပါလား”။

“ငါ ဘာဆိုလို့လဲ”။

“နင် ဆိုးတာ နင် မသိဘူးလား”

“ငါ ဘာမှမဆိုးဘဲ။ ငါ ဘယ်သိမှာလဲ”။

“ရှင်လောင်းလှည့်တုန်းက နင်အပျိုပြီးတာ ရှေ့ကနေနောက်၊ နောက်ကနေပြီး ဟိုးအရှေ့ရောက်အထိ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် ပိုးတယ်ဆို”

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

အဖိုးက “အဲ့ဒီလောက်ပိုးတာတောင် တယောက်မှမရဘူး”
သူတို့ တခါတည်း ဒေါပွပြီးတော့ သူတို့လီးထားတဲ့ ဂျင်းတွေ ကြက်သွန်တွေနဲ့ အဖိုးမျက်စိကို ဝိုင်းပြီး
သုတ်ကြတာ၊ စပ်တာ မခံနိုင်ဘူး။

နောက်တခါ လုပ်ဦးမလား မေးတော့ အဖိုးက ဘာမှပြန်မဖြေဘူး။ မဖြေလေ သူတို့က
သုတ်လေပဲ။

“ဟာ သေပြီ။ မလုပ်တော့ပါဘူး။ နောက် မလုပ်တော့ပါဘူး” အဖိုး အော်တာပေါ့။
တချို့ကလည်း ကျောကုန်းကိုထုတယ်။ “နောက်တခါ ဒီလိုလုပ်ဦးမလား” သူတို့က
မေးတယ်။ အဲဒီမိန်းကလေးအဖွဲ့က ဘယ်သူမှန်းတော့ မသိတော့ဘူး။

အဖိုးက “ဟဲ့ နောက်တခါဆိုတာ ဘယ်ပြောတတ်မလဲ”။

“ငါ မိန်းမ မပိုးရဘူးဆိုရင် ငါ မိန်းမရဦးမလား”

အဖိုးက ပြောတော့ သူတို့က ထုတာပဲဟေ့။

အိမ်ရောက်တော့ အဒေါ်က “နင် ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“မျက်လုံးနာတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ နာတာလဲ”

“သူများတွေ ဂျင်းတွေနဲ့ ကြက်သွန်ကိုင်တဲ့ လက်တွေနဲ့ သုတ်လွှတ်လိုက်တာ”

“နင်က ဒီလို ထိတာတောင် နည်းသေးတယ်”။

အဖိုး မျက်လုံးကြီးရောင်လာတာ ကြက်ဥလုံးလောက်ရှိမယ်ထင်တယ်။

နောက်တော့ သူတို့ပြောတယ်။ နို့ရည်သွားညှစ်ခိုင်းတယ်။

နို့ရည်ညှစ်ပြီး မျက်စင်းခတ်ပေးတယ်။ နို့ရည်က အေးတယ်။ နို့ရည်ခပ်ပေးပြီးတော့ သူတို့က
အဖိုးကို မေးတယ်။ “ဘယ်နှယ့်လဲ သက်သာလား”

“အေး နည်းနည်းသက်သာလာတယ်”

“နင်တို့ ငါကို လာကြည့်တာ ကျေးဇူးတင်တယ်ဟာ”

သူတို့က “မလိုပါဘူး။ ငါတို့ကလည်း စတာ နည်းနည်းများသွားတယ်”

သူတို့ စတာသိတော့ အဖိုးက ဘာပြောသလဲ မှတ်လဲ။

“အေးဟာ အအိုမ နို့ရည်က ဒီလောက်အေးရင် အပျိုမနို့ရည်ဆို ပိုအေးမယ်နော်”

အဲဒီတော့ သူတို့ အဖိုးကို ဝိုင်းချတော့တာပဲ။ ထုတဲ့ကောင်ကထု။ ဆိတ်တဲ့ကောင်ကဆိတ်။ နောက်
တခါ ပြောဦးမလား။ နောက်တခါ ပြောဦးမလား။ တဘုန်းဘုန်းနဲ့ ထုတာပဲ။

“တော်ကြပါတော့။ ငါ မပြောတော့ဘူး။ မပြောတော့ပါဘူး”

အဖိုးက အဲဒီလို ပျော်တတ်တယ်။ အပျိုမတွေကလည်း အဖိုးကို ခင်တယ်။

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

အဖိုး အမတွေဆိုရင်လည်း အဖိုးကို တော်တော်ချစ်တယ်။ အမေလိုပဲ။ သူတို့မောင်လေးကို အရိပ် တကြည့်ကြည့်နဲ့။

အဲဒီညနေမှာ အဖိုး ရေမိုးချိုးပြီး ပုဆိုးသစ် အင်္ကျီသစ်လဲပြီး ခေါင်းပြီး၊ အစ်မ သနပ်ခါးတွေ လိမ်းပြီး ဆင်းသွားတာ။ အဖိုးအစ်မက “မောင်လေး နင်က တယ်ဟုတ်တယ်ပါလား”

“ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ကျနော် အပျိုမ သွားပိုးမလို့”

“ဘယ်မှာ သွားပိုးမှာလဲ”

“ရွာထဲမှာ ဘယ်သူ့ကို ပိုးရမလဲ မသိသေးဘူး”

အဖိုးသွားတာ။ မာဂရက်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးအိမ်ရှေ့ရောက်တော့ သူက အဖိုးကိုလှမ်းမေးတယ်။

“ဟေ့ ကျော်သောင်း အခု နင်မိန်းမ ပိုးတော့မှာပေါ့လေ”

“ဒါပေါ့။ ဒါပေါ့”

“ဒီလိုဆိုရင် နင်ငါ့ကိုရော ပိုးမလား”

“ဟာ ပိုးမယ်” အဖိုး မာဂရက်တို့ အိမ်ထဲဝင်သွားတယ်။ အိမ်မှာ အဖိုးနဲ့ သူ နှစ်ယောက် ထဲရှိတယ်။ သူ့အမေအဖေ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေ တယောက်မှ မရှိတော့။

သူက အဖိုးကို စပြောတယ်။ “ကဲ နင် ဘယ်လိုလုပ်ပိုးမလဲ”

“ဟာ ပိုးတာက လွယ်လွယ်လေး။ ငါ နင့်ကို ချစ်တယ်။ ကြိုက်တယ်”

သူက “နင့်ဟာက တယ်လွယ်ပါလား”

“သမီးရည်းစားစကားပြောတာ အဲဒီလို မပြောရင် ဘယ်လိုပြောမလဲ။ ငါ နင့်ကိုချစ်တယ် တကယ် ငါပြောတာ” အဖိုးကလည်း သူ့ကိုကြိုက်တာကိုး။

အဲဒါနဲ့ သူက “နင် ငါ့ကိုကြိုက်ရင် နင် အရက်ဖြတ်၊ ကြက်တိုက် ဖဲရိုက်ဖြတ်၊ လှေပွဲတွေ နွားပွဲတွေလောင်းတာ အကုန်ဖြတ်တဲ့။ ဖြတ်ရင်တော့ ငါနင့်ကို လက်ခံမယ်။ ငါနင့်ကိုကြိုက်မယ်။ နင်မဖြတ်ရင် ငါနင့်ကို မကြိုက်ဘူး”တဲ့။

“ဟာ နင်ကလည်း အခုမဖြတ်ရင် နောက်တော့ တဖြည်းဖြည်းဖြတ်မှာပေါ့။ အရက်က ငါအမြဲသောက်တာ မဟုတ်ဘူး”လို့ အဖိုးက ပြောတယ်။

သူက သူဖြတ်ခိုင်းတာတွေ မဖြတ်ရင် လက်မခံဘူးတဲ့။ ဒါနဲ့ အဖိုးလည်း သူ့အိမ်ပေါ်က ဆင်းပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းဘက်ကို သွားတာပေါ့။ လမ်းမှာတွေ့တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေက “ဟေ့ ကျော် သောင်း အိမ်လာလည်လေ”ခေါ်တော့ အဖိုးသွားလည်တာပေါ့။ စကားအေးအေးဆေးဆေးပဲ ပြောတယ်။ သူ့အမေ အဖေ သူ့မောင်တွေရှိတာကိုး။ သူတို့ လစ်တာနဲ့ “ငါ နင့်ကိုကြိုက်တယ်”။

“နင် ဘာပြောတာလဲ။ နင့်အကျင့်ကိုက မကောင်းဘူး။ နင်အရက်သောက် ဖဲရိုက်၊ ကြက်တိုက် နင့်ကို ဘယ်သူက ကြိုက်မှာလဲ”

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

“ဟာ ငါတသက်လုံး လုပ်မှာမှ မဟုတ်တာ”

ဘယ်လိုမှ ပြောလို့ မရဘူး။ သူငယ်ချင်းလိုပဲ ခင်မယ်တဲ့။

မရတော့ နောက်တအိမ်သွားတာပေါ့။ အမျိုးလွတ်တဲ့အိမ်တွေ ကုန်သလောက်ပဲ။ အကုန်လိုက်ပြောတာ။ ခင်လည်းခင်တာကိုး။ အဖိုးက တော်တော် အပိုးသန်တယ်။ အဖိုးက ပျော်တတ်လို့ ဒီလို စတာ နောက်တာ။ သူများသားသမီးတွေကို စော်ကားမော်ကားလုပ်တာတော့ အဖိုး သဘောမကျဘူး။

မတင်တင်ကို ပိုးနည်း

အဖိုးနဲ့ အဖွားနဲ့ စတွေ့တော့ အဖိုးအသက်က နှစ်ဆယ်လောက်တော့ရှိပြီ။

အဖွားအသက်က ဆယ့်ရှစ်နှစ်လောက်ရှိမယ်ထင်တယ်။

အဖိုးက သူ့ကို ကြိုက်တယ်။ ကြိုက်တော့ သူ့တဝမ်းကွဲအစ်မ မအေးရှင်ကို မေးခိုင်းတယ်။ မေးခိုင်းတော့ သူက ပြောတယ်။

“ဟေ့ ကျော်သောင်း သူက ငါ့ကို ပြောတယ်။ နင့်လင်နင်ပဲကြိုက်။ ငါက မကြိုက်ဘူး”တဲ့

“ဟ တယ်ကြမ်းပါလား။ ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ အကြံလေးဘာလေး ထုတ်ပါအုံး”

အဖိုးကလည်း မတင်တင်ကိုတော့ တကယ်ကြိုက်တာကိုး။ အဖိုးကို ကြိုက်တဲ့လူတွေလည်း ရှိတယ်။ အဖိုးက မကြိုက်ဘူး။ မတင်တင်ကိုပဲ ကြိုက်တယ်။

သူက အဖိုးကို ဆိုးလို့မကြိုက်တာ။ အဖိုး သိတာပေါ့။

အဖိုးက အရက်သောက်တယ်။ လူတွေကိုလည်း ရိုက်တယ်ဆိုတော့ သူ မကြိုက်ဘူး။

အဖိုးက သူ့ ဝမ်းကွဲအစ်မကို အကြံတောင်းတဲ့အခါကျတော့ သူက ပြောတယ်။

“မနက်ဖြန်ကျရင် ငါတို့ ထင်းခုတ်သွားမယ်။ နင် စကားလိုက်ပြော”တဲ့။

ဟာ ဟုတ်ပြီပေါ့။ မနက် ထမင်းစားသောက်ပြီးတော့ အဖိုး အိမ်ကနေ စောင့်တယ်။ ဒီညီ အမ ဘယ်တော့ ထင်းခုတ်သွားမလဲပေါ့။ (၉)နာရီကျော်ကျော်လောက်တော့ သူတို့ ညီအမ အိမ်က ထွက်လာတာပဲ။ ဓားတယောက်တချောင်းစီနဲ့။

သူတို့ ထင်းခုတ်တဲ့နေရာက ရွာနဲ့ သိပ်မဝေးဘူး။ ရွာစပ်က ကိုင်းတောထဲမှာ။ သူတို့ ကိုင်းတောထဲကိုဝင်ပြီး ပျောက်သွားတယ်။ အဖိုးကလည်း ဓားတချောင်း ခါးကြားထိုးပြီး မသိမသာ လိုက်သွားတာပေါ့။ ကိုင်းတောစပ်နားရောက်တော့ အဖိုး အသံနားထောင်တယ်။

“ဒုတ် ဒုတ်”နဲ့ ထင်းခုတ်သံကြားတယ်။ အသံကြားတဲ့နောက် အဖိုးလိုက်တာပေါ့။

ကိုင်းတောကထူတော့ ခြေနှင်းလိုက်ရင် ‘ကျွတ် ကျွတ်’နဲ့ အသံမြည်တယ်။

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

အဖိုးက အဖိုးခြေသံကို ကြားမှာစိုးလို့
သူတို့ တချက်ခုတ်လို့ ‘ဒုတ်’ ကနဲဆိုရင် ခြေတလှမ်းချလိုက်။ ‘ဒုတ်’ ကနဲဆို ခြေတလှမ်း
ချလိုက် ဒီလိုနင်းသွားတာ။ အဲဒီမှာ အသံက နှစ်သံထွက်နေတယ်။
အဲဒီအချိန်မှာ မအေးရှင်က သီချင်းလေးညည်းတယ်။ အဖိုး သိလိုက်ပြီ။ ဒါဆိုရင်တော့
ဟိုဘက်က မတင်တင်။ အေးရှင်နဲ့ အဖိုးက အချိတ်အဆက်လုပ်ထားတာကိုး။ အဖိုး လာမယ်ဆိုတာ
အေးရှင်က သိနေတယ်။
ဒါနဲ့ အဖိုးလည်း မတင်တင်ရှိမယ့် တနေရာကို တလှမ်းချင်း လှမ်းသွားတာပေါ့။
အဖိုး သူ့နားရောက်သွားတာ သူ မသိဘူး။
နောက်မှ သူသိတော့ “နင် ဘာလာလုပ်တာလဲ”
“ငါ နင်နဲ့ စကားပြောစရာရှိလို့”
“နင့်နဲ့ ငါ ဘာမှ ပြောစရာစကား မရှိဘူး။ နင်ပြန် မပြန်ရင် ငါ့ခားနဲ့ ခုတ်ထွဲလိုက်မယ်”
“ဟာ ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့”
အဖိုးက သူ့ခားမကို လုယူလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အဖိုးက သူ့ကို ကြိုက်တဲ့အကြောင်း
ပြောတာပေါ့။
“ငါနင့်ကို ကြိုက်တယ် တင်တင်”
“နင့် ကြိုက်ပေမယ့် ငါမကြိုက်ဘူး။ နင်ပြန်တော့”
အဖိုးက သူ့လက်ကိုဆွဲလိုက်ပြီး “နင်ကလည်း ထိုင်ပါအုံးဟာ” သူက ရုန်းတာပေါ့။
ဒါနဲ့ အဖိုးက သူ့ထာဘီစကို အသာလေး ဆွဲထားလိုက်တယ်။
“နင် ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”
“နင် မထိုင်ရင် နင့်ထာဘီကို ငါ ဆွဲချွတ်လိုက်မယ်” ဒီတော့မှ သူက မလုပ်နဲ့။ မလုပ်နဲ့လို့
ပြောပြီး ထိုင်ချလိုက်တယ်။ အဖိုးကလည်း သူ့ကို အဖြေတောင်းတာပေါ့။ သူကလည်း မကြိုက်ဘူးပဲ
ပြောတယ်။ သူ့အမ အေးရှင်ကို သူ အော်ခေါ်တယ်။ အေးရှင်ကလည်း သီချင်းဆိုပြီး ထင်းခုတ်နေတယ်။
သူဒေါသတွေထွက်ပြီး သူ့အစ်မကို သူဆဲတာပေါ့။
အဖိုးကလည်း သူ့ကို ချစ်တယ်ပြော။ သူကလည်း မကြိုက်ဘူးပဲ ပြောနေတာပဲ။ ညနေက
စောင်းလာပြီး။
“ငါပြန်မယ် မိုးချုပ်တော့မယ်”
“နင် ငါ့ကို ပြန်မကြိုက်ရင် မပေးပြန်ဘူး။ တခါတည်း နင့်ကို ခေါ်ထားလိုက်မယ်” အဖိုးက
ဒီလိုပြောတော့ သူ ကြောက်သွားတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သူ့ ဦးလေး အရက်မူးပြီး ပြန်လာတဲ့အသံကြား
တယ်။
“ငါ့ဦးလေးသိရင် နင် မလွယ်ဘူး”

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

သူ့ဦးလေးက အရက်သမား။ တော်တော်လည်းဆိုးတယ်။ ရွာမှာဆို သူ့ဦးလေးကို လူတွေ က ကြောက်ကြတယ်။ အဖိုးကတော့ မကြောက်ဘူး။

“နင့်ဦးလေးလောက်တော့ ငါမကြောက်ဘူး။ ငါလည်း မိုက်တာပဲ” လို့ပြောတော့ သူ အကြံ အိုက်သွားတယ်။ ညနေပိုင်းလည်း စောင်းလာပြီးဆိုတော့ သူ့အမ အေးရှင်ကလည်း ပြန်ကြစို့ဆိုပြီး အသံပေးတယ်။ အဖိုးကလည်း သူ့ ထဘီစကို မလွှတ်ပေးဘူး။

ဒါနဲ့ သူက “အေး ငါနင့်ကို ကြိုက်တယ်။ ငါ့ထဘီစကို လွှတ်တော့” လို့ ပြောတယ်။

အဖိုးက “နင် ငါ့ကို တကယ်ကြိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ကြိုက်တယ်ဟာ။ ကြိုက်တယ်”

“တကယ်ကြိုက်တယ်ဆို နင်ကျိန်မလား”

“ငါက ဘယ်လိုကျိန်ရမှာလဲ”

“ငါ တိုင်ပေးမယ်။ နင်လိုက်ဆိုပေါ့” ဒါနဲ့သူလည်း လိုက်ဆိုမယ်ဆိုပြီး အဖိုး တိုင်ပေးတာကို လိုက်ဆိုတာပေါ့။

အဖိုးက ငါ့ကို မကြိုက်ဘဲနဲ့ တခြားတယောက်ယောက်နဲ့ယူရင် ကလေးကန့်လန့် မွေးပါ စေလို့ ကျိန်ခိုင်းတာ။ သူလည်း လိုက်ဆိုတာပဲ။

အဲဒါပြီးတော့ အဖိုးလည်း သူ့ပါးကို တချက်နှမ်းပြီး သူ့ ထဘီစကို လွှတ်ပေးလိုက်တယ်။

တရွာလုံးကို လိုက်ပြောမယ်

မိုးလင်းတော့ အေးရှင် အဖိုးအိမ်ကို ရောက်ချလာတာပဲ။

“ဟေ့ ကျော်သောင်း။ တင်တင်က နင့်ကို ပြောခိုင်းလိုက်တယ်။ နင့်ကို သူ မကြိုက်တော့ ဘူးတဲ့”

အဖိုးက သိတယ်။ “အေး အေး သူမကြိုက်ရင် နေပါစေ။ နင် မတင်တင်ကို ပြန်ပြောလိုက်။ သူ ငါ့ကို မကြိုက်ရင် သူ့ပါးကို ငါနှမ်းတာကို တရွာလုံး ငါလိုက်ပြောမယ်” လို့။

အေးရှင်ကလည်း ပြန်ပြောတာပေါ့။

ဒီတော့မှ မတင်တင်က “အဲဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ဟာ။ သူ့ကို ငါ ကြိုက်ပါတယ်။ အဲဒီလို အဖိုးတို့ ကြိုက်သွားကြတာ။

ကြိုက်သွားကြတော့ မတင်တင်အိမ် အဖိုး သွားသွားလည်တာပေါ့။ သူတို့အိမ်က အဖိုးကို သဘောတော့ကျတယ်။ အဖိုးက မဟုတ်ရင်သာ မခံတာ။ စိတ်ရင်းကကောင်းတာကိုး။ သူ့အဖေ

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

အမေ၊ အဖိုးအဖွားတွေက အဖိုးကို ချစ်ကြတယ်။ မတင်တင်ကတော့ သိပ်သဘောမကျဘူးပေါ့။ အဖိုးက အရက်သောက်တယ်။ သူများတွေကို ရိုက်တယ်။ ဒါကို သူက သဘောမကျတာ။

မတင်တင်အိမ် အဖိုးသွားလည်ရင် သူ့အိမ်က ခွေးက သိပ်ဆိုးတာ။ အဖိုးလာရင် ထိုးဟောင်တော့တာပဲ။ အဖိုးကလည်း မိန်းမနောက်ပိုးတာဆိုတော့ ညဘက်တွေမှာ လည်တာ များတာပေါ့။ ဒါဆိုရင် ခွေးက ဟောင်ပြီ။ နောက်တော့ အဖိုး အကြံထုတ်ရတယ်။ ဒီခွေးကို ဘယ်လိုပေါင်းရမလဲပေါ့။

နောက်တော့ ထန်းလျက်ခဲတို့၊ ထမင်းကြမ်းခဲတို့ အဖိုး ယူယူသွားတာပေါ့။ အဖိုးကိုတွေ့လို့ ထိုးဟောင်တာနဲ့ ထန်းလျက်ခဲလေး ပစ်ကျွေးလိုက်၊ ထမင်းခဲ ပစ်ကျွေးလိုက် ဒီလိုလုပ်တော့ နောက်အဖိုးလာရင် ခွေးက ဘယ်ဟောင်တော့မလဲ။ အဖိုးကို မြင်တာနဲ့ အမြီးလေးတန့်နဲ့နဲ့။ မတင်တင်က အဖိုးကို ပြောတယ်။

“နင်က တော်တော်ဉာဏ်များတယ်” တဲ့။

ကူပါ ကယ်ပါ

နောက်တော့ အဖိုးက မတင်တင်ကို ယူမယ်ပေါ့။ မတင်တင်က ပြောတယ်။

“ငါ့ကို ယူရင် လူကြီးတွေကို လာပြော” တဲ့။

အဖိုးက သူငယ်ချင်းတယောက်နဲ့ တိုင်ပင်တာပေါ့။

“ငါ မတင်တင်ကို ယူချင်တယ်ကွ။ အဲဒါ သူ့အိမ်ကို မင်း သွားပြောပေးပါလား”

“ဟာကွာ မင်းကလည်းကွာ မတင်တင်ကိုယူမှာ မင်းပဲ။ မင်းကိုယ်တိုင်သွားပြောပေါ့”

“ဟာ ငါ မပြောရဲဘူးကွ။ ဒါကြောင့် မင်းကို သွားပြောခိုင်းတာ”

“မင်းက တောင်းတော့ တောင်းကြိုက်ပြီး ဒါကျတော့ မပြောရဲဘူးလား”

“မပြောရဲလို့ ပြောခိုင်းတာပေါ့ကွာ။ တောင်းကြိုက်တာက သူနဲ့ ငါနဲ့ နှစ်ယောက်ထဲ၊

အခုဟာက သူ့မိဘတွေ၊ အမျိုးတွေကို အသိပေးရမှာ”

သူကလည်း သိပ်မသွားရဲဘူး။ အဖိုးက သူ့ကို မရမက အတင်းခိုင်းတာပဲ။ အဖိုးက သူ့ကို အရက်နှစ်ခွက်လောက် တိုက်လိုက်တယ်။ သူ နည်းနည်းရဲသွားတယ်။ တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်နဲ့ သူ သွားတာပဲ။ ခဏကြာတော့ ဒီကောင် ပြန်လာတာပဲ။ ပြုံးပြုံး ပြုံးပြုံးနဲ့။

သူ့မျက်နှာကြည့်ပြီး အဖိုးက သိလိုက်ပြီး။

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

“ဘယ်လိုလဲ ဟေ့ကောင် အဆင်ပြေလား”

“အဆင်ပြေတယ်။ ငါ့ကို သူ့မိဘတွေက ဘယ်လိုပြောလဲ မင်းသိလား”

“ဘယ်လိုပြောလဲ ဟေ့ကောင်”

“သူ့အဖွားကို သွားမေးလို့ပြောတယ်”

အဲဒါနဲ့ မတင်တင်အဖွားကို သွားမေးရပြန်တာပေါ့။ သူငယ်ချင်းကိုပဲ အဖိုး သွားမေးခိုင်းတယ်။ ဒီကောင့်ကို အဖိုး အရက်နှစ်ခွက် ထပ်တိုက်လိုက်တယ်။ သူ သွားမေးတာပဲ။

ဟိုမှာတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကတော့ ကြိုက်နေကြပြီး။ သူ့ အဖေအမေကို သွားမေးတော့

အဖွားကို သွားမေးလို့ ပြောတယ်။ အဖွားက ဘယ်လိုသဘောရလဲပေါ့။

မတင်တင် အဖွားကလည်း သူတို့ လူငယ်အချင်းချင်းပဲ ကြိုက်ကြရင်ယူကြပါစေလို့ ပြန်ပြောတယ်တဲ့။ ဒီလိုနဲ့ အဆင်ပြေသွားတယ်။ သူ့အမေတွေ အစ်မတွေက ဘာမှမပြောဘူး။ သူ့အဖေက အဖိုးကို သိပ်ချစ်တာ။ ဒီလိုနဲ့ပဲ အဖိုးတို့ အိမ်ထောင်ကျတာ ဘယ်သူမှ မသိဘူး။

ရွာက ကာလသားတွေက မင်္ဂလာဆောင်တွေ၊ ရှင်ပြုတွေဆို ပိုက်ဆံတွေ သိပ်တောင်းတယ်။ အရက်တွေဘာတွေ တောင်းသောက်ကြတယ်။ အဖိုးကိုတော့ ဘယ်တောင်းသောက်ရဲမလဲ။ အဖိုးက ဆိုးတာကိုး။ သူတို့ အဖိုးကို ကြောက်တယ်။

ကြက်လည်းတိုက် ဖဲလည်းရိုက်

အဖိုးက ကြက်ကောင်းကောင်း တိုက်တတ်တယ်။ အဖိုးမှာ တိုက်ကြက် ၃-၄ကောင်ရှိတယ်။

ကြက်ဝိုင်းတွေမှာတော့ အဖိုးက ဘယ်တော့မှ ရန်မဖြစ်ဘူး။

ကြက်ဝိုင်းမှာ သွားပြီးရန်ဖြစ်နေရင် အလကား သိက္ခာကျတယ်။

အဖိုးက ဖဲလည်း ရိုက်တယ်။ အဖွားက မသိဘူး။ ခိုးရိုက်တာ။

ခိုးရိုက်တော့ မန္တ လေးလုံချည်ဆိုတာ ဟိုတုန်းက လေးကျပ်ခွဲတောင်ပေးရတယ်။ ဖဲရိုက်တာကိုး။ ပုဆိုးကို ပေါင်တာတောင် မဟုတ်ဘူး။ တခါတည်း ရောင်းစားခဲ့တယ်။

ပေါင်ဟယ် ရွေးဟယ်။ အလကား စာရင်းရှုတ်တယ်။

ဖဲရိုက်တော့ “ဒီမှာကွ ငါ့ပုဆိုး လေးကျပ်ပဲ ပေးကွာ။ ငါးမူးလျော့မယ်”

ဟိုတုန်းက ပိုက်ဆံက တန်ဖိုးရှိတာကိုး။ ဖဲရိုက်တော့ ပုဆိုးချွတ်လိုက်တယ်။ ဘောင်းဘီတိုနဲ့ပဲ ချတာပဲ။

ဒါလည်း ရှုံးတာပဲ။ ရှုံးပြီ။ ကုန်ပြီဆိုရင်တော့ အိမ်ပြန်တာပဲ။

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

ဘောင်းဘီတိုလေးနဲ့ ပြန်လာရတာပေါ့။
အိမ်နားရောက်တော့ ဟိုချောင်းဒီချောင်းနဲ့ပေါ့။ အိမ်ကလူတွေ တွေ့မှာစိုးလို့။
ဝတ်လာတုန်းက သူတို့တွေတာကိုး။ သူတို့အလစ်မှာ တက်လာပြီး နောက်ထပ် ပုဆိုးတထည်ဝတ်
လိုက်တယ်။ ပုဆိုးအသစ်ကိုတော့ အဖိုး သိမ်းထားတယ်လို့ သူတို့ထင်မှာပေါ့။
တကယ်က မရှိတော့ဘူး။ အဖိုးက အဲဒီလိုလုပ်တတ်တာ။

လှေပွဲ

အဖိုးတို့ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဘက်မှာက ဝါဆို၊ ဝါခေါင် ကထိန်ခင်းတွေမှာ လှေပွဲရှိတယ်။
တယောက်ချင်း လှေလှော်ပြိုင်ကြတာ။ ကိုယ်က ဘေးကကြည့်ပေါ့။ နိုင်မယ်ထင်တဲ့လူကို လောင်းပေါ့။
ကိုယ်ကြိုက်တဲ့လူ ကိုယ်ရွေးပြီး လောင်းကြတာပဲ။ ဧရာဝတီမြစ်ထဲမှာ ကထိန်ပွဲ မရှိလည်း
လှေပွဲကတော့ ရှိတာပဲ။ လှေပွဲရှိရင် အဖိုးသွားတာပဲ။ နိုင်တဲ့အခါလည်း နိုင်တယ်။ ရှုံးတဲ့အခါလည်း
ရှုံးတယ်။ ပိုက်ဆံမရှိရင် သူငယ်ချင်းတွေဆီက တောင်းတယ်။
သူတို့လည်း အဖိုးကို ယုံတယ်။ တယောက်ကို တကျပ်၊ ငါးမူးစီ စုပေးကြတယ်။
အဖိုး သွားတာလမ်းမှာ မအောင်မနေနဲ့ တွေ့တယ်။ တရွာတည်းသားတွေပေါ့။ အဖိုးနဲ့
မတိမ်းမယိမ်းပဲ။ အဖိုးက သူ့ကိုလည်း ခပ်ကြိုက်ကြိုက်။
“ဟေ့ ကျော်သောင်း နင် ဘယ်သွားမလို့လဲ”
“ငါ လှေပွဲ သွားလောင်းမလို့”
“ငါ့အတွက်ပါ ထည့်လောင်းပေး”
“ငါ့မှာ ပိုက်ဆံများများမပါဘူး။ နှစ်ကျပ်ပဲ ပါတယ်။ နင် ဘယ်လောက်လောင်းဖို့ လောင်း
ချင်လို့လဲ”
“ငါးမူးလောင်းဖို့”
“အေး ဒါဆိုလည်း စိုက်လောင်းပေးမယ်”
“နိုင်နိုင် ရှုံးရှုံး နင်ငါ့ကို မလိမ်နဲ့နော်”
“ဟာ ငါ မလိမ်ပါဘူး”
အဲဒီအခါက အဖိုး နိုင်တယ်။ နိုင်တော့ အိမ်ပြန်လာတာပေါ့။ အဖိုး သူ့ကို မတွေ့သေးဘူး။
သူ့အိမ်ကိုလည်း မသွားဘူး။ သူ့ကို တွေ့ရင်တော့ ပေးမယ်ပေါ့။
အဖိုးတို့ရွာမှာ ကာလသမီး ကာလသားတွေက ညနေ ညနေဆို လမ်းလျှောက်ကြတာကိုး။

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

ညဘက်မှာ သူ့ကိုတွေ့တော့

“မအောင်မေ ရော့ ငါနိုင်လာတယ်။ နင်က ငါးမူး ငါက တစ်ကျပ်ခွဲ”

အဖိုးကပေးတော့ သူ ဝမ်းတွေသာလို့။ နောက်လေးငါးခြောက်ရက်ကြာတော့ ဘယ်လိုလဲ မပြော
တတ်ဘူး။

သူက အဖိုးကို ပြောတယ်။ လမ်းမှာ တွေ့တာ။ ညနေ လေးနာရီခွဲကျော် ငါးနာရီလောက်ရှိပြီ။

သူက အဖိုးကို “ကျော်သောင်း နင် ငါ့ကို အိမ်လိုက်ပို့ပါဟယ်”

ရွာမှာက မှောင်လာရင် သရဲခြောက်တယ်။ ဘာညာ ပြောကြတာကိုး။

သူ ကြောက်တယ်နဲ့တူတယ်။ အဖိုးက လိုက်ပို့တာပေါ့။ လမ်းမှာ သူက ဘယ်လိုစိတ်ကူးရလဲ
မပြောတတ်ဘူး။

“ကျော်သောင်း နင် မတင်တင်နဲ့ ငါ့ကို ဘယ်သူ့ကို ပိုချစ်လဲ” လို့ မေးတယ်။

အဖိုးက နင့်ကို ချစ်တာပေါ့။ “ဟာ ငါ နင့်ကို မယုံဘူး” ။

“မယုံရင်လည်းနေပေါ့။ နင်မေးလို့ ငါက ဖြေရတာ”

အဲဒီတုန်းက အဖိုးနဲ့အဖွားက သမီးရည်းစားဘဝပဲ ရှိသေးတယ်။

နောက်တယောက် ရှိသေးတယ်။ ပိန်ပိန်ပါးပါး အရပ်ရှည်ရှည် ကုလားမလို့ခေါ်တယ်။ သူက ချောလည်း
ချောတာပဲ။ သူ့ကို အဖိုးက လမ်းမှာတွေ့ရင် ရည်းစားစကား ပြောတာပေါ့။

ကုလားမ “နင့်ကို ငါချစ်တယ်”

“ငါ မယုံဘူး” ။

“နင်ချစ်ရင် ငါ့အဖေအမေကို သွားပြော။ အဖေအမေ သဘောတူရင် ငါ ယူမယ်”

အဖိုးက ဒီလိုပဲ လိုက်ကြိုက်တာပဲ။ အဖိုးကို ကြိုက်တဲ့လူလည်း များတယ်။

ဂွကျတာက အရက်တို့ ဖဲတို့ လောင်းကစားလုပ်လို့ သူတို့ မကြိုက်ကြဘူး။ မတင်တင်က
တော့ အဲဒီတုန်းက ရိပ်တော့ရိပ်မိတယ်။ ဒါပေမယ့် သူက အဖိုးကို ဘာမှမပြောဘူး။ သူက ရေခဲတုံးပဲ။

အရက်သောက်တော့ အဖိုးက သူများတွေလို မဟုတ်ဘူး။

စကားများတာ ရန်ဖြစ်တာ အဖိုး မကြိုက်ဘူး။ အရက်သောက်ပြီးရင် အဖိုး အိပ်တာပဲ။

အဖိုးက စိတ်မထိန်းနိုင်ဘူးလေ။

တော်ကြာ ထရိုက်မိရင် ကွဲပြဲကုန်မယ်။ အဖိုးသောက်တာ အေးအေးဆေးဆေးပဲ သောက်
တယ်။ အရက်သောက်တဲ့အချိန်မှာ အဖိုးကို တော်ရုံတန်ရုံပြောလို့ အဖိုး မနာဘူး။ သူများပြောတာ
အဖိုး သည်းခံတယ်။ အရက်သောက်ပြီး ရန်ဖြစ်တာ အဖိုးတခါမှ မရှိဘူး။

နမထိရင် ဒုတ်မိမယ်

ထိန်ကုလားကုန်း အဖိုး ဇာတိချက်မြင်ပေါ့။ အဲဒီရွာမှာ အဖိုး အမျိုးတွေ ရှိတယ်။ အဖိုး ညီမ မကြည်ဆိုတာရှိတယ်။ အဖိုး ညီမဝမ်းကွဲပေါ့။ အဲဒီရွာက ဆရာကိုထွန်းမြတ်က အသက်ကြီးနေပြီ။ (၄၀)လောက်ရှိပြီ။ အဖိုးညီမက (၁၇)နှစ်လောက်ပဲ ရှိဦးမယ်။

ဆရာထွန်းမြတ်က မကြည်ကို ကြိုက်လို့တဲ့။ ဒါကို အဖိုးကသိတော့ ဝမ်းကွဲအကိုတွေကို ပြောတယ်။

“ဟေ့ကောင် မောင်လှ။ ဆရာဦးထွန်းမြတ် တို့ညီမကို ပိုးနေပြီတဲ့”

“ဟင်း သူ့အသက် ဒီလောက်ကြီးတာ။ တို့နဲ့မကို ပိုးနေသေးတယ်”

အဖိုးတို့ ညီအကိုတွေကလည်း ဒီလိုပြောကြတယ်။

အဖိုးကတော့ ဘာမှ မပြောဘူး။ ညနေလောက်ကျတော့ မကြည်တို့အိမ် အဖိုး သွားတာပဲ။ သိပ်မဝေးဘူး။ (၅)မိနစ်လောက်ပဲ လမ်းလျှောက်ရတယ်။

မကြည်အမေက “နင့်အကို လာတယ်ဟေ့”လို့ မကြည်ကို လှမ်းပြောတယ်။

အဖိုးလည်း အိမ်ပေါ်တက်သွားပြီး မကြည်ကို မေးတယ်။

“နင် ငါ့ကို မှန်မှန်ပြော။ ငါ့ကို မောင်လှတို့၊ လှကျော်တို့ ပြောတယ်။ ဆရာဦးထွန်းမြတ် နင့်ကို စာပေးတယ်ဆို ဟုတ်လား”

သူကလည်း “ဟုတ်တယ်”တဲ့။

“နင် ကြိုက်သလား”လို့မေးတော့

“ဘယ်ကြိုက်မလဲ”တဲ့။ သူက အဲဒီလိုပြောပြီး မျက်ရည်တွေ ကျတယ်။ အဖိုးလည်း စိတ်မ ကောင်းဘူး။

“တိတ် တိတ် မျက်ရည်တွေသုတ်လိုက်။ နင် မကြိုက်ဘူးဆိုတာ သေချာတယ်နော်” အဖိုးက သေချာအောင် ပြန်မေးတာ။

“အကိုကလည်း မကြိုက်ဘူး”

“မကြိုက်ရင်ပြီးရော ငါပြန်မယ်” ဒီလိုပြောပြီး အဖိုး ပြန်လာတယ်။

အဖိုးစိတ်ထဲမှာတော့ ဒီဆရာကို ငါချမယ်။ ဒီလို ကြိမ်းတာ။

အဖိုးတို့နေတဲ့ အိမ်က မောင်ဖေတင်ဆိုတာ သူ့ ‘ဇာတိတုတ်’ရှိတယ်။ ငါးမူးလုံးလောက် ရှိတယ်။ ဆိုင်းတွေ ဘာတွေ တီးတဲ့တုတ်ပေါ့။ အဲဒီတုတ်က အဖျားမှာ ကြိမ်လုံးကို သံနဲ့ လောင်း

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

ထားတာ။ အရှည်တတောင့်ထွာလောက် ရှိမယ်။ ဒီတုတ်ကို သူက အိမ်ခေါင်မိုးထုပ်တန်းမှာ တင်ထားတာ။ အဖိုးက ဆွဲချတာပေါ့။

“ဟေ့ ညီလေး ဒါ ဘာလုပ်ဦးမလို့လဲ”

“ငါ ခဏပဲ ကိုင်မှာပါကွ။ မင်းဟာ ငါ ပြန်ယူလာမယ်”

“မင်း ဘာလုပ်မလို့လဲ။ မင်းတော်တော် ဂွကျတဲ့ကောင်ပဲ။ ဘယ်မှာသွားပြီး ပြဿနာရှာဦးမလဲ”

“ဘယ်မှာမှ မရှာပါဘူး အစ်ကိုရ” ဒီလိုပြောတော့ သူက အဖိုး လက်ကို ဖမ်းဆွဲထားတယ်။

“မင်း ဘယ်ယူသွားမလို့လဲ”

“တို့ညီမကို ဆရာဦးထွန်းမြတ်က စာပေးလို့။ မကြည်ကို ငါ သွားမေးတော့ သူငိုတယ်။ သူ မကြိုက်ဘူးလို့ ပြောတယ်။ ဒီဆရာကို ဒီည ငါရိုက်မလို့”

ဒီတော့ အကိုက “အေး သွားသွား မင်းသေအောင်တော့ မလုပ်နဲ့” လို့ ပြောတယ်။

အဖိုးသွားတော့ နည်းနည်းမှောင်နေပြီ။ လမ်းမှာ လူတွေနဲ့ အတွေ့မခံဘူး။

ဦးထွန်းမြတ်အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ အဖိုးက အမှောင်ထဲကနေ ကြည့်နေတယ်။

(၁၁)နာရီ ထိုးခါနီးပြီ။ အဲဒီအချိန်မှာ ဒီဆရာက အလှူက ပြန်လာတာ။

အဖိုးက အသာလေး နောက်ယောင်ခံပြီးတော့လိုက်တာ။ သူ့လှေခါးပေါ်တက်တော့ အသာလေး သူ့နောက်ကနေပြီး လိုက်တယ်။

နောက်တော့ ခေါင်းကို ‘ဒုတ်ကနဲ’ ရိုက်ချလိုက်တာ။ အဖိုး နားထဲမှာ ‘ခွပ်ကနဲ’ အသံကြားလိုက်ရတယ်။ သွေးတွေကျလား ဘာလား မပြောတတ်ဘူး။ သူ အဖိုးကို လက်လှမ်းဆွဲသေးတယ်။

အဖိုးက လှေကားကနေ နောက်ပြန်လှန်ချလိုက်တော့ အိမ်အောက်ကို ပြန်ကျသွားတာပေါ့။ အဖိုး ပြန်လာတော့ အကိုက အိပ်နေပြီ။

အဖိုး အခန်းထဲဝင်တော့ “မင်း ပြန်လာပြီလား”

“ပြန်လာပြီ”

“မင်း ရိုက်ပြီးပြီလား။ မင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်လဲ” တဲ့။

အဖိုးက ပြောပြတာပေါ့။ ဒီတော့ သူက စိတ်ပူတယ်။

“မင်းလုပ်တာ သေများသေသွားပြီလားကွာ”

“မသိဘူး။ နားထဲမှာတော့ ‘ခွပ်ကနဲ’ အသံတချက်တော့ ကြားတာပဲ”

မနက်လင်းတော့ ဆရာထွန်းမြတ်ကို အိမ်ပေါ်မှာ တက်ရိုက်လို့ဆိုပြီး သတင်းထွက်တာပဲ။ သေတော့ ဘယ်သေမလဲ။

ကျောင်းဆရာ မောင်တင့်ကို ချပြန်ပြီ

ကျောင်းဆရာတယောက်ရှိသေးတယ်။ ကရင်နဲ့ ဗမာကပြား ဆရာမောင်တင့်။ သူ့အမေက ကရင်၊ သူ့အဖေက ဗမာပေါ့။ ကျွန်းကျောင်းရွာမှာ အဖိုးတို့က ဘာစောင့်နေလည်းဆိုတော့ ရန်သူတွေ ပြန်ထွက်လာမှာကို စောင့်နေတာ။ အဲဒီတုန်းက အသက် (၂၂)နှစ်ပေါ့။ တော်လှန်ရေးထဲ ရောက်နေပြီ။

ဟို ကျောင်းဆရာ ဦးထွန်းမြတ်ကိုရိုက်တုန်းက တော်လှန်ရေးထဲ မရောက်သေးဘူး။

အဖိုးတို့က လှည်းလမ်းကြောင်းမှာ နေရာယူထားတယ်။ အဖိုးက လှည်းလမ်းကြောင်း အလယ်ခေါင်တည့်တည့် နေရာယူထားတယ်။ ဒီကောင်တွေလာရင် ချမယ်လို့။ အဖိုးနဲ့အတူ အကိုဝမ်းကွဲ အစ်ကိုကြီးညွန့်မောင်လည်း ပါတယ်။

အဖိုးဆီကို သူက ‘ဖောက်—ဖောက်—ဖောက်’နဲ့ ပြေးချလာတာ။

အနားရောက်တော့ ဘာဖြစ်တာလဲ မေးတော့ “ဆရာမောင်တင့်တယောက်တော့ ဆူးချောင်းမှာ ဆဲဆိုတာကွာ မကြားရဲဘူး”

ပထမတော့ အဖိုးက စိတ်ထိန်းသေးတယ်။ ဒီကျောင်းဆရာကလည်း ခပ်ဆိုးဆိုးပဲ။ နောက်တော့ “ဒီလောက်ဆိုးတဲ့ ဆရာ ချစ်လိုက်” လို့ပြောတော့ ကိုညွန့်မောင်က သေနတ်ဆွဲပြီး ပြန်ဆင်းသွားတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ရန်သူတွေ ရေကူးပြီးတော့ ဖြတ်လာတယ်။ အဲဒီမှာ အဖိုးတို့ တိုက်ပွဲဖြစ်ကြတာပေါ့။ အဖိုးတို့ သေနတ်တွေ ရလိုက်တယ်။

နောက်တော့ ကိုညွန့်မောင် သေနတ်နှစ်လက်နဲ့ ပြန်ရောက်လာတယ်။ သူ ယူသွားတာ တလက်။ နောက်တလက်ပါ သူ ပြန်ထမ်းလာတယ်။

“မင်း ဆရာ မင်းပြောသလိုပဲ ငါ ချလိုက်ပြီ။ ဧရာဝတီမြစ်ထဲ မျောလိုက်ပြီ” တဲ့။

အဖိုးတို့က အဲဒီလိုလုပ်တာ။ မတရားတာ မဟုတ်တာလုပ်ရင် နည်းနည်းလေးမှ မခံချင်ဘူး။ အဲဒီခေတ်တုန်းက အဖမ်းအဆီးမရှိဘူး။ သတ်နေ၊ ရိုက်နေတာတွေ ဖြစ်နေကြတာပဲ။ ခေတ်ပျက်နေတာကိုး။

ထိန်ကုလားကုန်းက ပန်းတနော်မြို့နယ်ထဲမှာ။ အဲဒီက ရိုက်ပြီးရင် ဝါးခယ်မမြို့နယ်ထဲကို ကူးသွားတာပဲ။ အဲဒီတုန်းက တမူးလား၊ တပဲလား ဒါပဲ ပေးရတယ်။ ဝါးခယ်မမြို့နယ်မှာ ရိုက်ပြီးရင် ပန်းတနော်မြို့နယ်ကို ပြန်တက်လာတာပဲ။ စုန်ချို၊ ဆန်ချိုနဲ့ တခါတလေ ကုန်းကြောင်းပဲ လျှောက်တာပဲ။ ကုန်းကြောင်းလျှောက်ရင် သိပ်မနီးဘူး။ လမ်းမှာ တညအိပ်ရတယ်။

ကရင်မျိုးဟေ့ ဒို့ဆရာ

ခေတ်ပျက်တော့ အဖိုး ကောင်းကောင်း မမှတ်မိတော့ဘူး။ အဖွားနဲ့ ပြန်နေတယ်။
အဖိုးက အဖိုးဆရာကို ပြောတယ်။ “ဆရာ ကျနော် ဘာလုပ်ရမလဲ”
“ဓားရှည်သာ ကိုင်ကွာ”တဲ့။
ဓားရှည်ကိုင်တယ်ဆိုတာက မြက်ခုတ်ခိုင်းတာ။ လယ်လုပ်ခိုင်းတာ။
ဘုန်းကြီးကျောင်းကနေ ခရစ်ယာန်ကျောင်းကို ပြောင်းတော့ လေးတန်းမှာ အဖိုးအသက်က ဆယ့်သုံး
နှစ်၊ ဆယ့်လေးနှစ်ထဲမှာပေါ့။ လယ်အလုပ်တော့ အဖိုးက မလုပ်ချင်ဘူး။ ကျောင်းပဲနေချင်သေးတာ။
ဒါပေမယ့် ခေတ်ကပျက်ပြီ။ သခင်တွေကလည်း တက်လာပြီ။
သခင်တွေ တက်လာတဲ့ အချိန်ကလည်း ရွာတွေမှာ ကသောင်းကနင်းနဲ့ ဖြစ်နေတဲ့အချိန်။
လုတာတွေ၊ ယက်တာတွေ၊ ဓားပြတိုက်တာတွေကလည်း ရွာတိုင်းလိုလိုမှာ ဖြစ်တယ်။
အဖိုးတို့အမေဘက်က အမျိုးတွေက ချမ်းသာတာကိုး။ သူတို့က သေနတ်နှစ်လက် ဝယ်
ထားတယ်။ အဖိုးက ဆယ့်လေးနှစ်၊ ဆယ့်ငါးနှစ်သားဆိုတော့ နည်းနည်း ဗလတောင့်တယ်။
အဖိုးအကိုတွေက ပြောတယ်။
“ဒီကောင်ကို သေနတ်ပေးကိုင်ရင် ကောင်းမလား”
“မပေးနဲ့။ ဒီကောင် သေနတ်မနိုင်သေးဘူး”
အဖိုးက ဓားပဲကိုင်ရတယ်။ ဒါပေမယ့် အဖိုးက သေနတ်ကို ကိုင်ချင်တယ်။ အကိုတွေက ညညဆိုရင်
သေနတ်တွေ ထုတ်ကိုင်တယ်။ ရွာကို ဓားပြတွေလာရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကာကွယ်ဖို့ကိုင်တာ။
ညဘက် သူတို့ အိပ်ရင် “ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့အိပ်။ ငါ့ကိုသေနတ်ပေးထား”
သူတို့က ပေးထားတယ်။ အိပ်ချင်တာကိုး။ ကိုယ်ကလည်း သိပ်ဝါသနာရှိတယ်။
ဒါပေမယ့် သူတို့က “မင်း ပေါက်ကရဲတွေ မလုပ်နဲ့နော်။ ဓားပြလာမှ ပစ်”
“အေးပါ” ဒီလိုပြောပြီး အဖိုးက သူတို့အစား စောင့်ရတယ်။
ဒီအချိန်မှလည်း သေနတ်က ကိုင်ရတာကိုး။
သခင်တွေက ရွာတွေကိုလာပြီး စည်းရုံးရေးတွေ ဆင်းကြတယ်။
အဖိုးတို့ရွာတွေကိုလည်း ရောက်တာပေါ့။
အဖိုးဦးလေး ဦးငယ်ကပြောတယ်။ မနက်ဖြန် သခင်တွေလာမယ်။
သူတို့က “သခင်မျိုးဟေ့၊ တို့ဗမာ”ဆိုရင်
မင်းတို့ကလည်း နောက်ကနေ “တို့ဗမာ” လို့ လိုက်အော်ရမယ်။

သူတို့က “ကရင်မျိုးဟေ့ တို့စရာ” ဆိုရင်
မင်းတို့လည်း “တို့စရာ” လို့ လိုက်အော်တဲ့။
ရွာလူကြီးက ပြောခိုင်းတော့ ဦးငယ်က ရွာကအိမ်တွေကို ဒီလိုလိုက်ပြောရတာပေါ့။
အဖိုးက ဦးလေးကို မေးတယ်။
“ကရင်ပဲကွာ။ ကရင်ဆိုတော့ စောတို့။ မန်းတို့ပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့ တို့စရာလို့ အော်ရမှာလဲ”
“ဟေ့ မင်းစကားမများနဲ့ တို့စရာဆိုတာက တို့တို့စားတဲ့ တို့စရာကို ပြောတာ။ ကန်ဖွန်း
ရွက်တို့၊ လယ်ပတူရွက်တို့ကိုပြောတာ။ မင်း စကားမများနဲ့”တဲ့။
အဖိုးလည်း မပြောတော့ဘူး။ စိတ်ထဲမှာ ထောင်းကနဲ ဒေါသတော့ ထွက်တယ်။ မနက်ကျ
တော့ လာရောဟေ့ သခင်အလံတွေနဲ့ ဝါ၊ စိမ်း၊ နီ သုံးရောင်ခြယ် အလံတွေ ထောင်ပြီးတော့။
အကိုတွေက အဖိုးကို ခေါ်တယ်။ “သခင်တွေလာတယ် သွားရအောင်”တဲ့။
“မင်းတို့ပဲ သွား ငါ မလိုက်ဘူး။ ဒီကောင်တွေကို ငါတခုခု လုပ်မိလိမ့်မယ်”
အဖိုးက မလိုက်ဘူး။ ရွာအဖျားမှာ သွားနေတယ်။
အဲ့ဒီတုန်းက အဖိုးနေတာက တုန်းလဲ့ချောင်းရွာ။ အိမ်ခြေ (၆၀)လောက်ရှိမယ်။ အဖိုးကို
အကိုတွေက ပြောတယ်။
“မင်းက တော်တော် စိတ်ဆတ်တဲ့ကောင်”တဲ့။ အဖိုး ရွာဖျားမှာ သွားနေပေမယ့် သူတို့
အော်တာ အဖိုး ကြားရတယ်။
“သခင်မျိုးဟေ့ တို့ဗမာ”
“ကရင်မျိုးဟေ့ တို့စရာ”
သူတို့ ရှေ့ကနေတိုင်ပေး၊ လူထုတွေက နောက်ကနေ လိုက်ပြီးအော်ကြတာပေါ့။
အဖိုးကြားတော့ အဖိုး တော်တော်ဒေါသထွက်တယ်။
ဒါကို အဖိုးတို့က ကေအဲန်ယူလည်း ပေါ်လာရော။ တော်လှန်ရေးလည်း စလာရော။ အဖိုး
တို့က ဘယ်လိုပြန်လုပ်သလဲဆိုတော့
“သခင်မျိုးဟေ့ ဒို့ဗမာ၊ ကရင်မျိုးဟေ့ ဒို့ဆရာ”
“ဒို့ဗမာ အကုန်ပျောက် ဒို့ဆရာ မှီလိုပေါက်”ဆိုပြီးတော့ အဖိုးတို့ ပြန်လုပ်တယ်။
အဖိုးတို့ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်မှာ စကားက အဲဒီလိုပြန်ဖြစ်တာ။

ဟောပြောပွဲများနဲ့ စတင်ခြင်း

၁၉၄၇ အစောပိုင်းကာလတွေမှာ ကေအဲန်ယူက အဖိုးတို့ ရွာတွေဘက်ကို စည်းရုံးရေးဆင်းတယ်။ မန်းလှဒင်၊ မအူပင် အေဘီအမ် ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး မန်းသာဒင်တို့ ဦးဆောင်တဲ့အဖွဲ့တွေပေါ့။ သူတို့တရားတွေ လာဟောပြောတော့ အဖိုး သွားနားထောင်ကြည့်တာ အဖိုးနားနဲ့ အားကြီးတည့်တာဘဲ။

သူတို့ ဟောတာပြောတာကလည်း ကရင်အကြောင်းတွေကိုး။

ပဒေသရာဇ်ခေတ်က ကရင်တွေ ဘယ်လို အဖိနှိပ်ခံရတယ်။ ဖက်ဆစ်ဂျပန်ခေတ်မှာ ဘယ်လို ဖိနှိပ်ခံရတယ်။

အဲဒီအကြောင်းတွေပြောပြီး ကိုယ့်အမျိုးသားတွေ လွတ်မြောက်ဖို့၊ လွတ်လပ်ဖို့အတွက် ကိုယ်ပိုင်အုပ်ချုပ်ခွင့်ရှိတဲ့ ကရင်ပြည်ကို လိုချင်တယ်။

တို့ကရင်တွေမှာ အဲဒီလို ကိုယ့်ဘဝကိုယ်ပြဌာန်းနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးမရှိရင် ကျွန်ုပ်ဖြစ်မှာ တဲ့။ အဲဒီလို သူတို့က စည်းရုံးတယ်။

နောက်တော့ အဖိုးလည်း ဒီလူတွေ ဘယ်ရွာသွားမလဲ စောင့်ကြည့်တယ်။

တရားဟောတဲ့အဖွဲ့နဲ့ လိုက်ပြီးတောင် နားထောင်တယ်။ သူတို့အဖွဲ့ကလည်း တရွာပြီးတရွာ လိုက်ဟောတယ်။ အဖိုးကလည်း တရွာပြီးတရွာ တကောက်ကောက်နဲ့ လိုက်တာပဲ။

ရက် ၂၀ကျော်၊ တလနီးပါးလောက် အဖိုး အိမ်ကိုမပြန်ဘူး။

အဲဒီတုန်းက အဖိုးအသက်က (၂၂)နှစ်ပေါ့။ ကလေးတယောက်ရှိပြီ။

မင်းတို့အဖွားက အသက် (၂၀)နှစ်ကျော်ကျော်ပေါ့။

အဖိုးက တရားဟောပြောတာတွေ တကောက်ကောက်လိုက်တော့ သူတို့က ရိပ်မိလာတယ်။ မန်းသာဒင်က ပြောတယ်။

“ဒီလူငယ်လေးကြည့်ရတာ အတော် စိတ်ဝင်စားပုံရတယ်။ တို့ တရားဟောပွဲကို အပြီးထိ နားထောင်တယ်။ ငါတော့ သဘောကျတယ်”

အဖိုးတို့နယ်ခံထဲက မန်းလှတင်က

“သူက ကျနော်တို့မကို ယူထားတာ။ စပ်ကြည့်ရင် တူတော်တယ်။ ဒီကောင်လေးက ပြောရဲဆိုရဲ၊ လုပ်ရဲကိုင်ရဲ၊ သတ္တိလည်းရှိတယ်”

“သူ ကေအဲန်ယူထဲ ဝင်မလား”

ဖိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

ကေအဲန်ယူ ကရင်အမျိုးသားအစည်းအရုံးမှာ ဒီလိုထက်မြက်တဲ့ လူငယ်တွေ အများကြီးလိုတယ်။ ကရင်အမျိုးသားတွေရဲ့ အသက်အိုးအိမ်စည်းစိမ်ကို ကာကွယ်ဖို့အတွက် ဒီလိုလူငယ်တွေရှိဖို့ လိုတယ်။ ဒါနဲ့ သူတို့က အဖိုးကို ပြောတာပေါ့။ “မင်း ကရင်အမျိုးသားရေးကို စိတ်ဝင်စားလား”

အဖိုးက “ဟာ စိတ်ဝင်စားတာပေါ့”

“အေး တို့ကလည်း မင်းကို သဘောကျတယ်။ ကရင်အမျိုးသားအရေးအတွက် မင်းတို့လို လူငယ်တွေ လိုအပ်တယ်။ ကိုယ့်အမျိုးသားတွေရဲ့ အသက်အိုးအိမ်ကို ကာကွယ်ဖို့ ဘဝတူလူမျိုးတွေနဲ့ လူတန်းစားတွေကို ကာကွယ်ဖို့အတွက် မင်းတို့ တို့က တာဝန်တွေပေးချင်တယ်။ ဘယ်လိုလဲ”

အဖိုးက “ကျနော် သဘောကျတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျနော်မှာ မိန်းမရှိတယ်။ ယောက္ခမနဲ့ နေတာ။ သူတို့ကိုတော့ ကျနော် ခွင့်တောင်းရမယ်”

အဖိုးက ဒီလိုပြောတော့ “ဟာ အချိန်ရှိပါတယ်။ ခွင့်တောင်းပါ။ ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် ကျနော်တို့ နဲ့ အချိန်မရွေး ဆက်သွယ်ပါ” တဲ့။

ဒါနဲ့ အဖိုး အိမ်ကိုပြန်သွားတယ်။

ယောက္ခမထံ ခွင့်ပန်ခြင်း

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ မအူပင်ခရိုင် ဥက္ကဋ္ဌ မန်းသာလင်းဖြူနဲ့ မန်းသာဒင်တို့က ကျနော်တို့ ကေအဲန်ယူ အလုပ်တွေလုပ်ဖို့ သဘောကျတယ်။ အဲဒါ ကျနော်သွားချင်တယ်လို့ အဖိုးက ယောက္ခမ ကို ခွင့်တောင်းတယ်။ မိန်းမနဲ့ကလေးကိုလည်း ယောက္ခမနဲ့ အပ်တယ်။

အဖိုးက “ကျနော်ဇနီးနဲ့ ကလေးကို အဖေ ပြန်ကြည့်ပေးပါ” လို့ ပြောတော့

“မင်း မယူခင်ကလည်း ငါကျွေးတာပဲ။ အခု ပြန်ကြည့်ရမယ်ဆိုလည်း ရပါတယ်” လို့ ယောက္ခမကြီးက ပြောတယ်။ အဖိုး ယောက္ခမကြီးက သဘောကောင်းတယ်။ အဖိုးကို ချစ်လည်း ချစ်တယ်။

ဒါပေမယ့် သူက အဖိုးဆီက ကတိတခုတော့ တောင်းတယ်။

“မင်းဆန္ဒရှိရင် သွားလို့ရတယ်။ မင်းငါ့ကို ကတိတခုတော့ ပေးရမယ်”

“ကျနော်က ဘာကတိပေးရမှာလဲ”

“တော်လှန်ရေး အောင်မြင်တဲ့အထိ မင်းလုပ်ရမယ်” တဲ့။

အဖိုးက သူတောင်းတဲ့ ကတိကိုပေးတယ်။ အဲဒါနဲ့ အဖိုးက အဖိုးဇနီးကို ပြောတယ်။ ငါ သွားတော့မယ်။ မင်းကလေးနဲ့ အဖေတို့နဲ့ နေရစ်ဦး။ သူ တကယ် စိတ်တော့တယ်ကောင်းမလဲ။

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

အဲဒီတုန်းက သူ့အသက်ကလည်း (၁၈)နှစ်ကျော်ကျော်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ကလေးကလည်း ၅လ၊ ၆လ အရွယ်ပဲ ရှိသေးတာကိုး။ ဒါပေမယ့် အဖိုးက တအားစိတ်ထက်သန်နေတာ။ နောက်တနေ့ကျတော့ အိမ်က စထွက်တာပဲ။

ကေအဲန်ယူနဲ့ ဆက်သွယ်ပြီ

မအူပင်ရောက်တော့ သူတို့ ဆက်သွယ်ခိုင်းတဲ့ အေဝီအမ်ကျောင်းဝင်းထဲလည်းရောက် ရော ကေအဲန်ယူ ဗိုလ်မှူးပဲထင်တယ်။ သူနဲ့မည်က စောကျော်စိန်တဲ့။ သူက အဖိုးကို ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ မေးတော့ “ဥက္ကဋ္ဌကြီး မန်းသာဒင်က မှာထားလို့ပါ။ ကျနော် ကေအဲန်ယူထဲ ဝင်မလို့”

“ဟာ ဒါဆိုရင်တော့ ခင်ဗျား နောက်ကျသွားပြီ။ မရတော့ဘူး။ ကျနော်တို့ မနေ့ကပဲ တပ်ဖျက်ပစ်လိုက်ပြီ။ ခင်ဗျားနောက်ကျသွားပြီ”လို့ သူက ပြောတယ်။

“သူတို့ မှာထားလို့ ကျနော်လာတာ အခု မသွားရရင်လည်း နောက်ဘယ်တော့ သွားရမလဲ”လို့ အဖိုးက မေးတော့ သူက “မသေချာဘူး”တဲ့။ အဲဒါနဲ့ အဖိုးလည်း စိတ်ဓာတ်ကျပြီး အိမ်ကိုပြန် သွားတယ်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အဖိုးဇနီးရဲ့ အဒေါ်က အိမ်ဝကနေ “ဘာဖြစ်လာတာလဲ”လို့ ဆီးပြီး မေးတယ်။ အဖိုးက အကျိုးအကြောင်းပြောပြတော့ အဒေါ်က မင်းမြို့ကိုသွားတဲ့အချိန်မှာ အိမ်ကို လူတယောက်လာတယ်။ မန်းသာလင်းဖြူ၊ မန်းလှဒင်တို့ဆီက လွှတ်လိုက်တာတဲ့။ ကျော်သောင်းကို အမြန်လာခိုင်းပါလို့ ပြောတယ်လို့ သူတို့က အဖိုးကို ပြန်ပြောပြတာပေါ့။

တခုခုတော့ လွှဲနေပြီလို့ အဖိုးထင်တယ်။ ဒါနဲ့ အဖိုးလည်း ကောက်ခါငင်ခါနဲ့ ပြန်သွားတော့ သူတို့နဲ့ တန်းတိုးတာပဲ။ အဖိုးကို မြင်တာနဲ့ သူတို့က “မင်းကို ငါတို့စောင့်နေတာ”တဲ့။

“ကျနော် လာတာပဲ။ စောကျော်စိန်က လက်မခံတော့ဘူး။ ပိတ်ပြီဆိုလို့ ပြန်သွားတာ”လို့ အဖိုးက ပြောတော့ စောကျော်စိန်ကို သူတို့ဆူတာ အကြီးအကျယ်ပဲ။ စောကျော်စိန်ကို မင်းလူကြည့်ရင် မသိဘူးလား။ ဒီလောက်တောင် လူကဲခတ်ညံ့ရလားနဲ့ ဆူတာပေါ့။

နောက်တော့ မန်းလှဒင်က “မင်း ဒီမှာ အသင့်စောင့်နေ။ ကြေးနန်းရတာနဲ့ မင်း ခရီးထွက်ရမယ်။ စောကျော်စိန် သူ့ကို ငွေငါးရာထုတ်ပေးလိုက်”လို့ ပြောတယ်။

အဖိုးက “ကျနော့်ဆီမှာပါတယ်။ မလိုဘူး”

“ယူသွား။ ဒါတို့ စည်းကမ်းအတိုင်းပဲ”လို့ မန်းသာဒင်က ပြောတယ်။ အဲဒီတုန်းက ငွေငါးရာက တန်ဖိုးတော်တော်ရှိတယ်။ စပါးတရာကို လေးငါးခြောက်ဆယ်၊ ခုနစ်ဆယ်လောက်ရှိမယ် ထင်တယ်။

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

“တို့ကြေးနန်းပို့ထားပြီး။ မင်းကို သင်္ဘောဆိပ်မှာ လာကြိုလိမ့်မယ်”

“မင်း သူ့နောက်သာ လိုက်သွားလိုက်”

အဲဒါနဲ့ အဖိုး ညောင်ပင်လေးဆိပ်ရောက်သွားတော့ လာကြိုတယ် အဟုတ်ပဲ။ ကားက ကြပ်နေတာပဲ။ လူက များတာကိုး။ အဖိုး အင်းစိန်ကိုရောက်သွားတာ ၁၉၄၇ နှစ်ကုန်ခါနီးပြီး။

ပထမတော့ သုဝဏ္ဏတိုင်းရောက်သွားတယ်။ ရုံးတရုံးမှာပေါ့။ အဲဒီမှာ သတင်းစာတွေ ရှိတယ်။ အဲဒါနဲ့ အဖိုးက “သတင်းစာ ကြည့်မယ်နော်” ပြောတော့

“ကြည့်လေ။ ရတယ်” တဲ့။

အဲဒီထဲမှာ ကရင်တော်လှန်ရေးအကြောင်းတွေ ရေးထားတော့ အဖိုး တော်တော်သဘော ကျတယ်။ အဲဒီမှာ ထူးထူးလေး(ယခု ဗိုလ်မှူးကြီးထူးထူးလေး)အဖေနဲ့ တွေ့တာပေါ့။

သူက အဖိုးကို မေးတယ်။ “မင်း ဘယ်ကလာလဲ”

“ပန်းတနော်က။ ကျနော် အိမ်ထောင်ကျတာ မြောင်းမြခရိုင် ဝါးခယ်မမြို့နယ် ပေကုန်း၊ သတင်းကျွန်း”

“ဘယ်သူလွှတ်လိုက်တာလဲ”

“မအူပင်က ဆရာမန်းလွတ်ပေါ့”

သူက “အေး အေး ကောင်းပြီ လောလောဆယ်တော့ ဒီမှာ ခဏနေဦး”

သူပြောပြီး အဖိုးကို နေရာချထားပေးတယ်။ သူနေတဲ့နေရာနဲ့ သိပ်မဝေးဘူး။

သုဝဏ္ဏတိုင်းဂျာနယ်

အဲဒီမှာ အဖိုးကို စာအုပ်တွေ ပေးဖတ်တာပဲ။ အဖိုးကလည်း ဖတ်တာပေါ့။ ကရင်အကြောင်း၊ နိုင်ငံရေးအကြောင်းတွေ စိတ်ဝင်စားတာကိုး။ အဖိုး လေ့လာတာပေါ့။

အဲဒီမှာ အဖိုး သုဝဏ္ဏတိုင်းဂျာနယ်ကို အရင်ဆုံး ဖတ်ရတာပဲ။

ဒီဂျာနယ်ထဲမှာ တို့ကရင်အမျိုးသားအဖွဲ့ကြီးဖြစ်တဲ့ ဒေါက်လူအသင်းကြီး ကေအန်အေ (Karen National Association) ကို ဘယ်အချိန်က စပြီးဖွဲ့တယ်။ ဘာကြောင့်ဖွဲ့ရသလဲ။

ကရင်ခေတ်ပညာတတ်တွေ အမျိုးသားရေး နှိုးကြားလာမှုနဲ့ စောဘဦးကြီးအကြောင်းတွေ သိလာတာပေါ့။ ဒေါက်လူအသင်းကြီးကို စဖွဲ့တာက ၁၈၈၁ ခုနှစ်မှာ။

ဒေါက်တာတီသံပြာ၊ ဒေါက်တာရောဘတ်ဖိုးကေ၊ ဆာစံစီဖိုး၊ ဝတ်လုံတော်ရ စောဘမောင် စတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် (၇)ဦးနဲ့ ဖွဲ့ခဲ့ကြတာ။ နောက် ကရင်ဗုဒ္ဓဘာသာအဖွဲ့ချုပ်ဆိုတာလည်း ရှိသေးတယ်။

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

ဒီအဖွဲ့ကတော့ ဘီကေအေအေလို့ ခေါ်တယ်။ (Buddhist Karen National Association)
ဒီအဖွဲ့ကိုတော့ ရန်ကုန်မြို့၊ သရက်တောကျောင်းတိုက်က ဆရာတော်နဲ့ အလယ်တိုက်ကျောင်းဆရာ
တော် ဦးအဂ္ဂတို့က ဦးဆောင်ပြီး ဖွဲ့တာပေါ့။

နောက်တဖွဲ့လည်း ရှိသေးတယ်။ ကေစီအို(Karen Central Organization)လို့ခေါ်တဲ့
ကရင်ဗဟိုအဖွဲ့ ဒီအဖွဲ့မှာ စောသာဒင်က ဥက္ကဋ္ဌ။ ၁၉၄၃ ခုနှစ်မှာ ရန်ကုန်၊ ကြည့်မြင်တိုင်မှာ ဖွဲ့ကြတာ။

နောက်ပိုင်းမှာတော့ ဒီအဖွဲ့ထဲမှာ ဥက္ကဋ္ဌကြီး စောဘဦးကြီးတို့၊ မန်းဘခင်တို့၊ ဆရာသာ
ထိုတို့ ပါလာကြတယ်။ နောက်ကေပိုင်အို (Karen Youth Organization)ကရင်လူငယ်အဖွဲ့လည်း
ရှိသေးတယ်။

ဒီအဖွဲ့ ၁၉၄၅ မှာ စဖွဲ့တာ။ မန်းဘခင်၊ မန်းဝင်းမောင်၊ စောစိန်တင်တို့ပါတယ်။ ဒီအဖွဲ့ကြီး
(၄)ဖွဲ့ပေါင်းပြီးတော့မှ ကေအေအေယူကို ပြန်ဖွဲ့တာကိုးကွ။ ၁၉၄၇ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ(၅)နေ့မှာ ရန်ကုန်
အလုံမှာ ဒီအဖွဲ့(၄)ဖွဲ့က ကိုယ်စားလှယ်တွေ ညီလာခံ တရပ်ခေါ်ပြီးတော့ ကရင်အမျိုးသားလွတ်
မြောက်ရေး၊ ကရင်ပြည်ရေး ဦးတည်ပြီး ဖွဲ့ခဲ့ကြတာ။

ပထမဆုံး ဥက္ကဋ္ဌက စောစံဖိုးသင်ပဲ။

စောဘဦးကြီး၊ မန်းဘဇော်၊ ဗိုလ်ချုပ်စိုင်းကေ၊ မန်းဘခင်၊ မန်းဝင်းမောင်အားလုံး (၁၇)ဦးပါတဲ့
ကေအေအေယူ အလုပ်အမှုဆောင်အဖွဲ့ကို ဒီညီလာခံက ရွေးချယ်ခဲ့ကြတာ။

ဒီဂျာနယ်တော်တော်ကောင်းတယ်။ ဘာသာရေး၊ လူမှုရေး ဘာမှမပါဘူး။ အမျိုးသားစည်း
လုံး ညီညွတ်ရေး၊ မျိုးချစ်စိတ်ရှိရေး။ ကရင်တွေ နိုင်ငံရေးနိုးကြားဖို့အရေးတွေကို ရေးထားတာ တော်
တော်ဖတ်လို့ ကောင်းတယ်။ အဖိုး အခါမှာ တလလောက်ကြာတာ စာတွေ တော်တော်ဖတ်လိုက်ရ
တယ်။ ကေအေအေယူရဲ့ မူလမိန့်၊ လုပ်ငန်းစဉ်နဲ့ ဖွဲ့စည်းပုံတွေလည်း လေ့လာရတယ်။

အဲဒါတွေ ဖတ်ပြီးမှ အဖွဲ့ဝင်ဖြစ်ကြောင်း လက်မှတ်ထိုးရတာ။

ဒါနဲ့ ကေအေအေယူအဖွဲ့ဝင် ဖြစ်သွားတာပေါ့။

ကိုယ်ပိုင်နံပါတ်တွေ ရှိတယ်။ အဖိုးကတော့ မေ့သွားပြီ။

ပန်းနာရင်ကြပ် နွားမြီးဖြတ်

အင်းစိန်မှာ အဖိုးနေတုန်းက ဖထီးဆဲလ်ဆိုတာရှိတယ်။

သူက ပန်းနာရင်ကြပ်ရောဂါသည်။ သူ့ကို ကြည့်တော့ အဖိုးက သနားတယ်။

“ဖထီး တယ်ပြီးချောင်းဆိုးပါလား။”

“အေးကွ”

အဖိုး စိတ်ထဲမှာ တခုခုလုပ်ပေးချင်တဲ့ စိတ်ဖြစ်မိတယ်။

အဖိုး လက်ထဲမှာ ငွေ လေးငါးခြောက်ကျပ် ခုနစ်ကျပ်ရှိတာကိုး။

“ဖထီး ဘာစားချင်လဲ။ ကျနော် သွားဝယ်ပေးမယ်လေ။ ကျနော်မှာ ပိုက်ဆံရှိတယ်”

“ငါ စားချင်တဲ့ဟာ မင်းဝယ်ပေးလို့မရဘူး”

“ဟာ ဖထီးကလည်း ပြောပါ။ ကျနော်ရအောင် ရှာပေးမှာပေါ့”

“ငါ နွားမြီးပြုတ် သောက်ချင်တယ်ကွ။ မင်းရှာလို့မရပါဘူး”

အဖိုးက စဉ်းစားကြည့်လိုက်တယ်။ ဒါ သူနဲ့ တည့်တယ်ထင်တယ်။ ငါ သွားရှာအုံးမှပဲလို့ တွေးလိုက်တယ်။

တောင်သူကုန်းမှာ အဖိုး နွားမြီးသွားရှာတာပေါ့။

တောင်သူကုန်းဆိုတာက အင်းစိန်ဘက်ကနေဆင်းသွားရင် ကားလမ်းတချောင်းပဲ ခြားတယ်။ ပြီးတော့ ချောက်ကြီးပေါ့။

ချောက်ကြီးကိုကျော်လိုက်ရင် တောင်သူကုန်းကို ရောက်ပြီ။

တောင်သူကုန်းက အင်တောကြီးရဲ့အစပ်မှာ ကုလားတွေ နွားကျောင်းတာရှိတယ်။

နွားက အကောင်တရာကျော်လောက် ရှိတယ်။

အခြေအနေကို အဖိုး အကဲခတ်လိုက်တော့ နွားကျောင်းတဲ့ကုလားတွေက ဆေးခြောက် တွေရှူပြီး အင်ပင်ကြီးတွေကို မှီပြီး မှိန်းနေတာ။ နွားတွေကတော့ သူတို့ဖာသာသူတို့ မြက်စားနေကြတာပေါ့။ တချို့နွားတွေက ခြံတွေကြား တိုးဝင်တာရှိတယ်။

အဖိုးက သွားကတည်း ဓားကို မြနေအောင် သွေးသွားတယ်။ ဟိုရောက်တော့ ခြံထဲ ဝင်တိုးနေတဲ့ နွားကြီးတကောင်ရဲ့အမြီးကို ‘ဘောက်’ ဆို ဖြတ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ နွားမြီးကြီးကို အင်ဖက်နဲ့ ပြန်ထုပ်လာခဲ့တယ်။

နွားကတော့ အမြီးငုတ်တိုကြီးနဲ့ “ဒန့် ဒန့် ဒန့်” နဲ့ နာလို့ ခုန်ပေါက်ပြေးတာပေါ့။

ပြန်ရောက်တော့ “ဒီမှာ ဖထီးစားချင်တဲ့နွားမြီး” ဆိုပြီး သွားပေးလိုက်တယ်။

သူက အဖိုးကို မေးတယ်။ “ဒါ မင်း ဘယ်ကရလည်းကွ”

“မေးမနေပါနဲ့ ဖထီးရယ်။ ဖထီးနဲ့ တည့်မယ်ထင်လို့ ကျနော် သွားရှာလာတာပါ”

အဖိုးက ဒီလိုပြောတော့ သူက “အေး အေး” ဒါပဲ ပြန်ပြောတယ်။

သူ ဝမ်းသာတာပေါ့။ သူပြုတ်သောက်တာ နည်းနည်းသက်သာတယ်။ နောက်နေ့ ချောင်း ဆိုးတဲ့အသံ သိပ်မကြားရတော့ဘူး။

ဘိန်းလည်း ရှာပြန်ပြီ

တော်လှန်ရေးထဲ ရောက်လာတော့ ဗိုလ်ဖြစ်တဲ့အချိန်မှာ ဘယ်ကဘယ်လို ဘိန်းရှာချင်စိတ် ဖြစ်လာတယ် မသိဘူး။ အဖိုးရဲ့ တပ်မှူးတယောက်ရှိတာကိုး။ သူက လူသစ်။

အရင်က ဝါးခယ်မမြို့မှာ သူက ဘိန်းစားဘူးတယ်။

“ဟေ့ကောင် ငါ ဘိန်းဆီ ရှာချင်တယ်ကွာ”

သူက အဖိုးကို ကြည့်တယ်။ “ဘာကြည့်တာလဲ။ ငါစမ်းကြည့်ချင်” လို့

အဲဒါနဲ့ သူက မှာပေးတယ်။ လာတာပဲဟေ့ အစုံပဲ။ သူ့ဘိန်းခွက်က အပေါက်နည်းနည်းလေး ဖောက်ထားတယ်။ အရိုးကတော့ တော်တော်ကောင်းတယ်။

သူ ဘာလုပ်သလဲဆိုတော့ မီးခွက်ထွန်းတယ်။ ပြီးတော့ အတံချန်ချန်လေးရှိတယ်။ အဲဒီအတံချန်ချန်လေးနဲ့ ဘိန်းကို တို့လိုက်တော့ ဘိန်းအဆီတွေ ပါလာတာပေါ့။ မီးနဲ့ရှိလိုက်တော့ ‘ရိုးရိုး’နဲ့ မြည်လာတယ်။ တော်ပြီ။ သူက နှာခေါင်းနဲ့တွေ့ပေးတယ်။

“မျိုချလိုက်နော်။ ထွက်သွားရင် နှမြောစရာကြီး။ အဆီ” တဲ့။

ပထမရှုလို့ မရဘူး။ ပြန်ထွက်လာတာပဲ။ “ဟာ ကုန်ပါပြီ။ မလုပ်နဲ့”

လုပ်ပါဦးလို့ဆိုတော့ နောက်တလုံး ထပ်ထည့်တယ်။ သုံးလုံး အဖိုးရှုတယ်။ တခါတည်း မူးတာပဲ။ မူးတော့ နေ့ခင်းထဲကနေ မူးတာ ညနေသုံးနာရီ လေးနာရီခွဲလောက် ရှိနေပြီး မူးတာ မထချင်ဘူး။

ဘယ်မှလည်း မသွားဖြစ်၊ မလာဖြစ် အရက်ပုလင်းတွေရှိတာကိုး။ ငါ အရက်နှစ်ခွက်သောက်ချလိုက်တယ်။ ဘိန်းပျောက်သွားပြီး အရက်ဝင်လာရော နောက်တော့ လေးငါးခြောက်ရက်ပဲလုပ်တယ်။ နံရိုးတွေပေါ်လာရော။ ဘာမှ မစားချင်ပဲဟာ။ မကောင်းဘူး။ မကောင်းဘူး။ ကြာရင် သေနာပေါ်လိမ့်မယ်ဆိုပြီး မလုပ်တော့ဘူး။

ကွမ်းပုံလည်း စမ်းပြန်ပြီ

နောက်တခါ အဖိုး ကွမ်းပုံရှုကြည့်သေးတယ်။ သူများရှုတာကို အဖိုးတွေ့ဖူးတာကိုး။

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

ကွမ်းပုံဆိုတာက ကွမ်းရွက်စိမ်းပဲ ကွမ်းရွက်ကို ရေကျကျနနဆေး အရိုးဖြတ်ပြီးလိပ် ပါးပါးလှီးပြီးတော့ မီးလေး နည်းနည်းပြတယ်။ ကင်တယ်။ ကင်ပြီးတော့ ဘိန်းအရည်ဖျန်းတာကိုး။ ဖျန်းပြီးကင်တာပေါ့။ ကင်ပြီးတော့ သူတို့ အပူတိုက်တာ။

အဲဒါပြီးတော့ နောက်တဖက်လှန်လိုက်။ လှန်ပြီးတော့ ဘိန်းရေဖျန်းပြီးတော့ သူတို့ ဒီလိုလုပ် တာပဲ။ နောက်တော့ ပုတုံးရောင်လည်း ပေါက်လာရင် သူတို့ချလိုက်ရော။ တခါတည်း အရောင်လက် လက်နဲ့။

ဒါကို ဝါးလုံးတလုံးကို အပေါက်လေးဖောက်ပြီး အဲဒါကို ထည့်ပြီးရှူတာ။

သူတို့ရှူတာ အဖိုးကြည့်နေတယ်။ ဒီကောင်တွေ ရှူတာ မီးခိုးလည်း မထွက်ပါလား။

သူတို့ ရှူပြီးတော့ အဖိုးအလှည့်

“ကဲ မင်းစောင်းပြီးအိပ်” တဲ့ အဖိုးကလည်း အိပ်တာပေါ့။

စောင်းအိပ်ပြီးတော့ ရှူရတယ်။ အဲဒီ အခိုးတွေကို မျိုချရတယ်။ တခါထဲ အဖိုး ရှူလိုက် တာ နှာရည်တွေပါ ထွက်ကျလာတယ်။

“ဟာ ကုန်ပါပြီ။ မင်းဟာ အသုံးမကျဘူး။ တော် တော်”

“ဟာ လုပ်ပါဦးကွာ။ ပြပါဦး။ မင်းတို့ဟာ ဘယ်လိုရှူရလဲ မသိသေးဘူး”

နောက်တော့ သူတို့ပြတာပေါ့။ ထပ်လုပ်ပေးတယ်။ အလုပ်မလုပ်ချင် မကိုင်ချင် အိပ်ပဲအိပ်ချင်တယ်။ မူးကလည်း မူးသေး။

ဒါနဲ့ “တော်ပြီ။ တော်ပြီ။ မင်းတို့ဟာ”

ဆေးလိပ်သောက်တာကတောင် ဟုတ်ဦးမယ်။ လက်ဖက်ရည်နဲ့ ငါးရုံခြောက်ဖုတ်သော် ကမှ ဖိမ်ကျဦးမယ်ဆိုပြီး အဖိုးက ပစ်ထားလိုက်တယ်။

တပ်စိပ်မှူး ဖြစ်ပြီ

အင်းစိန်ရောက်ရော အဲဒီမှာ အဖိုးထက် အရင်ရောက်နေတဲ့ ပန်းတနော်သားတွေနဲ့ တွေ့ တာပေါ့။ အဖိုးလည်း ကိုယ့်နယ်သားတွေနဲ့တွေ့တော့ ဝမ်းသာတာပေါ့။

သူတို့ကလည်း အဖိုးကို ကေအဲန်ယူရဲ့ စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းတွေကို ပြောပြ။ စာတွေပေးဖတ် ပေါ့။ အဲဒီအချိန်တုန်းက အဖိုးတို့က နိုင်ငံရေးကို ဘာမှ နားမလည်သေးဘူး။ နောက်တော့ စာတွေ ဖတ်၊ လေ့လာပြီးတော့ နည်းနည်းပါးပါး နားလည်လာတယ်။

ကေအဲန်ယူ ချမှတ်ထားတဲ့ မူတွေ၊ သဘောထားတွေကို အဖိုး သဘောကျတော့ အဖိုးအဖွဲ့

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

ဝင်အဖြစ် လက်မှတ်ထိုးတာပေါ့။ အဖိုးရောက်ပြီး သိပ်မကြာဘူး။ ကေအဲဒီအိုကို စဖွဲ့တာပဲ။ ကေအဲဒီ အိုဖွဲ့တာနဲ့ အဖိုးလည်း ဝင်တာပဲ။ သဘောကျတာကိုး။ ကေအဲဒီအိုမှာလည်း အဖွဲ့ဝင်တွေ လက်မှတ်ထိုးရတာပဲ။

အဲဒီမှာ အဖိုးတို့ကို သင်တန်းပေးသေးတယ်။ အဲဒီမှာ ဗိုလ်ကြီးစကောလေးခို ရှိတယ်။

ကဆောဝါးရဲ့အဖေပေါ့။ ကေအဲဒီအိုကပဲ။ သူတို့က ပညာတတ်တွေပဲ။ ဗိုလ်ကြီးပေါ့။

သူတို့က တို့ကို နိုင်ငံရေး သင်တန်းပေးတာ။ တပတ်လောက် ကြာတယ်။

ကိုလိုနီအင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့ခေတ်က အခြေအနေ။

ဖက်ဆစ်ဂျပန်ခေတ်ကာလနဲ့ လွတ်လပ်ရေးရဖို့ ကြိုးပမ်းချက်တွေနဲ့ ကရင်လူမျိုးတွေရဲ့ အခြေအနေတွေကို အဲဒီသင်တန်းမှာ သေသေချာချာ သိရတာပေါ့။ ကရင်တွေ ဘာကြောင့် တော်လှန် ရေး လုပ်ရတာလဲ။

စောဘဦးကြီးတို့ ခေါင်းဆောင်ပြီးတော့ ကရင်တော်လှန်ရေး ဘာကြောင့် စရသလဲဆိုတာ ကို အသေးစိတ်ရှင်းပြတယ်။

တို့ ကရင်တွေမှာ ဘာအခွင့်အရေးမှ မရှိဘူး။ လွတ်လပ်ခွင့်နဲ့ ဒီမိုကရေစီဆိုတာလည်း ဘာမှမရှိဘူး။ ဒါကြောင့် ကေအဲဒီယူ ဥပဒေဘောင်ထဲကနေ တောင်းနေရတယ်ဆိုတာကို အဖိုး ပိုပြီး သဘောပေါက်လာတယ်။

အဖိုး တပ်စိပ်မှူး ဖြစ်လာတာက အင်းစိန်တိုက်ပွဲ စတော့ တို့ဘက်ကလည်း အကျအဆုံး တွေရှိတယ်။ ဒီတော့ တပ်တွေ ပြန်ဖွဲ့ရတာပေါ့။ အဲဒီမှာ သူတို့က အဖိုးကို တပ်စိပ်မှူးအဖြစ် ရွေးလိုက် တာ။

လူကိုရွေးတော့ လူကို သူတို့ အကဲခတ်တာကိုး။ အဲဒီမှာ အဖိုးကို သူတို့က တပ်ကြပ်ပေး တယ်။ နှစ်ရစ်။ အဖိုးကလည်း တပ်စိပ်မှူးသာဖြစ်တယ်။ ဘာမှနားမလည်ဘူး။

သူငယ်ချင်းတွေကို အဖိုး မေးတယ်။

“ဟေ့ကောင် တပ်ကြပ်ဆိုတာ ဘာလဲ”

“တပ်ကြပ်ဆိုတာ နှစ်ရစ်ပေါ့” တဲ့။ သူငယ်ချင်းတွေက ပြောတယ်။

“မင်းက တော်တော်ကံထူးတဲ့ကောင်ပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်းက တို့နောက်မှ ရောက်လာတာ။ အခု မင်းတို့ အရှေ့ရောက်သွားပြီ”

“တို့ ကျေနပ်တယ်ကွာ” တဲ့။

တယောက် ထပြောတယ်။ “မင်းက သတ္တိကောင်းလို့ ရောက်တာပေါ့”

အဖိုး တပ်စုမှူးဖြစ်တော့ ထူးထူးလေးလေး အဖေ စကောမောလေးနဲ့ပဲ နေရတယ်။

သူက ကေအဲဒီအိုရဲ့ လေ့ကျင့်ရေးမှူး။

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

ကေအဲန်ဒီအိုမှာ အဖိုးကို တပ်စိပ်မှူးရွေးတော့ အဖိုးက ပြောတယ်။ အင်္ဂလိပ် စစ်ပြန်တွေအများကြီး ရှိပါတယ်။ သူတို့က စစ်ရေးအတွေ့အကြုံ ရှိတယ်။ ပိုနားလည်တယ်။ ကျနော်က ဘာမှ နားမလည်ဘူး။ သူတို့ကို ရွေးပါ။

စစ်ပြန်တွေက ထပြောတယ်။ ခင်ဗျားက ကျနော်တို့ထက် သိတယ်။ နားလည်လည်ပါတယ်။ လုပ်ပါဗျာ။ ဖြစ်ပါတယ်။ လုပ်ရင်းသင်ရင်း၊ သင်ရင်းလုပ်ရင်းပေါ့။ အဲဒီတုန်းက ကေအဲန်ဒီအို စစ်ဦးစီးချုပ်က မန်းဘဇန်ပေါ့။ စစ်သင်တန်းအတွေ့အကြုံမရှိတော့ အဖိုးက သိပ်လက်မခံချင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် တယောက်နဲ့ အများဖြစ်နေတော့ ငြိမ်နေလိုက်ရတယ်။ နောက်တော့ တပ်စိပ်မှူးတာဝန် ပေးတယ်ဆိုပြီး စာကျလာတယ်။

အဖိုး လက်အောက်မှာ တပ်သား (၁၁)ယောက်ရှိတယ်။

စော်ဆောင်း စော်ဆောင်း ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်

အဖိုးတို့ အင်းစိန်မှာနေတုန်းက ဓားပြတိုက်တာ ရှိသေးတယ်။ ရဲပုံငွေလိုပိုဆို ဓားပြတိုက်တာပဲ။ ရလာတဲ့ငွေက ရဲပုံငွေပေါ့။ ဟိုတုန်းကဆို အဖိုးက ဗမာကို သိပ်မုန်းတာ။ ဓားပြတိုက်မယ့်ရွာကို အရင်မေးတယ်။ ဘာရွာလဲ။ ကြက်တူရွေးတောင်ပက်လက်တဲ့။ ညောင်တုန်းမြို့နယ်ထဲက။ အဲဒီရွာက ကရင်ရွာ။

“ဟာ ကရင်ရွာဆိုရင် မတိုက်ဘူးကွာ။ မင်းတို့ကလည်း ကရင်အတွက်လုပ်နေပြီး ကရင်ရွာတိုက်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

ကရင်ရွာဆိုတာ လမ်းရောက်မှသိရတာ။

အဖိုးက “မတိုက်ဘူး။ ငါပြန်မယ်။ မင်းတို့ မပြန် ဘူးလား။ မပြန်ရင်နော်”

အဖိုးလည်း သေနတ်ယူပြီး ပြန်လာတယ်။ သူတို့လည်း အဖိုးနောက်ကို ပြန်လိုက်လာတယ်။ ကိုးဆယ်ရွာမှာရှိတဲ့ ကုလားတဲတွေတော့ အကုန်လုံး တိုက်တာပဲ။ ကုလားတွေက ဆင်းရဲတာလည်း ရှိတယ်။ ချမ်းသာတာလည်း ရှိတယ်။ တိုက် ပြီးတော့ တို့အဖွဲ့အစည်းရှိတာကိုး။ ပြန်ပေးရတာပေါ့။

အဖိုးက ကရင်တွေကို မတိုက်ဘူး။ ဗမာတွေဆို အကုန်တိုက်။ ကရင်နဲ့ ဗမာနဲ့ရှိရင် ဗမာတွေကိုပဲ ရွေးရွေးပြီးတိုက်တာ။ တရုတ်တွေကိုလည်း တိုက်။ ကုလားတွေကိုလည်း တိုက်။ ဗမာတွေကိုလည်း တိုက်။ သူတို့က အဖိုးကို ကြောက်ကြတာပေါ့။

‘ဓားပြ ဓားပြ’ တဲ့။

စိတ်မထင်ရင် လူသတ်တာတဲ့။ သူတို့ထင်လို့ပါ။

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

အဖိုးက လူတော့ မသတ်ဘူး။ ပိုက်ဆံတွေ၊ ရွှေတွေထုတ်မပေးရင်တော့ ဓားပြားနဲ့တော့ နည်းနည်းပါးပါး ရိုက်တာပေါ့။ သူတို့ သိပ်ကြောက်ကြတာ။

သူတို့ကြောက်ကြတော့ ‘ကျော်သောင်း မြန်မြန်သေပါစေ’ တဲ့။ ကျိန်ကြတယ်။ တရွာလုံး လင်ရော၊ မယားရော၊ တရုတ်၊ ဗမာ၊ ကုလား အကုန်ကျိန်ကြတာ။ သူတို့ကျိန်တာ အဖိုး ဘယ်သိမလဲ။ သူများပြန်ပြောလို့ သိရတာပေါ့။

ကျိန်တာကတော့ အဖိုး ဘယ်လိုမှ မလုပ်တတ်ဘူး။ ကျိန်ကြပါစေပေါ့။ ဟုတ်လည်း ဟုတ်နေ တာကိုး။ နောက်တော့ မူ ပြောင်းသွားတယ်။ ဓားပြ မတိုက်ရတော့ဘူး။

နယ်တိုင်း၊ နယ်တိုင်း ကာကွယ်ရေးတွေ ထားတာကိုး။ ငြိမ်းချမ်းရေးတွေလုပ်။ အမှုအခင်း တွေ ရှိခဲ့ရင် မှန်မှန်ကန်ကန်လုပ်ကြ။ မမှန်ရင် မင်းတို့သေမယ်။ အဖိုးက တရားစီရင်ရေး စာအုပ်တွေ လေ့လာတာကိုး။

အဲဒီအချိန်ကျတော့ တရုတ်တွေက ပြောတယ်။

“စော်ဆောင်း၊ စော်ဆောင်း ကောင်းတယ်နော်။ ဟိုးတုန်းက အားကြီးဆိုးတာ။ အခုတော့ ကောင်းမှကောင်း၊ အသက်ရှည်ပါစေ”

အဖိုး စဉ်းစားကြည့်တော့ သူတို့ ပြောတာဟုတ်တာပဲ။ ငါ ဆိုးတုန်းက ဆိုးတယ်လို့ ပြော တယ်။ အခု ငါ ကောင်းတော့ ကောင်းတယ်လို့ ပြောတာပဲလို့။

ဒီတော့ ငါ ဘာဆက်လုပ်လဲ။ ငါ့အမေ ငါ့ကို မွေးထားတုန်းက လူကောင်းပဲ။ ဖဲရိုက်တာ၊ အရက်သောက်တာ၊ သူများကို ရိုက်တာ၊ သတ်တာတွေ အမေ မကြိုက်ဘူး။

အဖိုးက အဖိုးအမေကို သိပ်ချစ်တာ။ အဖိုး(၁၁)နှစ်သား မပြည့်ခင်ထဲက အဖိုးအမေ သေသွားတာ။ အဲဒါနဲ့ နေ့တိုင်း မျက်ရည်ကျတယ်။ ဆိုးတာတွေပြန်စဉ်းစားပြီး ငါဒီလိုသာဖြစ်နေရင် ငါ့အမေ၊ အဖေပါ ထိခိုက်မယ်။

“ဟာ မဖြစ်ဘူး။ ဒီအလုပ်တွေ ငါမလုပ်တော့ဘူး”

မလုပ်တော့ဘူးဆိုတာ တကယ်မလုပ်တော့တာ။ ခုနပြောတဲ့ဟာက ဂျပန်ခေတ်မှာ အဖိုး တို့ ဓားပြတိုက်ကြတာ။

အဖိုးတို့ ဓားပြခေါင်းဆောင်က ကုလားကပြား ဟောလီးယားတို့ ရှိသေးတယ်။ နာမည်တွေ မှေးကုန်ပြီ။ အဖိုးကိုလည်း သိပ်ချစ်တာ။ အဲဒီအချိန်တုန်းကဆို ဝါးခယ်မမြို့အစပ်အထိ သွားတိုက်တာ ပိုက်ဆံအိတ် ဆယ့်လေးငါးအိတ်ရတယ်။ ရွှေငါးစောင်၊ အဝတ်အစား၊ ပိုက်ဆံဝေစုရတယ်။ မနက် မိုး လင်းလို့ ပြန်လာရင် လမ်းမှာ အဖိုးကြီး၊ အဖွားကြီးတွေတွေ့တော့ အဲဒီရွှေငါးစောင်ကို အဖိုး ပေးလိုက် တာပဲ။ အဝတ်အစားတွေဆိုရင် မရှိတဲ့လူတွေကို ပေးလိုက်တာပဲ။

ဂျပန်ခေတ်က အဝတ်အစား ရှားတယ်မဟုတ်လား။

အောင်မယ် အဖိုးက အင်္ကျီအကောင်းစားတွေနဲ့ ကျကျနန။

လူကတော့ ဓားပြ။ ပိုက်ဆံဆိုရင် ဆင်းရဲချို့တဲ့တဲ့လူတွေကို ပေးလိုက်တာပဲ။
တချို့ကိုတော့ ဖဲရိုက်တယ်။
နိုင်တာလည်းရှိ။ ရှုံးတာလည်းရှိပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ အဖိုးဘဝ ကျင်လည်ခဲ့ရတာ။
အဖေအမေ ကြိုက်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြန်စဉ်းစားပြီး အဲဒီအလုပ်တွေကိုတော့ အဖိုးမလုပ်တော့ဘူး။
အကုန်လုံးကို ဖြတ်လိုက်တာ။

ကျုံးကြီးလမ်း ဓားပြ

၁၉၄၇ ခုနှစ် အင်းစိန်မှာ ဓားပြတခါ တိုက်သေးတယ်။
“ဟေ့ကောင် ရံပုံငွေ မရှိတော့ဘူးကွ။ ဓားပြ သွားတိုက်မယ်။”
“ဘယ်မှာ သွားတိုက်မှာလဲ”
“ကျုံးကြီးလမ်းမှာ”
“မင်းတို့ ကျုံးကြီးလမ်းက ဘယ်မှာလဲ”
“ရန်ကုန် ဟိုဘက်နားမှာ”
“မင်းတို့ သွားလေ့လာပြီးပြီလား”
“ငါ နေ့လည်ဘက် သွားကြည့်ထားပြီးပြီ။ မင်း မပူနဲ့ ရတယ်”
အဖိုးတို့ (၅)ယောက်သွားတယ်။ (၃)ယောက်က အောက်မှာ စောင့်တယ်။ အဖိုးက
တောသားဆိုတော့ မီးခလုတ်တွေ၊ ဘာတွေ နားမလည်ဘူး။ ဟိုကောင်တွေက နားလည်တာကိုး။
အဲဒီအိမ်မှာ ဒရမ် ကုလားတယောက် ရှိတယ်။ အဖိုးတို့သွားတော့ သူက တုတ်အရှည်ကြီးနဲ့ တံခါးဝ
မှာလာတယ်။ အဖိုးက ပျဉ်ချပ်တချပ်ကို ကောက်ကိုင်ပြီးတော့
“ဟေ့ကောင် မင်း တံခါးကို အခုဖွင့်။ မဖွင့်ရင် မင်းကို ပစ်သတ်မယ်”
ဒရမ်က ကုလား။ အိမ်ရှင်က ဗမာ။ ကုလားက ဖွင့်ပေးတယ်။
အဖိုးက “မင်း အဲဒီနားမှာပဲနေ။ မင်းကို တို့ ဘာမှမလုပ်ဘူး”
ကုလားက အဖိုးတို့ကို ကြောက်တယ်။ တံခါးဖွင့်သွားတော့ အဖိုးတို့ အိမ်ပေါ်ကို တက်သွား
တယ်။ အပေါ်ရောက်တော့ တံခါးတခုရှိတယ်။ အဲဒီတံခါးကို ဖွင့်ပြီးရင် အကုန်လုံး ဝင်လို့ရတယ်။
တံခါးက သံပြားနဲ့လုပ်ထားတဲ့ ဘာဂျာတံခါး။
“ဟေ့ကောင်တွေ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲကွ”
အဖိုးစဉ်းစားတယ်။ “ဓားမြှောင်ယူပြီး အပေါက်ထဲထိုးထည့်ပြီး ကလိလိုက်ကွာ”

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

သူတို့ ကြာကြာကလိတော့ ဘယ်ခံနိုင်မလဲ။ တံခါးပွင့်သွားတာပေါ့။ တံခါးကို အသာလေး ဆွဲပွင့်လိုက်တယ်။

“ဟေ့ကောင် လာခဲ့”

မီးဖွင့်တတ်တဲ့အကောင်ကို ခေါ်လိုက်တယ်။ အဖိုးမှ နားမလည်ပဲ။

သူက ဟိုကြည့်ဒီကြည့်၊ လက်ညှိုးလေးနဲ့ တို့လိုက်တော့ မီးက ပွင့်သွားတယ်။ အဖိုးက ကြည့်နေတယ်။ တယ်ဟုတ်ပါလား။ အိမ်က နှစ်ထပ်ကိုး။ အဲဒါနဲ့ အပေါ်ထပ်ရောက်သွားတယ်။

အချိန်က တပေါင်း၊ တန်ခူးကြီးကိုး။ အပေါ်ထပ်ရောက်တော့ အခန်းတွေရှိတယ်။ အခန်းတခန်းကို အဖိုးက ဖွင့်လိုက်တယ်။ ညီအစ်မသုံးလေးယောက် အိပ်နေကြတာ။ ကိုယ်တုံးလုံးတွေနဲ့။ အဖိုး တံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်တယ်။

နောက်ကကောင်က “ဘာလဲ” တဲ့။

“မင်း ပါးစပ်ပိတ်ထား” နောက်တခန်းကိုသွားမှ အိမ်ရှင်လင်မယား အိပ်တာကို တွေ့တယ်။

အဖိုးက အိမ်ရှင်ယောက်ျားကို “ဟေ့ကောင် ထ ထ” လို့ပြောပြီး သေနတ်နဲ့ ထောက်ထား လိုက်တယ်။ အဖိုးတို့ထဲက ကောင်တွေကလည်း တယ်လီဖုန်းကြိုးတွေ ဖြတ်ထားပြီးပြီ။

နောက်တော့ သူမိန်းမကိုလည်း နှိုးလိုက်တယ်။ အဖွားကြီးကတော့ တို့ကို ကြောက်တယ်။ အသက် (၄၀)ကျော် (၅၀)လောက်ရှိမယ် ထင်တယ်။

“ပစ္စည်းတွေထုတ်” လို့ပြောတော့။

“မရှိပါဘူး” တဲ့။

“မရှိဘူးလို့ မပြောနဲ့။ ခင်ဗျားတို့သတင်းတွေ ကြားထားတာ အတိအကျပဲ”

ဒါနဲ့ သူတို့ကလည်း “ပေးပါမယ်။ သတ်တော့ မသတ်ပါနဲ့” တဲ့။ အဖိုးတို့ကို ရှိခိုးတယ်။ မီးခံသေတ္တာနေရာကိုတော့ အဖိုးတို့ လိုက်သွားတယ်။ ပိုက်ဆံတွေ၊ ရွှေတွေ ရှိတယ်။

ပါလာတဲ့ကောင်တွေက အကုန်လုံးထည့် ထည့်ပြီးတော့ “ကုန်ပြီလား”

“ကုန်ပြီး။ သတ်တော့ မသတ်ပါနဲ့။ မယုံရင် ရှာကြည့်” တဲ့။

“မသတ်ဘူး။ ကျနော်တို့ လာတိုက်တာကလည်း ကျနော်တို့စားဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျနော် တို့ ရံပုံငွေရှာတာပါ။ ခင်ဗျားတို့လည်း ကုသိုလ်ရတာပေါ့”

သူတို့ကလည်း “ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့” နဲ့။ အဖိုးတို့လည်း ပြန်ဆင်းလာတယ်။ ပြန်ဆင်းလာ တော့ ဒရဝမ်ကုလားက တံခါးဘေးမှာ ထိုင်နေတယ်။ ပိုက်ဆံ လေးငါးရာလောက် ကုလားကို ပေးလိုက် တယ်။ “မင်း ဘယ်သူမှ လျှောက်မပြောနဲ့နော်။ ပြောရင် မင်းကိုသတ်မယ်”

ပိုက်ဆံလေးကို နမ်းနမ်းပြီးတော့ ကုလားက ဝမ်းသာလို့ “မပြောပါဘူး” တဲ့။

အဲဒါနဲ့ ဂျစ်ကားလေးမောင်းပြီး အဖိုးတို့ ပြန်လာတယ်။

ဟိုတယ် အတွေ့အကြုံ

ခားပြတိုက်ပြီးတော့ စားဖို့သောက်ဖို့ဆိုပြီး ပိုက်ဆံနှစ်ထောင်လားမသိဘူး ရတယ်။ ပိုက်ဆံရတော့ လှဝင်းစိန်တို့ လူငယ်တွေ ၄-၅ ယောက် ဟိုတယ်သွားမယ်ဆိုပြီး အဖိုးကို ခေါ်တယ်။ အဖိုးက တခါမှ ဟိုတယ်မတက်ဖူးဘူး။ ဟိုတယ်က နှစ်ထပ်။ အပေါ်ထပ် တက်သွားတော့ အမျိုးသမီး ချောချောလှလှတွေ ထွက်လာတယ်။ ဘာ သောက်မလဲ။ ဘာ စားမလဲ။ ဘရန်ဒီတို့၊ ဝီစကီတို့ နိုင်ငံခြားအရက်တွေ တို့ကို လာချပေးတာပေါ့။ ကြက်ကင်တွေ၊ ဘဲကင်တွေ ချပေးတယ်။ အရက်တွေပေးတော့ အဖိုးတို့ သောက်တာပေါ့။ အရက်သောက်လိုက်၊ ကြက်ကင်ဘဲကင်တွေ စားလိုက်။ နောက်တော့ အဖိုးကောင်တွေက မိန်းကလေးတွေကို ပေါင်ပေါ် တင်တင်ပြီး နမ်းတော့တာပဲ။

“ဟေ့ကောင်တွေ ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

“မမြင်ဘူးလား။ နမ်းတာပေါ့”

“နမ်းတာတော့ သိတာပေါ့ကွ။ မင်းတို့ လုပ်ပုံတွေ သိပ်မဟုတ်ဘူး။ ပြန်မယ်။ အလကား နေရင်း နံမည်ပျက်နေဦးမယ်”

ဒီလိုပြောပြီး အဖိုးက ဘဲကင်တကောင်နဲ့ ဝီစကီတပုလင်းဆွဲချလာပြီး ဂျစ်ကားပေါ်မှာ ပြန်သောက်တယ်။ ဟိုကောင်တွေ ပြန်မလိုက်လာဘူး။ မလာတော့ အဖိုးက မော်တော်ကားဟွန်းကို တီးတော့တာပဲ။

“တတီတီနဲ့”

ဟိုကောင်တွေ မလာမချင်း ငါ နှိပ်တော့ ဒေါပွပွနဲ့ အဖိုးကောင်တွေ ဆင်းချလာတယ်။

“မင်း ဘာလုပ်တာလဲကွ”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ မင်းတို့ စားနေတာ သောက်နေတာ မပြီးသေးဘူးလား”

“စားလို့ သောက်လို့ကတော့ ပြီးပြီပေါ့ကွ။ ဒါပေမယ့် အီစီကလီလေးတွေ ရှိသေးတယ်”

“မင်းတို့ သောက်ကျင့် တော်တော်ရှုပ်တဲ့ကောင်တွေ လာပြန်မယ်။ ကားပေါ်တက်” အဖိုးဒေါသထွက်တော့ ဒီကောင်တွေ နည်းနည်းလန့်တယ်။ အဖိုးတို့ အားလုံး ပြန်လာတယ်။

“တော့ပြီကွာတဲ့။ နောက်ဆို မင်းကို မခေါ်တော့ဘူး”

“မင်းတို့ခေါ်လည်း ငါ မလိုက်ဘူး”

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

“မင်းတို့ကောင်တွေ အသုံးကျတဲ့ကောင်တွေ မဟုတ်ဘူး။ အမေချင်း မစာနာ နှမချင်း မစာနာ” လို့ အဖိုးပြောတော့ ဒီကောင်တွေ အသံတိတ်နေတယ်။ အဲဒီတခါပဲ ဟိုတယ်ကို အဖိုး သွားဘူးတယ်။ နောက် ဘယ်တော့မှ အဖိုး မသွားတော့ဘူး။

ပထမဆုံး တိုက်ပွဲ

အဖိုး တပ်စိပ်မှူးဖြစ်ပြီးတော့ ဘာကြာမှာလဲ။

ဖဆပလ အဖိုးရ ကေအဲန်ယူကို မတရားအသင်းကြေညာပြီး တိုက်တော့တာပဲ။

အဖိုးတို့က အင်းစိန်မှာပေါ့။

အဲဒီတုန်းက ကေအဲန်ယူနဲ့ မွန်ပြည်သစ်ပါတီကို သူတို့ မတရားအသင်း ကြေညာခဲ့တာ။ တို့ခေါင်းဆောင်တွေကလည်း ဒါကို ကြိုသိနေတယ်။ ဥပဒေဘောင်ထဲက တောင်းဆိုနေတာတွေ ရချင် မှရလိမ့်မယ်။ မရရင်တော့ ကရင်တွေ မလွဲမသွေ လက်နက်ကိုင်ရတော့မှာပဲ။ ဒီလို ခေါင်းဆောင်တွေက ပြောကြတယ်။ စောဘဦးကြီးတို့ခေါင်းဆောင်ပြီး ဆွေးနွေးနေကြတာပေါ့။ အဖိုးတို့က ဒါတွေ ဘယ်သိ ဦးမလဲ။ ခေါင်းဆောင်တွေ ပြန်ပြောပြတော့ သတိအနေအထားနဲ့ နေရတာပေါ့။

လက်ထဲ သေနတ်ရောက်လာတော့ စစ်ပြန်တွေကို မေးရတာပေါ့။ ဘယ်လိုကျည်ထိုးရလဲ။ ဘယ်လိုပစ်ရလဲ။ သူတို့က ပြပေးတာပေါ့။ ဘယ်လောက်အကွာအဝေးဆိုရင် ပစ်။ ဘယ်လောက်ဆို မပစ်နဲ့။

အဲဒီအချိန်က တပွဲထိုးပေါ့။ အတွေ့အကြုံလည်း ဘာမှမရှိသေးဘူး။ စစ်သင်တန်းလည်း မတက်ရဘူး။ သူတို့လည်း စတိုက်ရော။ အဖိုးတို့ကလည်း ပြန်တိုက်ရတာပေါ့။

အဖိုးမှတ်မိတာက အဖိုးတို့တိုက်ကြတာ ၁၉၄၉ ခု နှစ်ဦးမှာ။ ဇန်နဝါရီလမှာပဲ။

တို့နေရာတွေ ခွဲကြတယ်။ အဖိုးတို့အဖွဲ့က ခဲခြံဘက်ကျတယ်။

နှစ်ဖက် အပြန်အလှန်ပစ်ကြတာပေါ့။ တို့ကလည်းပစ်။ သူတို့ဘက်လည်း ပစ်ပေါ့။

အဖိုးက ကိုက်(၂၀၀)လောက်အကွာက တက်လာတဲ့ လူတွေကို ပစ်ချတာပဲ။

ဘယ်ထိမလဲ။ ပထမဆုံး သေနတ်ပစ်ရတာကိုး။ ထင်သလောက်တော့ ဘယ်လွယ်မလဲ။

တို့ဘက်မှာ အတွေ့အကြုံရှိသူတွေလည်း ပါတယ်။ သူတို့ တက်လာလိုက်။ ပစ်လိုက်နဲ့။

တိုက်ပွဲဖြစ်တာ (၂)နာရီလောက်ကြာတယ်။

အင်းစိန်တိုက်ပွဲက (၁၁၁)ရက်ကြာတယ်။

တိုက်-တိုက်-တိုက်ပေါ့။ နေ့တိုင်းပဲ။

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

နေ့ရော ညရော ပစ်တာ။ ပထမက အဖိုးတို့ဘက်က သာတယ်။ ဖဆပလအဖိုးရကို အဲဒီတုန်းက (၇)မိုင်အဖိုးရလို့တောင် ပြောကြတယ်။ ရန်ကုန်မှာဆို (၇)မိုင်ပတ်လည်လောက်ပဲ ထိန်းထားနိုင်တော့တာကိုး။ ၇မိုင်ပတ်လည် အဖိုးရဆိုတဲ့ စကားက အဲဒီတိုက်ပွဲမှာ စတာ။

နောက်တော့ ကွန်မြူနစ်တွေ ပြည်သူ့ရဲဘော်တွေနဲ့ ပေါင်းပြီးတော့ အဖိုးတို့ကို ချတာ။ နောက်ကျောက ဝင်ပြီးချတော့ အဖိုးတို့လည်း မတတ်နိုင်တော့ဘူးဟေ့။

မတတ်နိုင်တော့ အင်းစိန်ကို ပြန်ဆုတ်ရတာပေါ့။

အဖိုးတို့ အင်းစိန်မှာပဲ ပြန်နေတယ်။

သူတို့ တက်လာရင် အဖိုးတို့က တိုက်တာပဲ။

နောက်တော့ အဖိုးတို့ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ကို ဆုတ်ရပြီ။

ဘာဖြစ်လို့ ပြန်ဆုတ်ရသလဲဆိုတော့ တို့က အင်အားက သိပ်မရှိဘူး။ ခဲယမ်းမီးကျောက်ကလည်း နည်းတယ်။ ဆေးဝါးကလည်း နည်းလာတော့ မခံနိုင်တော့ဘူးလေ။ ရိက္ခာကလည်း နည်းလာပြီ။ မန်းဘဇွန်တပ်ဆိုရင် ဆန်တမျိုးတည်းကို စားပြီးတော့ တိုက်နေရတာ။ ဒါလည်း ကုန်တော့မယ် နောက်ထပ် ရှာလို့မရတော့ဘူး။

ဒါနဲ့ အဖိုးတို့ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ကို ပြန်ဆုတ်လာရတာပေါ့။ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ပြန်တဲ့ အဖွဲ့တွေကလည်း နယ်မြေသိမ်း၊ မြို့တွေသိမ်း။

တောင်ငူကို ပြန်တဲ့အဖွဲ့တွေလည်း နယ်မြေသိမ်း၊ မြို့တွေသိမ်းပေါ့။

မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ပြန်ရောက်တာက ၁၉၄၉ ခုနှစ်မှာ။

အင်းစိန်တိုက်ပွဲက (၁၁၁)ရက် ကြာတယ်။ မသေလို့ ကျန်ရစ်ခဲ့တာ။

တိုက်ပွဲတွေက အနီးကပ် တိုက်ပွဲတွေ။ အဖိုးအတွက်တော့ ပထမဆုံး တိုက်ပွဲအတွေ့အကြုံပဲ။

နှစ်ဖက်စလုံးလည်း အကျအဆုံးများတယ်။

မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ကို ပြန်ပြီ

အင်းစိန်တိုက်ပွဲအပြီးမှာ ပွဲဦးထွက် လက်နက်ချအညံ့ခံသွားတာက မန်းဂျိမ်းစံထွန်းအောင်ပဲ။ တော်လှန်ရေးသက်တမ်းကလည်း နုသေးတာကိုး။ အင်းစိန်က ဆုတ်လာပြီးနောက် ကြာအင်း၊ ဇောင်းလား၊ ဇောလား မသိဘူး။ အဲဒီရွာမှာ လူကြီးတွေ စည်းစေးထိုင်ကြတယ်။ တာဝန်တွေ ခွဲကြတဲ့ အခါမှာ စောဘဦးကြီးနဲ့ ဗိုလ်ချုပ်စိုင်းကေတို့က အရှေ့တိုင်း၊ တောင်ငူခရိုင် မန်းဘဇွန်နဲ့ ဟံတာသာ

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

မွေးတို့က မြစ်ဝကျွန်းပေါ်တိုင်း။
ဒီလို တာဝန်ခွဲပြီး အသီးသီးသွားကြတာပေါ့။

မန်းဘဇန် ဘော်ဒီဂတ်

အဖိုးတို့ကတော့ မန်းဘဇန်တို့နဲ့အတူ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဘက်ကို ပြန်ဆုတ်လာတယ်။
မန်းဘဇန်နဲ့ စတော့တာက အင်းစိန်မှာထဲက တွေ့ကြတာပေါ့။
မန်းဘဇန်က ကေအဲန်ဒီအိုဗိုလ်ချုပ်ကြီး။ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ရောက်တော့ သူက
မအူပင်နောက်ကြောက ကြည်ပင်သာဘက်ကို ပြန်ဆုတ်လာရတော့ ဟိုပုန်းဒီရှောင်၊ ဒီရွှေဟိုရွှေပေါ့။
အဖိုးက သူ့ဘော်ဒီဂတ် လုပ်ရသေးတယ်။ ၁၉၄၉၊ ၅၀မှာပေါ့။ တနှစ်ကျော်လောက် လုပ်ရ
တယ်။ သူက ခေါင်းဆောင်ဆိုတော့ ရန်သူက သူ့နောက် အနံ့ခံလိုက်တာပေါ့။ အဖိုးတို့က သူ့ကို
လုံခြုံရေးယူပေးနေရတာပေါ့။
အဖိုးတို့ သုံးလေးယောက်ပဲ ရှိတော့တယ်။ သူလည်း ရပါတယ် ပြောတာကိုး။
အဖိုးက အမြဲပေါ့။ ပြောင်းရွှေ့တဲ့အခါမှာ အထုပ်တွေ အကုန်ထမ်း၊ ထမီထုပ်ရော အင်္ကျီ
ထုပ်ရော အကုန်ပဲ။ အဲဒီလို ရွှေ့ရပြောင်းရရင် အဖိုးတို့က အရမ်းမရွှေ့ဘူး။
ရွှာတွေမှာက လူကြီးတွေ ရှိတာကိုး။ လူကြီးတွေခေါ်တွေ့ပြီးတော့မှ တရွာပြီးတရွာ ပြောင်း
ကြတာ။ ကိုယ့်ကရင်ရွာတွေဆိုတော့ ပြည်သူတွေ ထောက်ခံမှုက အပြည့်ရှိတာပေါ့။
မြစ်ဝကျွန်းပေါ်မှာ မြောင်းမြခရိုင်ကို အဖိုးတို့က အမှတ်(၂)ခရိုင် သတ်မှတ်ထားတယ်။
မအူပင်က အမှတ်(၇)၊ အမှတ်(၃)ခရိုင်က ဟံသာဝတီဘက်မှာ။
နောက်တော့ မန်းဘဇန်က တာဝန်တခုနဲ့ ပဲခူးရိုးမကို သွားရတယ်။ ဒီတော့ သူက
“ဟေ့ ဗိုလ်ကျော်သောင်း ငါ ခရီးသွားရမယ်ကွ။ ငါ့ နောက်ပိုင်းတွေကို ဘယ်မှာထားရရင်
ကောင်းမလဲ”
အဖိုးက စဉ်းစားတယ်။
“ထားလို့ရတဲ့ နေရာတွေကတော့ အများကြီး။ အကောင်းဆုံးကတော့ ပန်းတနော်မြို့နယ်
တောကျောင်းမှာ ထားရင်ပိုကောင်းမယ်”
မန်းဘဇန်က “လုံပျံမလား”တဲ့။
“လုံတာပေါ့။ အဲဒီမှာ မန်းစိန်အေးရှိတယ်။ သူတို့ဘက်က ငြိမ်းချမ်းတယ်။ သူ့ဗိုလ်မှူးစံတင်
အေးလည်းရှိတယ်။ သူ့အစ်ကိုရော၊ သူ့ညီရော ပြောထားလိုက်ရင် ဘာမှမဖြစ်တော့ဘူး”

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

အဲဒါနဲ့ သူ့ဇနီးနဲ့ ကလေးခေါ်ပြီး သွားတွေ့တာပေါ့။
စံတင်အေးက ရတာပေါ့။ ကိုယ့်အမျိုးသားမှ မကြည့်ရင် ဘယ်သူကြည့်မလဲတဲ့။
ဒါနဲ့ သူ့မိသားစုတွေကို တောကျောင်းမှာ ထားတာ။ မန်းဘဇန့်ကလည်း စိတ်ချတယ်။
အဲဒါနဲ့ သူ ခရီးထွက်တာပေါ့။ သူ့နောက်ကို အဖိုးမပါသွားဘူး။
မန်းဘဇန့်က အဖိုးရဲ့ ပထမဦးဆုံးဆရာလို့ ပြောလို့လည်းရတယ်။ တော်လှန်ရေးမှာ အဖိုး
ကို နိုင်ငံရေးသဘောတရား သူပဲ ပို့ချပေးခဲ့တာကိုး။ အဖိုးက မန်းဘဇန့်ကို လေးလည်းလေးစားတယ်။
ချစ်လည်း ချစ်တယ်။
သူက သူများလို မဟုတ်ဘူး။
သဘောတရားပေး ဆွေးနွေးတဲ့နေရာမှာ နားလည်အောင် ဆွေးနွေးတယ်။
နောက်ပြီး ရဲဘော်တွေနဲ့ အနေအထိုင် တန်းတူညီတူရှိတယ်။
အစားအသောက်လည်း အတူတူပဲ။
အဲဒါကြောင့် အဖိုး သူ့ကို အများကြီး လေးစားတယ်။

ဘဝမြင့်ရင် မကြိုက်ဘူး

အဖိုးတို့ တပ်ရင်းမှာ ရှုသောဆိုတဲ့ ခေါင်းဆောင်တယောက်ရှိတယ်။
သူကလည်း ဘီအေဘွဲ့ရ ခေတ်ပညာတတ်တယောက်ပဲ။ ဘဝလည်း ခပ်မြင့်မြင့်။
သူ့ကိုဆို အဖိုးကြည့်လို့ မရဘူး။ သူနဲ့လည်း အဖိုးတခါမှ စကားမပြောဘူး။
အဖိုးတို့ ခရိုင်ဥက္ကဋ္ဌနဲ့ နိုင်ငံရေးအကြောင်းဆွေးနွေးရင်း ခေါင်းဆောင်တွေအပိုင်းဆီ ရောက်
သွားတော့ ပြောကြတာပေါ့။ အဖိုးက “ခေါင်းဆောင်ထဲမှာတော့ မန်းဘဇန့်ကို အကြိုက်ဆုံးပဲ။ ငါ
မကြိုက်တာက ဗဟိုကော်မတီထဲက စောရှုသော ဆိုတဲ့ကောင်ပဲ။ ဒီကောင်ကိုဆို ငါ ပိတ်ကန်ချင်
တယ်”

အဲဒီအချိန် ရှုသောက အဖိုးရဲ့ ညာဘက်ဒေါင်းမှာ ထိုင်နေတာ။
သူက အဖိုးကို တချက်လှည့်ကြည့်တယ်။
“မင်း ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ခေါင်းဆောင်ကို ကန်ချင်တာလဲ”
“ခေါင်းဆောင်ပေမယ့် သူက ခေါင်းဆောင်မပီသဘူး။ သူ ကြည့်တဲ့ပုံကိုက မင်းကြည့်လိုက်
ပါလား။ မျက်နှာကိုက ပုပ်နေတာပဲ။ သူနဲ့ အလိုတူဆိုရင်တော့ ပြီးလို့ရှောင်လို့။ ခေါင်းဆောင်ဆိုတာ
ကျောသားရင်သား မခွဲခြားရဘူးကွ”

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

ဒါနဲ့ အဖိုးတို့ တပ်ရင်းက ဆရာသာဖေက
“မင်းတော်တော် ဂွကျတဲ့ကောင်ပဲ”တဲ့။

မြစ်ဝကျွန်းပေါ် တပ်မဟာများဖွဲ့စည်းခြင်း

မြစ်ဝကျွန်းပေါ်စရောက်တော့ အဖိုးတို့ နယ်မြေတွေ၊ မြို့တွေကို တော်တော်ထိန်းထားနိုင်
တယ်။ မြစ်ဝကျွန်းပေါ် ပန်းတနော်၊ မြောင်းမြ၊ ပုသိမ်၊ ဘိုကလေး၊ ဟင်္သာတ၊ ဖျာပုံ၊ မအူပင်၊ ကျောင်း
ကုန်း၊ ဓနုဖြူ ဒီဒေသတွေက ကရင်ရွာတွေချည်းပဲကိုး။ အဖိုးတို့ကို ထောက်ခံတာပေါ့။

၁၉၅၀ မှာ ကျောင်းကုန်းမြို့က ရွာသာကုန်းမှာ ကေအဲန်ယူက ခေါင်းဆောင်ပြီးတော့
လူထုတွေကို အစည်းအဝေးခေါ်တယ်။ လူထုတွေ တော်တော် တက်တက်ကြွကြွ လာကြတယ်။ အဖိုး
တို့ခေါင်းဆောင်တွေကလည်း ကေအဲန်ယူအစည်းအရုံးကြီးကို ပြန်ပြီးဖော်ထုတ်ဖို့ ကရင်တော်
လှန်ရေးကို ကေအဲန်ယူက ရှေ့ဆောင်ဖို့ဆွေးနွေးကြတာပေါ့။ အဲဒီ အစည်းအဝေးကြီးက ကေအဲန်
ယူရဲ့ ရှေ့ဆောင်မှုတာဝန်တွေနဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးတာဝန်တွေပါ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြတယ်။

နောက်ပိုင်းမှာမြစ်ဝကျွန်းပေါ် ကေအဲန်ယူအဖွဲ့ကို ဖွဲ့တယ်။ ဥက္ကဋ္ဌကတော့ မန်းဘဇန်ပေါ့။
မြစ်ဝကျွန်းပေါ်တိုင်း တပ်မဟာတွေကိုလည်း ဖွဲ့စည်းလိုက်တယ်။

ညောင်တုန်း၊ ပန်းတနော်၊ ဓနုဖြူက တပ်မဟာ (၁)

ပုသိမ်၊ မြောင်းမြခရိုင်က တပ်မဟာ (၂)

မအူပင်ခရိုင်တောင်ပိုင်းက တပ်မဟာ (၃)

ဟံသာဝတီနဲ့ သာယာဝတီက တပ်မဟာ (၄)

ဖျာပုံခရိုင်က တပ်မဟာ (၅)

ပဲခူးရိုးမက တပ်မဟာ (၆)

မြစ်ဝကျွန်းပေါ်အောက်ပိုင်းကိုတော့ တပ်မဟာ (၇)

အဖိုးတို့သတင်းရတကာ အရှေ့တိုင်းဘက်မှာလည်း စောဘဦးကြီးခေါင်းဆောင်တဲ့အဖွဲ့က
ကော်သူးလေအဖိုးရကို ဖွဲ့လိုက်ကြတယ်။

တောင်ငူခရိုင်က ကရင်တွေ တော်တော်များများ ပါတယ်။

ပထမဆုံး တပ်မဟာမိတ်

နောက်ပိုင်းမှာ ကွန်မြူနစ်ပါတီ၊ ပြည်သူ့ရဲဘော်နဲ့လည်း ညီညွတ်ရေးရလာတယ်။ သူတို့ကိုလည်း ဖဆပလ အစိုးရက တိုက်ပြီလေ။ ဒီတော့ အဖိုးတို့ မဟာမိတ်ဖြစ်ကြတာပေါ့။ ပုသိမ်ခရိုင်၊ သာပေါင်းမြို့နယ် အနမ်းကုန်းရွာမှာ ပထမဆုံးအကြိမ် တပ်ပေါင်းစုကို ဖွဲ့ခဲ့တယ်။ အဖိုးတို့ဘက်က ခေါင်းဆောင်က မန်းဘဇန်ပေါ့။ ကွန်မြူနစ်ပါတီဘက်က သခင်ဇင်။

၁၉၅၂ ခုနှစ်မှာ လုပ်တာဆိုတော့ ‘ဇင်၊ ဇန်’ သဘောတူညီချက်ဆိုတာ ထွက်လာသေးတယ်။ တဖွဲ့နဲ့တဖွဲ့ နယ်မြေကို အသိအမှတ်ပြုတယ်။ တို့တဖွဲ့နဲ့ တဖွဲ့ မတိုက်ရေး။ နယ်မြေ ဖြတ်သန်း သွားလာခွင့် သဘောတူကြတယ်။ နိုင်ငံရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ညှိနှိုင်းလို့တော့ မရဘူး။ မတူကြဘူးလေ။

ရေကြောင်း တိုက်ပွဲ

ရွှေလင်းယုန်စစ်ဆင်ရေး၊ မိုးဟိန်းစစ်ဆင်ရေး၊ အဲဒီစစ်ဆင်ရေးကြီးတွေနဲ့ အဖိုးတို့ကို ပိတ် ဝိုင်းချေမှုန်းတာ။ အဖိုးတို့ မခံနိုင်တော့ ပဲခူးရိုးမကို ရွှေရတာပေါ့။

အဖိုးကတပ်တွေကို ကိုင်ထားတာကိုး။ ကေပီအယ်လ်အေတပ်ရင်း၊ ပြောက်ကျားတပ်ရင်း ရှိတယ်။ ဒီလို ပိတ်ဝိုင်းတွေ လုပ်လာတော့ အဖိုးက တပ်ရင်းမှူးတွေကို မှာတယ်။

“အခြေအနေကတော့ သိပ်မကောင်းဘူး။ ပိတ်ဝိုင်းချေမှုန်းရေးတွေ လုပ်နေပြီ။ မင်းတို့နယ် မြေစွဲ၊ ဒေသစွဲတွေ လုပ်မနေနဲ့တော့။ ခံချရင်ချ။ မနိုင်ပုံပေါ်ရင် မင်းတို့ဆုတ်လာနဲ့။ အမှတ်(၃)ခရိုင် ဥက္ကဋ္ဌ မန်းဘဇန်ဆီမှာ ငါရှိမယ်”

သူတို့ကို အဖိုး ပြောထားတယ်။ တပ်ရင်းမှူးကိုလည်း ပြောတယ်။

တပ်ခွဲမှူး၊ ဗိုလ်ကြီးချစ်လင်းမောင်လည်း ပြောတယ်။

ပြောက်ကျားတပ်ခွဲမှူးက ဗိုလ်ကြီးအောင်သန်းဦးကိုလည်း အဖိုးက အကြောင်းကြား တယ်။ ပန်းတနော်က တပ်ခွဲမှူးစံမင်း အကုန်လုံးရှင်းပြတယ်။

“မင်းတို့နေရင် မင်းတို့သေကုန်လိမ့်မယ်”လို့။ နောက်တော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲကွ။

ဒီကောင်တွေဟာ ပါးစပ်က ပြောတယ်။ လက်တွေ့ကျတော့ မခိုင်ဘူး။ ချစ်လင်းမောင်က လကြားကင်းဦး မြစ်ကြီး အရှေ့ဘက်ကမ်းမှာ ဟိုး ပတ်တော်နောက်ကျောမှာ နွားတင်းကုပ်ထဲမှာ

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

နောက်တော့ ဗိုလ်ကြီးအောင်သန်း။ သူက အင်းချောင်းလေးထဲမှာ အဲဒီမှာနေတာ။ သူတို့ နေရာယူထားတာ။ ရန်သူလာရင် ချမှာပေါ့။ တကယ်ပဲ ရန်သူထိုးတာပဲ။

ပထမဦးဆုံး ဗိုလ်ကြီးချစ်လင်းမောင်ကို ပတ်တော်နောက်ကျော ရေထဲမှာတိုက်တာ။ ဗိုလ်ကြီးချစ်လင်းမောင် ကျသွားတယ်။

နောက်တော့ သတင်းက တခါရလာတယ်။

ဗိုလ်ကြီးအောင်သန်း တိုက်ရင်းနဲ့ပဲ တိုက်ပွဲမှာ ကျသွားတယ်။ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်မှာပဲ။

အကျအဆုံးတွေများတော့ တပ်ရင်းအသစ်တွေ ပြန်ဖွဲ့ရတာပေါ့။ တပ်ရင်းအသစ်ဖွဲ့တော့ တပ်ခွဲ(၁)မှာ တပ်ခွဲမှူးက ဗိုလ်တင်ဦး (ဖူးတာအယ်)။

အဖိုးက တပ်ခွဲ(၂)က ဗိုလ်ကြီးစလွယ်တပ်ခွဲမှာ ရှိတယ်။

ဖူးတာအယ်နဲ့ သိတာကတော့ ဇကာကြီးတိုက်ပွဲမှာ။

အဲဒီတိုက်ပွဲမှာ သူတို့က အဖိုးတို့ တပ်ခွဲကို အကူခေါ်တာကိုး။

တပ်ခွဲ(၂)ကို သူတို့ခေါ်တော့ ဗိုလ်ကြီးစလွယ်က အဖိုးကို ပြောတယ်။

“ဇကာကြီးကို ရန်သူထိုးမယ်ကွ။ အဲဒါတပ်တွေ အများကြီးလိုတယ်။ မင်း ပါသွားရမယ်ကွ”

ဇကာကြီးက အပြောက်ဇကာကြီး။ အဖိုးတို့ တပ်စုတစုသွားတယ်။ အင်အား (၃၀)လောက် ရှိတယ်။ အဲဒီမှာ ဗိုလ်တင်ဦးနဲ့ စသိရတာပဲ။

သူက “မင်းတို့ ဗိုလ်ကြီးစလွယ် တပ်ခွဲကလား”

“ဟုတ်ကဲ့။ ကျနော်တို့ လွှတ်လိုက်တာပဲ”

“မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“ကျော်သောင်း”

“မင်းက ဘာတာဝန်လဲ”

“ကျနော်က တပ်စုမှူးပဲ”

“ကောင်းပြီး ဒီည ရန်သူထိုးမယ်”

သူက ဒါပဲပြောပြီး အဖိုးတို့ တပ်ဖွဲ့ကို နေရာချပေးတယ်။ အဲဒီမှာ ဗိုလ်ကျားဆီရောက်တယ်။

သူက “ခင်ဗျားတို့လာတာ ကျနော်တို့ သိပ်အားရှိတာပဲ”တဲ့။

အဲဒီညမှာ ရန်သူထိုးတော့တာပဲဟေ့။ ရေတပ်က အရင်တက်လာတယ်။

ရွှေပုဇွန်တို့။ ရွှေမာလာတို့။ နှစ်ထပ်သင်္ဘောကြီး။ နှစ်စင်း သုံးစင်းပဲ။

နောက်တော့ သူတို့ တိုက်ရေယာဉ်ပါ ပါလာတယ်။ တစင်းပြီး တစင်းလာတာပဲ။ ခြောက်

စင်း၊ ခုနှစ်စင်းရှိမယ် ဝင်လာတာ။ အဖိုးက သူ့ကို လှမ်းပြီးတော့ ကြည့်နေတယ်။

သူတို့ ဝင်လာတာနဲ့ အဖိုးတို့က ဆီးပစ်တာပဲ။ ရေကြောင်းတိုက်ပွဲပေါ့။

တိုက်ကြတာ (၂)နာရီ (၃)နာရီလောက်ကြာမယ်။

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

သူတိုက် ကိုယ်တိုက်ပဲ “ဝေါ ဝေါ”နဲ့ ။ ကိုယ့်ဘက်ကလည်းကျ၊ သူတို့ဘက်ကလည်းကျ သဘောပေါ်မှာဆိုတော့ ဘယ်လောက်ကျလို့ ကျမှန်းတော့ မသိဘူး။

အဖိုးတို့က ကုန်းပေါ်မှာနေပြီးတော့ သူတို့တက်လာရင် ပစ်တာကိုး။

အဖိုးတို့ကို သူတို့ ပစ်တာလည်း ကတုတ်ကျင်းကြီး ပြိုကျသွားတယ်။

အဖိုးတို့ခေါင်းတွေမှာ ရွံ့တွေနဲ့လူးနေတာပဲ။

သူတို့က သဘောပေါ်ကပစ်တာ။ အဖိုးတို့က ကမ်းပေါ်က ပစ်ပေါ့။

ပထမ တချိန်တော့ သူတို့က အဆန်မှာ မပစ်ဘူး။ အစုန်မှာ ပစ်တာ။ နောက်တချိန်က အစုန်မှာ ပစ်ပြန်ရော။ သူတို့ သဘောကြီးတွေ။ ရေယာဉ်တွေနဲ့ဆိုတော့ ရေစုန်ရေဆန် တိုက်တာပေါ့။

အဖိုးတို့ကတော့ ကုန်းပေါ်ကပဲ။ ဖူးတာအယ်တို့က ရေထဲက သဘောနဲ့တိုက်တယ်။ လက် နက်ကြီးတွေနဲ့ဆိုတော့ တော်တော်တော့ လှမ်းတယ်။ ကြာတော့ တို့လူတွေ ပြန်ဆုတ်သွားတယ်။ တချို့လည်း ဒဏ်ရာရလို့ပြန်ဆုတ်တာ။

အဖိုးကတော့ မသိဘူး။ ပစ်တုန်းပဲ။ နောက် ဖူးတာအယ်က အကြောင်းကြားတယ်။

သူများတွေ ဆုတ်လာပြီကိုး။

“တို့လူတွေ ဆုတ်တာ ကုန်ပြီလား”

“ဘယ်ကုန်မလဲ။ ဗိုလ်ကျားနဲ့ ဗိုလ်ကျော်သောင်းတို့အဖွဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်”

“ဟ မင်းတို့ မပြောဘူးလား”

“ဆုတ်ပစ် ပစ်ကြတာကိုး”

“သွား သွား မြန်မြန်သွားခေါ်”

ဗိုလ်ကျားနဲ့အဖိုးတို့အဖွဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့လို့ သူ ပြန်လာခေါ်ခိုင်းတာ။ အဖိုးတို့ကလည်း ခံပစ် ပစ်တာ အဖိုးတို့တကွက်ပဲ ကျန်တော့တယ်။ ဒီတော့ ရန်သူကလည်း အဖိုးတို့ဘက်ကိုပဲ မဲတော့တာပေါ့။ နောက်တော့ အဖိုးက ဗိုလ်ကျားကို ပြောတယ်။

“သေနတ်ဖြုတ်ပြီးတော့ မင်း သွားတော့။ ကျန်ရစ်ခဲ့ရင် ရန်သူတွေ ရသွားမယ်”

‘အေး’ ဆိုပြီးတော့ သူကလည်း ဖြုတ်တာပဲ။ အဖိုးက ခံပစ်ပေးတယ်။ ဒါနဲ့ သူ လွှတ်သွားတယ်။ အဖိုးလူတွေကိုလည်း အဖိုးပြောတယ်။

“ကဲ ၄-၅ယောက်ပဲ ချန်ခဲ့။ ကျန်တဲ့လူတွေ အကုန်လုံးသွားတော့”

အဲဒီမှာ နင်းကန်ပစ်တော့တာပဲ။ ပွဲကြီးပွဲကောင်းပဲ။ အဖိုးတို့ကလည်း နဖူးနဲ့ မြေကြီးနဲ့ ကပ်နေတာပဲ။ မခွာရဘူး။ ပြန်ပေါ်ရင် ပြန်ပစ်တာပဲ။

အဖိုးက အမိန့်ပေးရတော့တာပေါ့။

“ဒီလိုနေရင် သေကုန်မယ်။ ကိုယ့်သေနတ် ကိုယ်ဖက်ပြီးတော့ လိမ့်သွားကြ။ ငါလည်း လိမ့် လာမယ်”

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

ဒီလိုနဲ့ အဖိုးတို့ တာရိုးရှိတဲ့နေရာကို လိမ့်လိမ့်ပြီး သွားကြတာပေါ့။
နားလိုက်လိမ့်လိုက် နားလိုက်လိမ့်လိုက်နဲ့။ မောတာကိုး။ နားရင်းနဲ့ ပစ်တာပဲ။ ကျည်တွေကလည်း
အနားမှာကျတာ တဖောက်ဖောက်ပဲ။ တကိုယ်လုံးလည်း ရှုံ့တွေနဲ့ လူးနေတာပဲ။

“ကဲ ဆက်လိမ့်ကြစို့။ ဒီလို လူးနိုင်လိမ့်နိုင်မှကွ။ မဟုတ်ရင် သေကုန်မယ်”
လေးငါးဆယ်ခါလိမ့်မှ တာရိုးနားကို ရောက်တော့တယ်။ တာရှေ့ရောက်တော့ ဟောဟဲဟောဟဲ
မောနေကြတယ်။ အဲဒီမှာ တို့နားကြတယ်။ သူတို့ကတော့ ပစ်နေတုန်းပဲ။
အမောပြေတော့ တာရိုးပေါ်ကို ဝမ်းလျားမှောက်ပြီး တက်ကြတယ်။
တာဘောင်ပေါ်ကျော်ပြီး ဟိုဖက်ရောက်တော့မှ အသက်ရှူလို့ ရတော့တယ်။
ရောက်သွားတော့ အဖိုးက ဗိုလ်တင်ဦးဆီကို အကြောင်းသွားကြားတယ်။
အဖိုး သူ့ဆီရောက်တော့ သူကပြောတယ်။

“ခင်ဗျားအခုမှ ပြန်ရောက်လား”

“ဟုတ်တယ် ကျနော် အခုမှ ပြန်ရောက်တယ်။ ပစ်လိုက်တာ အလူးအလိမ့်ပဲ။ မသေလို့ကျန်
တာ”

“ငါ ကြားတယ်။ ဟိုကောင်တွေကို ငါ ခေါ်ခိုင်းတာ မင်းတို့ ပါမလာဘူး။ သူတို့ဟာ သူတို့
ပြန်ဆုတ်လာတယ်”

သူတော်တော် ဒေါပွတယ်။ အဲဒါနဲ့ အဖိုးနေတဲ့နေရာကို သူလိုက်လာတယ်။

သူက မေးတယ်။ “မင်းဘယ်တော့ ပြန်မလဲ”

“ဗိုလ်ကြီးပြန်လွှတ်မှ ပြန်လို့ရမှာပေါ့။ မလိုတော့ဘူးဆိုမှ ကျနော် ပြန်မှာပေါ့”

“အေးကွာ နားနားနေနေ နေကြဦးကွာ။ ဒီကောင်တွေကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

၂-၃ရက်ကြာတော့ ရန်သူက မတက်လာတော့ဘူး။ ပြန်ဆုတ်သွားပြီး။

အဲဒီတော့မှ သူက “မင်းတို့ ပြန်ရင် ပြန်လို့ရပြီ။ ကျေးဇူးတင်တယ်ကွာ။ မင်းတို့တပ်စုလေး
က တိုက်ရည်ခိုက်ရည် တော်တော်ကောင်းတယ်”

ဒါနဲ့ပဲ အဖိုး ပြန်လာတယ်။ အဖိုးတပ်ခွဲမှူး ဗိုလ်ကြီးစလွယ်ဆီရောက်တော့

“ဘယ့်နယ်လဲကွ။ ဗိုလ်ကျော်သောင်း”

“ဟာ မသေလို့ပြန်လာတယ်”

“ငါ သိပါတယ်ကွာ”

“တပ်ခွဲမှူး ငါ့ကို စာရေးလိုက်တယ်။ ခင်ဗျားတပ်စု သိပ်တော်တာပဲ။ သတ္တိကောင်းတယ်လို့
ပြောတယ်”

အဲဒီလိုနဲ့ တပ်ခွဲကို ပြန်ရောက်သွားတယ်။

သူများ ဆဲလည်း နားမလည်

အဖိုးတို့ တပ်ခွဲနေတဲ့ရွာက ဇေယျာကွင်းရွာ။ ရိုးလေးတချောင်းရှိတယ်။
အဖိုးတို့က ရိုးတဘက်မှာ။ အခြားတဘက်မှာ ရန်သူ ရှိတယ်။
အဖိုးတို့နဲ့ အတူရှိတာက ဗိုလ်မှူးမြမောင်။ သူက ဒုရင်းမှူး။ ဗိုလ်ဘသန်းက အဲဒီတုန်းက
တပ်ရင်းမှူး။ တွဲတေးဘက်က တယောက်ရှိသေးတယ်။ ဗိုလ်မှူးမြချိုဆိုတာ သူကလည်း တွဲတေးဘက်
က ဆုတ်လာတာ။

“ဟေ့ ကျော်သောင်း အခု ငပေါင်ကြာ ခုတ်ခွာတို့ဘက်မှာ ရန်သူစစ်တပ်က အားတော်
တော် များတယ်ကွ။ မင်းနိုင်အောင် ပြန်ချနိုင်ပါ့မလား” ဗိုလ်မှူးမြမောင်က မေးတယ်။

“များများပေါ့ ဗိုလ်မှူး။ ကျနော်တို့ ကမ်းနားကို တယောက်မှ မရောက်စေရဘူး။ ချမယ်
ဒီကောင်တွေကို”

အဖိုးလူတွေကလည်း ရှိတာကိုး။ ဟိုကောင်တွေက ဘာပြောလဲဆိုတော့

“သေချင်ရင် စိန်မစားနဲ့။ ဗိုလ်ကျော်သောင်း တပ်စုကို သွား”တဲ့

ဒီကောင်တွေက စကားဆိုနဲ့ ။ ဒါနဲ့ တယောက်က ထပြောတယ်။

“လိုက်လာရင် ဗိုက်ဆာမှာပေါ့ကွာ”တဲ့။

“ဗိုလ်မှူးမယုံရင် စောင့်ကြည့်”လို့ အဖိုးပြောတော့ ဗိုလ်မှူးမြမောင်က ပြုံးပြီးနဲ့ လှည့်ထွက်
သွားတယ်။ သူ ဗိုလ်စလွယ်ကိုပြောတာ အဖိုး ကြားတယ်။

“ခင်ဗျားဗိုလ်တွေ တပ်စုမှူးတွေက တကယ့်ထိပ်သီးတွေချည်းပဲ”တဲ့။

နောက်မကြာဘူး။ အဖိုးတို့နားမှာ တိုက်ပွဲဖြစ်တာပဲ။ (၃)နာရီလောက် ကြာတယ်။

ပစ်လိုက်ရပ်လိုက် ပစ်လိုက်ရပ်လိုက်နဲ့။ ရေထဲမှာ ဗေဒါလေးတွေ ရှိတာကိုး။

ရေကလည်း ငြိမ်နေတယ်။ သူတို့ ဆင်းလာမလို့လုပ်လိုက်။ အဖိုးတို့က ပစ်လိုက်။

သူတို့ ရေစပ်ကိုတောင် မဆင်းရဲဘူး။ နည်းနည်းဆင်းလာမလို့ လုပ်လိုက်။ အဖိုးတို့က

စုပြီးတော့ ပစ်လိုက်။ ကြာတော့ ဒီကောင်တွေ ရေထဲတောင် မဆင်းရဲဘူး။

နောက်တော့ ဒီကောင်တွေ ကုန်းပေါ်ကနေပြီး အဖိုးတို့ကို အော်ပြီး ဆဲတော့တာပဲ။

မအေတွေရော နမတွေရော စုံလို့။

အဖိုးတို့ထဲက ကရင်တချို့က ဗမာစကားမှ မတတ်ပဲ။ ဆဲလည်း မဆဲတတ်ဘူး။

တယောက်ကတော့ ပြန်ဆဲတယ်။ သူက ဗမာလို မတတ်တတ်နဲ့ ဆဲတာ။

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

ကျန်တဲ့ကောင်တွေက “မင်း ဘာပြောတာလဲ” ဆိုပြီး သူ့ကို ထိုးမယ်ကြိတ်မယ် လုပ်ကြသေးတယ်။ ဒါနဲ့ နားလည်တဲ့လူတွေက ဟိုဘက်ကမ်းက ကောင်တွေ၊ မင်းတို့ကို မအေးနဲ့ နှမနဲ့ ဆဲနေတာလို့ ဘာသာပြန်ပေးတော့မှ အဖိုးကောင်တွေ ရှုံးရှုံးရဲရဲ ထပြန်တော့တာပဲ။

ဒေါ်တွေပွပြီး “ဒီကောင်တွေ ငါ သွားချမယ်”နဲ့ တကဲကဲလုပ်နေလို့ မနည်းဆွဲထားရတယ်။

ဟိုဘက်ကမ်းက ကောင်တွေလည်း ဝအောင်ဆဲပြီး ပြန်ဆုတ်သွားကြတယ်။

အဖိုးတို့အဖွဲ့ ထမင်းလည်း မစားရသေးဘူး။ ဆာလည်း ဆာနေကြပြီ။

ရဲဘော်တချို့ကတော့ ရွာထဲကိုသွားပြီး ထမင်းသွားတောင်းစားကြတာပေါ့။

အဖိုးက စိတ်မချလို့ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ ရန်သူတွေ တပ်များလာမလားလို့ စောင့်နေတယ်။ သူတို့ ပြန်လာတော့ အဖိုးအတွက် ထမင်းယူလာတယ်။ ဘာဟင်းမှတော့ မပါဘူး။ ငါးပိရည်နဲ့ပဲ။ စားလို့ကောင်းတယ်။ ဆာနေတာကိုး။

စားပြီးတော့ အဖိုးက ဆက်စောင့်နေတာပဲ။ အဖိုး ရဲဘော်တယောက်က ပြောတယ်။

“သူများတွေ ပြန်ကုန်ပြီလေ။ မပြန်သေးဘူးလား?”

“ဟေ့ကောင် ပြန်လာဖို့ အမိန့်မှ မကျသေးပဲ။ မင်း ဘယ်လိုလုပ်ပြန်မလဲ။ စစ်သားဆိုတာ စစ်မိန့်ကို နာခံရတယ်”

ဒီတော့မှ သူက “ဒါဆိုရင် ဒီမှာပဲ ခါးဆန့်ပြီးတော့ အိပ်မယ်ကွာ” လို့ပြောပြီး သူ့ရော၊ အဖိုးရော ခါးဆန့်ပြီးတော့ မွေးနေကြတယ်။ နောက်ထပ် (၂)နာရီ၊ (၃)နာရီလောက်မှ ဗိုလ်မှူးမြမောင်က ပြန်ခေါ်ခိုင်းလို့ အဖိုးတို့ ပြန်လာတယ်။

ပြန်ရောက်တော့ ညနေ (၄)နာရီကျော်လောက် ရှိမယ်။

အဖိုးက ရောက်ကြောင်း သတင်းသွားပို့တာပေါ့။

“မင်း ပြန်ရောက်လာပြီလား။ ဘာဖြစ်လို့ အခုမှ ပြန်လာတာလဲ”

“ပြန်မခေါ်သေးလို့”

ဒီတော့ ဗိုလ်မှူးမြမောင်က စစ်သားဆိုတာ ဒီလိုမှပေါ့။

“ဟိုကောင်တွေက ဘာမှမပြောဘဲ ပြန်လာကြတယ်။ တော်တော်ဟုတ်တဲ့ကောင်တွေ။ မင်းတို့ ထမင်းစားပြီး နားလိုက်ဦး” လို့ ပြောပြီး ပြန်ထွက်သွားတယ်။

မိန်းမပိုးရင် ကောင်းကောင်းပိုး

အဲဒီညနေက ဇရပ်ကွင်းရွာထဲမှာ ဝက်သားနဲ့ ဝက်ရိုးပြတ်၊ ငါးပိ၊ တို့စရာနဲ့ အဖိုးတို့ ထမင်းစားကြတယ်။ ထမင်း၊ ဟင်းလာထည့်ပေးတာကလည်း အပျိုလေးတွေ။ ငါ့အကောင်တွေက ပြောတယ်။

“ဒီရွာက အပျိုတွေ တော်တော်ချောတယ်ကွ”

“အေးကွ။ ဟိုတယောက်လည်း ချောတာပဲ”

အဖိုးက ဘာမှမပြောသေးဘူး။

နောက် အပျိုမတယောက်လာတော့

“ဟာ ဒီတယောက်က ပိုချောတယ်ကွ”

အပျိုမတွေက ထမင်းဟင်းလာထည့်လိုက် ပြန်လိုက်လုပ်တာကို ရဲဘော်တွေက အနောက်ကနေ ပြောနေကြတာ။

နောက်တော့ အဖိုးက ထပြောရော

“ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့ပါးစပ် တော်တော်သရမ်းတယ်။ မင်းတို့ ပိုးချင်ရင်ပိုး။ ဟိုဟာ ချောတယ်၊ ဒီဟာချောတယ် ပြောမနေကြနဲ့။ ကြားသွားရင် မကောင်းဘူး။ တို့ရဲ့စည်းကမ်းချက်မှာ သူများသမီးပျို၊ တခုလတ်၊ မုဆိုးမကို မဖျက်ဆီးရဘူး။ မစော်ကားရဘူး။ မနှောင့်ယှက်ရဘူး။ နောက် မင်းတို့ မအောတွေ၊ နှမတွေလည်းရှိတယ်။ ကိုယ်ချင်းစာကြည့်ဦးပေါ့။ ဘေးကလူ ကြားသွားရင် ဘယ်လို နေမလဲ”

အဖိုး အကောင်တွေက ငြိမ်နေတယ်။ အကောင်တကောင်က ထပြောတယ်။

“ကျနော်တို့လည်း အဲဒီလောက်ထိ မသိဘူး။ နောက် မပြောတော့ဘူး။ စိတ်ထဲမှာပဲ ပြောမယ်”

“အေး မင်းတို့စိတ်ထဲမှာ ထားတော့ထားပေါ့ကွာ။ ပေါ်လာရင်တော့ မင်းတို့ နားရင်းအုပ် ခံရမယ်”လို့။

ထမင်းစားပြီးတော့ ည (၇)နာရီကျတော့ လာခေါ်တာပဲ။ ထူးချောင်းဆိုတဲ့ ကရင်ရွာတရွာကို သွားရတယ်။ ဘာကြောင့် သွားရလဲဆိုတော့ ဟိုရောက်မှသိတယ်။

သွားဆိုသွား၊ လာဆိုလာပဲ ဘာမှ မသိရဘူး။

ဟိုရောက်တော့ ဒုစုမျိုးကိုရောက်ကြောင်း သတင်းသွားပို့ခိုင်းတယ်။

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

သတင်းသွားပို့တော့ တပ်ရင်းမှူးရော၊ ဒုရင်းမှူးရော ရှိတယ်။
“မင်းတို့ရောက်လာပြီးလား။ မင်းတို့ဝအောင် အိပ်ထားကြ။ (၄)နာရီထိုးရင် ခေါ်နိုးမယ်။
တို့တိုက်ပွဲရှိတယ်” ဒါပဲပြောတယ်။

ဆားမလောက်ကို တိုက်ပြီ

(၄)နာရီထိုးတော့ လာခေါ်တာပဲ။ ဘယ်နေရာတိုက်မယ်ဆိုတာ မပြောဘူး။ အဖိုးလည်း
လိုက်သွားတာပေါ့။ အဖိုးက မေးကြည့်တယ်။
“တို့ ဘယ်နေရာတိုက်ရမလဲ”
“ပြောလို့မရဘူး”တဲ့။
အဖိုးစိတ်ထဲမှာတော့ သတင်းပေါက်မှာကြောက်လို့ မပြောတာဘဲဖြစ်မယ်လို့ တွေးလိုက်
တယ်။ အတော်ကြာကြာ သွားလိုက်ရတယ်။ ကြည့်လိုက်တော့ ဆားမလောက်ဂိတ် ဖြစ်နေတာကိုး။
“အဲဒီနေရာကို ခင်ဗျားတို့ တိုက်ရမယ်”
လာပြတဲ့လူက ပြန်သွားတယ်။ ကျနော် သွားတော့မယ်တဲ့။ သူ ပြန်သွားတော့ အဖိုးက
တပ်စုမှူးတွေ၊ ဒုစုမှူးတွေ၊ တပ်ကြပ်ကြီးတွေကို ခေါ်တာပေါ့။
“တို့တိုက်ရမှာက ဒီနေရာပဲကွ” အဖိုးက သူတို့ကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်တယ်။
“ဘယ်လိုလဲ။ တိုက်လို့မရရင်လည်း ရှက်စရာကြီး”
အဖိုးတို့အင်အားက (၃၀)လောက်တော့ရှိတယ်။ အဖိုးလူတွေကလည်း ချမယ်တဲ့။ သတ္တိ
ကောင်းတဲ့ကောင်တွေချည်းပဲကိုး။
သူတို့က အင်္ဂလိပ်လို ခေါ်တယ်ကွ။ အဖိုးလည်း သိပ်နားမလည်ဘူး။ ဇီးရိုး အာဝါဆိုလား။
အဲဒါက စမယ်။ သေနတ်သံကြားရင် ချတော့ အဲဒီလိုပြောတယ်။
အဖိုးက ပြောတယ်။
“တို့တိုက်မဲ့လူတွေ ဒီမှာနေတာ ဝေးတယ်ကွ။ ဝမ်းလျားမှောက်ပြီးတော့ သွားမယ်။ ငါ့
နောက်လိုက်နဲ့။ မတ်တပ်ရပ်ပြီး သွားရင် သူတို့ မြင်ရမယ်”
သေနတ်ကျောပေါ်တင်ပြီး ဝမ်းလျားမှောက်ပြီးသွားတာ ညီတူညာတူပဲ။
ကိုက် (၁၀၀)လောက် အကွာရောက်တော့ တော်ပြီထင်တယ်။
လှမ်းကြည့်တော့ ကောင်းကောင်းမြင်နေရပြီ။ (၄)နာရီကျော် (၅)နာရီကျော်နား နီးနေပြီ။

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

သူတို့ကတော့ ကင်းစောင့်တဲ့ကောင်က စောင့်၊ အိပ်တဲ့ကောင်က အိပ်နေဦးမှာပေါ့။ အဖိုးက ပြောထားတယ်။ အဆင်သင့် နေထားကြ။ သေနတ်သံကြားတာနဲ့ တပြိုင်လဲ ပစ်မယ်လို့။

တခါတည်း သေနတ်သံ ‘ဒိုင်းကနဲ’ ကြားတာနဲ့ အဖိုးတို့အဖွဲ့လည်း ပစ်တော့တာပဲ။

“ဒိုင်း-ဒိုင်း-ဒိုင်း-ဒိုင်း” “ဝေါ ဝေါ ဝေါ”နဲ့ အကုန် တက်သိမ်းပစ်တာပဲ။

သူတို့ဘက်က (၄)ယောက် (၅)ယောက်ရှိမယ်။ အကုန်သတ်ပစ်တာပဲ။

ဟိုဘက်ကကောင်တွေကတော့ ပစ်တုန်း။ သူ့တာဝန်နဲ့သူ ပေးထားတာကိုး။

အဖိုး ဒုစုမှူးက အဖိုးကို ပြောတယ်။

“ဒီလိုပဲ ကြည့်နေလို့ ဖြစ်မလား။ သွားကူရင် မကောင်းဘူးလား”

“မင်းကို ဘယ်သူကူခိုင်းလို့လဲ။ မကူခိုင်းဘဲနဲ့ သွားကူရင် သေသွားရင် ပြဿနာဖြစ်ဦးမယ်။

အမိန့်ကျလာမှ သွားကူမယ်”

“အေး ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ”

အဖိုးတို့က သေနတ် (၆)လက်ရတယ်။ အဖိုးတို့ ထိုင်ပြီးတော့ စောင့်နေကြတာပေါ့။ အမိန့်မှ ကျမလာသေးလဲ။ အဖိုးတို့ထိုင်စောင့်ရင်း တယောက်တပေါက်ပြောကြတာပေါ့။

ငါ ချလိုက်တာ ဘယ်လိုလဲ။ ဘာညာနဲ့ နိုင်တော့ ကြွားနေကြတာပေါ့။

အဖိုးကလည်း အမြင်ကပ်တာနဲ့ “ဟေ့ကောင်တွေ စစ်တိုက်တာ ကြွားဖို့ မဟုတ်ဘူးကွ။ ဂုဏ်ယူဖို့ကွ။ မင်းတို့ကောင်တွေ တယ်ကြွားချင်ကြတာကိုး။ နိုင်ရင် ဂုဏ်ယူရတယ်။ ရှုံးရင် ကျက်သရေ နည်းနည်းမှ မရှိဘူး။ မကြွားနဲ့။ ဂုဏ်ယူကြ”

အဲဒီလို ပြောတော့ သူတို့ရယ်နေကြတယ်။ ဘာမှမပြောတော့ဘူး။ အဲဒါနဲ့ တပ်ရင်းမှူးက လူလွှတ်ပြီးပြောခိုင်းတယ်။ မရသေးတဲ့အဖွဲ့ကို ကူတိုက်ဖို့။ အဖိုးက ကိုယ့်လူကိုယ်ခေါ်တာပေါ့။

“ကူရမယ်လို့ ပြောတယ်။ တို့ကကူမယ်။ ကူတာတော့ ဟုတ်ပြီ။ တို့အရမ်းပစ်လို့တော့ မဖြစ်သေးဘူး။ အဲဒီမှာ တိုက်နေတဲ့အကောင်တွေကို မင်းသွားမေးကြည့်။ သူတို့ဘယ်မှာနေပြီး ဘယ် နေရာကို တိုက်တာလဲ။ မှတ်လာခဲ့ပြီးရင် မင်းပြန်လာခဲ့”

တို့လွှတ်တဲ့လူ ပြန်လာတော့ တာရိုးကနေ လှမ်းပစ်နေကြတာ။ အဖိုးတို့ တာရိုးကနေ လာမယ်။ အရှေ့တည့်တည့် လှဲပစ်မယ်။ ပစ်ရင် ဖုတ်(ကတုတ်ကျင်း)ကိုပဲ ပစ်မယ်လို့။ အဖိုးတို့က နောက်ကျောက ဝင်တိုက်မှာ။ ဒီကောင်တွေက အရှေ့ကိုပဲ မဲနေတာ။

အဲဒီမှာ အဖိုး စတင်းဂန်းကို မောင်းတင်ပြီး ‘ဖောင်း ဖောင်း ဖောင်း’နဲ့ချတာ။ ဒီကောင်တွေ ဘယ်ခံနိုင်မလဲ။ (၄)ယောက်ကျသွားတယ်။ အဲဒီမှာ အဖိုးတို့ဘက်က နိုင်တာပေါ့။

မျက်နှာပိုး မသေတဲ့အဖွဲ့

ဆားမလောက်ကို တိုက်ပြီးပြန်တော့ အဖိုးတို့ လမ်းက ရွာတရွာမှာ ခဏဝင်နားကြတယ်။ ကရင်ရွာပဲ။ သဘောကောင်းတယ်။ ရွာသားတွေက အဖိုးတို့အဖွဲ့ကို ခေါ်လည်ကြတယ်။ အိမ်ပေါ်ခေါ်တက်တာပေါ့။ အဖိုးတို့က အိမ်ပေါ်မတက်ဘူး။ ရွှံ့တွေနဲ့ဆိုတော့ မတက်ချင်ဘူး။ အားနာတယ်။ သစ်ပင်အောက်မှာပဲ အိပ်နေကြတယ်။

သစ်ပင်အောက်မှာက အေးလည်းအေးတယ်။ တို့အဖွဲ့ တော်တော်အိပ်တယ်။

ပင်ပမ်းထားတာကိုး။ တစ်ချက်တီး နှစ်ချက်တီးလောက် ကြာသွားတယ်။

နောက် တချို့ကောင်တွေ နိုးလာတယ်။

သူတို့ပြောတာ အဖိုး ကြားတယ်။ “တပ်စုမျိုးကလည်း မထသေးဘူး။ ရေချိုးချင်လာပြီး”တဲ့။

အဖိုးကြားတော့ “အေး ဟုတ်သားပဲ”ဆိုပြီး အိပ်ယာကထ ရေချိုးပေါ့။

ချောင်းထဲမှာ ရေချိုး၊ အဝတ်အစားလဲတယ်။

အဖိုးတို့အဖွဲ့ကလည်း ‘တဟဲဟဲ’နဲ့ ခပ်ပျော်ပျော်ပဲ။ အိမ်ရှင်တွေက အဖိုးတို့ကို အိမ်ပေါ်တက်ဖို့ ခေါ်တယ်။ အဖိုးတို့အိပ်တဲ့အိမ်နားက လင်မယားနှစ်ယောက်က အသက်(၄၀)(၅၀)အရွယ်ပေါ့။ အဖိုးတို့အဖွဲ့ ချောင်းပြီးတော့ ကြည့်တယ်။

တို့တပ်စုက သူများ တပ်စုနဲ့ မတူဘူး။ မျက်နှာပိုး တယောက်မှမသေဘူး။ အဖိုးက အစပြုံးပြီး ပြုံးပြီးနဲ့ နေတာကိုး။ နောက်တော့ အိမ်ရှင်အမျိုးသမီးက

“နင်တို့အဖွဲ့ဗိုလ်က ဘယ်သူလဲ”တဲ့။ ထိပ်တိုက်ကြီးလာမေးတော့ အဖိုးက ပြောရခက်ရော။ ‘တဟားဟား’နဲ့ အဖိုးရယ်တာပေါ့။ အဖိုးတို့ထဲက အကောင်တကောင်က ထပြောတယ်။

“ဗိုလ်ဟာ သူပဲ”

“နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“ဗိုလ်ကျော်သောင်းလေ”

“အော် ဗိုလ်ကျော်သောင်းဆိုတာ သူလား။ အသက်ငယ်ငယ်ပဲ ရှိသေးတယ်”

နောက်တော့ သူတို့ပြောတယ်။ “အဲဒီ ဗိုလ်နာမည်ကို ကြားဘူးတာ ကြာပြီ။ အခုမှပဲ တွေ့ဖူးတယ်။ လက်စသတ်တော့ အသက်ငယ်ငယ်ပဲ ရှိသေးတာပဲ” အဲဒီတုန်း အဖိုးအသက်က (၂၇)နှစ်လောက်ပဲ ရှိဦးမယ်။

ဗေဒင်ကိုလည်း ခပ်ယုံယုံ

နောက်တခါ ကျောင်းကုန်းကို သွားတိုက်ရမယ်။
တပ်မဟာမှူးက စစ်ကူခေါ်တာကိုး။ အဖိုးက မသိဘူး။
တပ်ရင်းမှူးက တပ်ခွဲမှူးဗိုလ်ကြီးစလွယ်ကို အကြောင်းကြား ခေါ်လိုက်တာ။
“မင်းတပ်စုထဲက အကောင်းဆုံးတစ်ယောက် လွှတ်ပေးတဲ့။ အဲဒီတော့ မင်းတို့ တပ်စုပဲ
သွား” အဖိုး စိတ်ထဲက ခပ်လေးလေးပဲ။ ဗိုလ်ဆာကူးက အဖိုးကိုပြောတယ်။
“ဟေ့ ကျော်သောင်း တို့တိုက်တာ သူများမတိုက်ချင်တဲ့ အခက်အခဲရှိတဲ့ အနေအထား
တွေမှာ တိုက်ရဦး။ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရတယ်။ တချို့ကသေ။ မင်းလည်း ကြည့်လုပ်ပါဦးကွာ”
သူကလည်း သခင်ခေတ်တုန်းက သခင်ဖမ်းတာ အခေါက်ခေါက် အခါခါ သေချင်ဟန်
ဆောင်လို့ အသက်ရှင်တာ။
သူက “အနောက်ဘက်ကို သွားရင် သွားလမ်းရှိတယ်။ ပြန်လမ်းမရှိတုန်းလို့ ပြောတယ်ကွ”
အဖိုးက “ဘယ်တတ်နိုင်မှာလဲကွ။ သေရင်သေပေါ့။ သေရမှာတော့ ငါ မကြောက်ဘူး။ ငါ့
မိန်းမနဲ့ ကလေးတွေ ကျန်ရစ်ခဲ့တာတော့ ငါ အောက်မေ့တယ်”
ဒါပေမယ့် အဖိုးတို့ သွားကြတယ်။ ညောင်တုန်းကနေ ကျောင်းကုန်းကိုဆိုတော့ တော်တော်
ဝေးဝေးသွားရတယ်။ သွားတာပဲ။ အဲဒီရွာမှာ အသက်(၅၀) (၆၀)အရွယ် ဗေဒင်ဆရာတယောက်
တွေ့တယ်။ အဖိုးစိတ်ထဲမှာ ဒီဆရာဆီ သွားဦးမှပဲဆိုပြီး တက်သွားတယ်။
အဖိုးက “ဆရာကြီးဆီမှာ ကျနော် ခဏတက်ချင်တယ်။ စကားပြောချင်လို့”
သူက လာခဲ့ဆိုတော့ အဖိုးတက်သွားပြီးတော့ ပုဆစ်တုတ်ပြီး ထိုင်လိုက်တယ်။
သူက “ဟာ တပ်မလင်ခွေထိုင်လည်း ရပါတယ်ကွာ”တဲ့။ နောက် သူက မေးတယ်။ မင်းတို့
ဘယ်သွားမလဲတဲ့။
“အနောက်ဘက်ကို သွားရမယ် ဆရာကြီး။ ဘယ်နေရာမှန်းတော့ မသိဘူး။ အဲဒါ ကျနော်
ကို ဗေဒင်တွက်ပေးပါလား”
သူက ဗေဒင်ဆရာ ပီနွှောဆရာ
“အေး ရတာပေါ့ကွာ”တဲ့ ကျောက်သင်ပုန်းနဲ့ ကျောက်တံနဲ့ ယူတယ်။
“မင်း ဘယ်နှစ်ခုဖွားလဲ”
“ ၈၅ ခု”
“ဘာလ မွေးလဲ”

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

“ပြာသိုလဆုပ်(၁)ရက်”

“ဘာနေ့သားလဲ”

“တနင်္လာသား”

အဲဒါနဲ့ သူတွက်တာပဲ။

တွက်လိုက်ပြီး သူ အဖိုးကို စိုက်ကြည့်နေတယ်။

နောက်တော့ သူက “အေး ငါကလည်း မင်းကို ဟန်ဆောင်ပြီး မပြောတတ်ဘူး။ ဗေဒင်မှာ ပေါ်တဲ့အတိုင်း ငါပြောမှာ”

“ပြောလေ ဆရာ။ သေရင်လည်းသေတယ်။ ရှင်ရင်လည်းရှင်တယ်။ ဗေဒင်မှာပေါ်တဲ့ အတိုင်းသာ ပြောဆရာ”

“အေးကွ သွားလမ်းသာ ရှိတယ်။ ပြန်လမ်းမရှိဘူးကွ”

အဲဒီလို သူက ပြောတာ။ ဟိုတုန်းက အဖိုးတွက်ခဲ့တာလည်း အခုအတိုင်းပဲ။

ဒါပေမယ့် သူက “မပူနဲ့။ ဟိုးမှာ လက်ပံပင်ရှိတယ်” သူ့အိမ်နားမှာ လက်ပံပင်ရှိတာကိုး။

“အဲဒီလက်ပံသားကို မင်းလက်ခလယ်နဲ့ လက်တဆစ်တိုင်းပြီး ဆောင်သွား မင်းဘာမှ မဖြစ်ဘူး။ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရတာတော့ ရှိမယ်။ မင်း မဟုတ်ဘူး”တဲ့။

“ဟုတ်လား ဆရာ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆရာ”ပြောပြီး သူပြောတဲ့အတိုင်း အဖိုးလုပ် တာပေါ့။ ညနေစောင်းတော့ တို့ အဲဒီရွာက စထွက်ပြီး။ သူ့ကို အဖိုး ကန်တော့တယ်။

“ဆရာ ကျနော်တို့ကို သွားခွင့်ပြုပါဦး”လို့။ အဲဒါနဲ့ သူက ဆုတောင်းပေးတယ်။

“မင်းတို့ ဘေးရန်ခပ်သိမ်း ကင်းဝေးပါစေ။ တိုက်ပွဲတိုင်းလည်း အောင်မြင်ပါစေ”တဲ့။

ဗေဒင်ဆရာက ဗမာ။

ကျောင်းကုန်းတိုက်ရမှာဆိုတော့ ရွာသာကုန်းက သွားအိပ်ရမှာ။ အဲဒီရွာက ပိုးကရင်ရွာ ကြီး။ သိပ်သန့်တယ်။ သူတို့အိမ်တွေက ဝါးဘိုးအိမ်၊ သစ်အိမ်တွေ၊ တိုက်ထားတာ တောက်ပြောင်နေ တာပဲ။ အဖိုးတို့ကို အိမ်တအိမ်က လာခေါ်တယ်။ သူ့အိမ်မှာ လာအိပ်ပါတဲ့။ အဖိုးနေတဲ့အိမ်က သိပ်တော့မကျယ်ဘူး။ မိသားစုက သားအမိ သားအဖ (၃)ယောက်ပဲရှိတယ်။ ဝါးဘိုးခြမ်းကလည်း တိုက်ထားတာ ပြောင်လက်နေတာပဲ။

“ကျနော် ဒီမှာပဲ နေမယ်ဗျာ။ ဘယ်လိုမှ သဘောမထားနဲ့။ ကျနော်ကို နားလည်ပေးပါဗျာ။ ကျနော် ဝါးဘိုးခြမ်းပေါ်မှာ သိပ်အိပ်ချင်တာ”

အဖိုးလူတွေကိုတော့ လာခေါ်တဲ့အိမ်မှာ သွားနေခိုင်းလိုက်တယ်။ သူတို့ထမင်းဟင်းတွေ ချက်ကျွေးတယ်။ ဘယ်မှာနေလဲ။ ဘယ်တပ်ရင်းလဲ မေးတာပေါ့။ ရင်းနှီးသွားတယ်။

“တို့ကတော့ မင်းတို့ ကို တူလိုသားလို သဘောထားတယ်”တဲ့။

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

“ကျနော်ကလည်း ဦးတွေ အဒေါ်တွေ အဖေအမေတွေလိုပဲ သဘောထားတယ်” လို့ ပြောတာပေါ့။ သူတို့အရွယ်တွေက အဖိုးရဲ့ အဖေအမေအရွယ်တွေကိုး။

အိမ်ရှင်တွေက မေးတယ်။ “အခု မင်းတို့ ဘယ်ဆက်သွားရမှာလဲ”

“ဒါတွေက ကျနော် မသိဘူး။ ဘယ်သွားရမယ်ဆိုတာ ကျနော်တို့ကို မပြောဘူး။ သွားဆို သွား၊ လာဆိုလာပဲ”

“မင်းတို့ သွားရဦးမယ်။ အိပ်ကြတော့”

အိပ်ရင်းနဲ့ အဖိုး စဉ်းစားတယ်။ ဗေဒင်ဆရာ ငါ့ကို ယတြာချေပေးတာ လက်ပံသားတဆစ်နဲ့ ဟုတ်ပုံမလား။ ငါ့မိန်းမနဲ့ ငါ့ကလေးကို သတိရလိုက်တာ။ ဟာ မဖြစ်သေးဘူးလေ။ ငါ့လိုပဲ ကျန်တဲ့လူတွေလည်း ကလေး၊ မယားတွေ သတိရနေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ သွား... စိတ်ထဲက ထုတ်ပစ်လိုက်တယ်။ အဲဒါနဲ့ အဖိုး အိပ်တယ်။ (၄)နာရီထိုးလောက်ကျတော့ လာခေါ်နိုးတာပဲ။

“ထ ပြင်ကြ သွားတော့မယ်” တဲ့။

ကျောင်းကုန်းတိုက်ပွဲ

တိုက်ကျတော့ သူတို့ပြောတယ်။ ဘယ်တပ်ရင်း၊ ဘယ်တပ်ခွဲ၊ ဘယ်တပ်စုက သူ့နေရာ ဘယ်မှာပေါ့။ သူတို့ပြောတယ်။ “ကျောင်းကုန်းကို တိုက်မယ်”

ဒီတော့မှ သူတို့ ဖွင့်ပြောတာ။ ချောင်းလေးကူးပြီး ဆက်သွားရင်ရောက်ပြီး။ ကျောင်းကုန်းမြို့။ အဖိုးက အဖိုးတပ်စုကို ပြောတယ်။ “အခုသွားရမှာ ရေနဲ့ပက်တာ၊ ပန်းနဲ့ပေါက်တာ မဟုတ်ဘူးကွ။ သွားတိုက်ရမှာ။ တိုက်တဲ့အခါမှာ နိုင်အောင်တိုက်ရမှာပဲ။ မနိုင်ရင်တော့ မဖြစ်ဘူး”

အရေးကြီးတာကတော့ မိဘ ဘိုးဘွား ဆရာသမား၊ အဓိကတော့ ဘုရားပဲကွ။ အနန္တ ၁ အနန္တ ငါးပါးကို မမေ့ဖို့ပဲ။ အဲဒီတော့ အဖိုးက ဆုတောင်းပေးတယ်။ အနန္တ ၁ အနန္တ ငါးပါး ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ပါ။ ဆုတောင်းတာပေါ့။ ဗုဒ္ဓဘာသာလိုပဲ။ ဆုတောင်းတဲ့အချိန်မှာ တို့လက်အုပ်လေးတွေ ချီထားတာပေါ့။

နောက်တော့ ဗိုလ်ဆာကူးက ခရစ်ယာန်။

“ငါက ဗုဒ္ဓဘာသာလို ရှိခိုးပြီးပြီ။ မင်း ခရစ်ယာန်လို ရှိခိုးဦးလေ”

“မလိုပါဘူးကွ။ ဗုဒ္ဓလည်း ဘုရားပဲ။ ဘုရားဆုတောင်းပြီးရင် ပြီးပြီပေါ့ကွ။ ငါ့ဗိုလ်ကလည်း ဘာသာစွဲ မရှိဘူး”

“ကဲ မလိုဘူးဆိုရင် ပြီးပြီ။ တို့ ကမ်းနားဆင်းမယ်”

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

ချောင်းကူးပြီးတော့ အညာတန်းရွာကိုကွင်းပြီး ကျောင်းကုန်းမြို့အဝင်ဂိတ် ခပ်လှမ်းလှမ်း နားမှာနေရာချပြီး တို့နေတာပေါ့။ သေနတ်သံကြားမှ ပစ်ရမှာကိုး။

“မင်းတို့ကို ငါ ပြောထားတဲ့အတိုင်းပဲနော်။ တချို့ထဲချမယ်။ စတင်းဂန်း (၃)ခုကို တခါတည်း ပစ်မယ်”

သေနတ်သံလည်းကြားရော တို့ ချတော့တာပဲ။ ‘ဝေါ ဝေါ ဝေါ’နဲ့ မြို့အဝင်ဂိတ်ကိုပစ်တာ အဖိုးတို့က ကျောင်းကုန်းမြို့ကို ဝင်သိမ်းမှာကိုး။ သူတို့ကလည်း ခံပစ်တယ်ဟေ့။ တက်လို့ ဘယ်လိုမှမရ ဘူး။ ရအောင်တက်မယ်ဆိုပြီးတော့ လက်ပစ်ဗုံးတွေ ပေါက်ထည့်။ အထဲမဝင်ဘူး။ အနားမှာပဲ ကျတယ်။ နောက် အဖိုးကြည့်လိုက်တော့ ဟိုဘက်အဖွဲ့က ပြန်ဆုတ်လာတာ အဖိုးတွေ့လိုက်တယ်။

“ဒီကောင်တွေ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ ပြန်ဆုတ်လာပါလား”

အဖိုးတို့အဖွဲ့ကတော့ တိုက်တုန်း။ ဟိုကောင်တွေက ဆုတ်လာပြီ။

နောက် ဗိုလ်ဗိုက်ပူလည်း အဖိုးတို့ အနီးအနားမှာ ရှိတာကိုး။

“ဟိတ် ဟိုမှာတိုက်နေတာ ဘာအဖွဲ့လဲ။ တပ်ရင်း(၁)က ဗိုလ်ကျော်သောင်းတို့အဖွဲ့တွေ သူများတွေ ဆုတ်ကုန်ပြီ” သူတို့ခေါ်တော့ ပြန်ဆုတ်ရတာပေါ့။

ပြန်ဆုတ်လာတော့ အဖိုးတို့ဘက်က တယောက်ကျတယ်။

အဲဒီကောင်ကလည်း ကံကြမ္မာဆိုးတယ်။ ဒီနေ့လို ဝင်တယ်။ နောက်နေ့လိုကျတော့ လိုက် ပါရစေဆိုပြီး တောင်းလိုက်တာ ငိုတောင်ငိုတယ်။

“မလိုက်နဲ့ မင်းဘာမှ အတွေ့အကြုံရှိသေးတာ မဟုတ်ဘူး” ဒါပေမယ့် မရဘူး။

တိုက်ပွဲအတွေ့အကြုံမရှိဘူး။ ပြောလို့မှ မရတာ။ အခုတော့ သေပြီ။ စိတ်တော့ ဘယ် ကောင်းမလဲ။

နောက်တော့ ရွာသာကုန်းမှာပဲ အဖိုးတို့ ပြန်လာနားကြတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အခြား တပ်ခွဲက တပ်ခွဲမှူး ဗိုလ်ကြီးကျော်စိန်ဦး လာပြီးပြောတယ်။

“တပ်မဟာမှူးက ပြောတယ်။ မပြန်သေးနဲ့ဦး” တဲ့။

“အစီအစဉ်တခါ ထပ်လုပ်ဦးမယ်” လို့ ပြောတယ်။

“ဟာ ဗိုလ်ကြီးကလည်း အစီအစဉ် တခါထပ်လုပ်မယ်ဆိုတော့ အခုလုပ် အခုရလို့လား။ တိုက်ပွဲတပွဲဟာ တော်တော်ပြင်ရတာပဲဟာ”

“မင်းတို့ မပြန်သေးနဲ့ဦး။ သူလာမယ်” လို့ ပြောတယ်။

နောက်ညနေကျတော့ တပ်မဟာမှူးချုပ် ဗိုလ်ပု ရောက်လာတာပဲ။ အဖိုးရှိတဲ့နေရာကို သူရောက်တော့ သူ့ကို အဖိုးက အလေးပြုတယ်။

သူက ပြောတယ်။ “မင်း ပြန်တော့မလား”

“အလုပ်မရှိရင် ပြန်မှာပေါ့”

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

သူက “ငါ မကျေနပ်ဘူး။ ငါ ပြန်ချချင်သေးတယ်။ မင်း (၄)ရက် (၅)ရက်တော့ စောင့်ကွာ”
ဗိုလ်ပုက အိမ်မ၊ ကျောင်းကုန်းဘက် အပိုင်းကကိုး။ အဖိုးတို့ ၄-၅ ရက်လောက် အဲဒီမှာ
အိပ်စားအိပ်စားပဲ။ အဖိုးကောင်တွေကတော့ ရွာထဲလျှောက်လည်ကြတယ်။
အဖိုးက သွားမလည်ဘူး။ ဒီတော့ အိမ်ရှင်က
“နင် ရွာထဲ လျှောက်မလည်ဘူးလား”
“မလည်ဘူး”
“ဘာဖြစ်လို့လဲ”
“ကျနော့်မှာ မိန်းမနဲ့ ကလေးတယောက်ရှိတယ်”
“မင်းတယောက်ထဲ ရိုးရိုးသားသား ငါ တွေ့တယ်။ တခြားဗိုလ်တွေဆိုရင် ကလေးနှစ်
ယောက်သုံးယောက်ရှိတာ သူတို့ကိုယ်သူတို့ လူပျိုလို့ပဲ”
နောက်တော့ ဗိုလ်ပုက မလာတော့ဘူး။ သူ့လူတယောက်လွှတ်ပြီး ပြောခိုင်းတယ်။
တပ်ရင်းမှာတော့ အလုပ်မဖြစ်သေးဘူး။ နောက် လိုအပ်မှ ခင်ဗျားတို့တပ်စုကိုပဲ ပြန်မှာ
မယ်။ ဒီပြင်တပ်စုကို မမှာဘူး။ ပြန်မယ်ဆိုရင် ပြန်နိုင်ပြီတဲ့။
အဖိုးတို့ ကျောင်းကုန်းကနေ ညောင်တုန်းကို ပြန်တာပေါ့။
ကျောင်းကုန်းနဲ့ ညောင်တုန်းက အဝေးကြီး။
ကုန်းကြောင်းပဲ လျှောက်ပြန်တာပေါ့။ ကျောင်းကုန်းနဲ့ ညောင်တုန်းကို ခပ်ပြင်းပြင်း လျှောက်
မယ်ဆိုရင် လမ်းမှာ တညအိပ်ရတယ်။

ဂုဏ်ယူလိုက်စမ်းပါ

အဖိုးရဲ့ နာမည်အရင်းက ကျော်သောင်းပဲ။ ကေအဲန်ယူထဲရောက်မှ “အောင်ဇေဦး”လို့
ပြောင်းတာ။ ရန်သူတွေက တအားလိုက်တာကိုး။
မိန်းမနဲ့ ကလေးတွေလည်း ဒုက္ခရောက်တယ်။
တောမှာထားလည်း မလုံ။ မြို့မှာထားလည်း မလုံ။
ကိုယ်ဝန်ကြီးတကားကားနဲ့ ရှောင်တိမ်းနေရတယ်။
ဝါဆိုဝါခေါင်ဆိုရင် မိုးရွာထဲမှာ မိုးကာလေးတခြမ်းနဲ့ တောထဲမှာနေရတာ။
ဒီတော့ သူက “ဒုက္ခ တယ်ရောက်ပါလား”

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

“ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့။ ငါက တော်လှန်ရေးသမား စစ်ဗိုလ်။ စစ်တိုက်နေတော့ ငါက နံမည်ကြီးတော့ ရန်သူက နင့်ကို ငြိုးမှာပေါ့။ ငါက ကိုယ့်အမျိုးသားအတွက် လုပ်နေတာ။ နင် ဝမ်းတောင် သာရဦးမှာ”

အဖိုးက အဲဒီလိုပြောတော့ သူက ဘာမှမပြောဘူး။ အဖိုးက သူ့ကို နှစ်သိမ့်တာပါ။ သိပ်မကြာဘူး။ အဖိုး ခရီးထွက်ရပြန်ရော။

မိန်းမကို အမှုပတ်ပြီ

အဖိုး ခရီးထွက်ပြီး သိပ်မကြာဘူး။ ပန်းတနော်က ယောက္ခမရွာကို ရန်သူရောက်လာတာပဲ။ သူကြီးကို “ဗိုလ်ကျော်သောင်းအိမ် ဘယ်မှာလဲ။ ပြစမ်း” တဲ့။ သူကြီးလည်း ခေါ်လာပြတာပေါ့။

“အဲဒါ ကျော်သောင်းအိမ်တော့ မဟုတ်ဘူး။ သူ ယောက္ခမအိမ်တဲ့။ သူ့မိန်းမလည်း ဒီမှာပဲ ရှိတယ်”

“သူ့အိမ် မဟုတ်ဘူးလား။ သူ ဒီမှာ မရှိဘူးလား”

“သူ ဒီမှာမနေဘူး။ သူ့အိမ် မရှိဘူး။ သူ မပြန်လာတာကြာပြီ”

“သူ့မိန်းမနဲ့ တွေ့ချင်တယ်” ဆိုတော့။ အဖွားကြီး ခပ်တည်တည်နဲ့ အိမ်အောက်ကို ဆင်းသွားတာပေါ့။

“ခင်ဗျား ကျနော်တို့နဲ့ လိုက်ခဲ့ရမယ်။ သွား ခင်ဗျားအဝတ်အစားတွေ သွားယူ” တဲ့။ သူကလည်း အိမ်ပေါ်ပြန်တက်ပြီးတော့ ထဘီ(၂)ထည် အင်္ကျီ(၂)ထည်ယူပြီး အိတ်တောင် မရှိဘူး။ လုံချည်ကွင်းထဲထည့်တာပေါ့။

နောက်တော့ သူ့ကို ကြည့်ပြီး “သူ့အထုပ်ထဲမှာ ဘာပါလဲ။ ကြည့်စမ်း” တဲ့။

သူတို့ကြည့်တော့ ဘာတွေ့မှာလဲ။ ထဘီအဟောင်း၊ အင်္ကျီအဟောင်း (၂)စုံပဲ တွေ့တာ ပေါ့။

“ခင်ဗျားက ဗိုလ်ကတော်ဖြစ်ပြီးတော့ ခင်ဗျား အဝတ်အစားဒါပဲ ရှိသလား” တဲ့။

“ဟုတ်တယ်။ ဒါပဲ ရှိတယ်။ မယုံရင် သွားတက်ကြည့်” လို့ သူက ပြောတယ်။

သူကြီးက “ဟုတ်တယ်။ သူက ဗိုလ်သာဖြစ်နေတာ သူ့လက်ထဲမှာ လက်ပတ်နာရီလည်း မရှိ။ လက်စွပ်မရှိနဲ့။ မိန်းမကျပြန်တော့ ခင်ဗျားမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ” လို့ ဝင်ပြောပေးတယ်။

သူကြီးက “မခေါ်သွားပါနဲ့ဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ တွေ့ချင်တဲ့အခါပြော။ ကျနော်ကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့ ပေးပါမယ်။ ကျနော် အာမခံပါတယ်”

သူကြီး အာမခံတော့ မခေါ်သွားတော့ဘူး။
“နင့်လင်က တော်တော်ဆိုတယ်။ တိုက်ပွဲမှာ ဖမ်းမိတဲ့လူ ၄-၅ယောက်ကို အကုန် သတ်ပစ်
လိုက်တယ်”
ပြန်ထွက်ခါနီးကျတော့ အဲဒီစစ်ဗိုလ်က အမိန့်ပေးတယ်။
“အိမ်ကို မီးရှို့လိုက်”တဲ့
သူ့စစ်သားတွေက ရှို့ရတာပေါ့။ အိမ်တော်တော်လေး မီးလောင်ပြီးမှ သူတို့ ထွက်သွား
တယ်။ ပစ္စည်းနည်းနည်းပါးပါးပဲ ယူလို့မိတော့တာပေါ့။ အိမ်ကတော့ မီးလောင်သွားတယ်။
အဖိုးကတော့ ဘယ်သိမလဲ။ နောက်မှ သူတို့ပြန်ပြောပြလို့ သိရတာ။

နုလုံးသားတွေ ကြေကွဲရတယ်

အဖိုး သားနဲ့သမီးကိုလည်း ရန်သူ ဖမ်းတာရှိသေးတယ်။ ဒီအကြောင်းကြားတော့ အဖိုး
တော်တော်ဒေါသ ထွက်တယ်။ စိတ်လည်း မကောင်းဘူး။
“နင်တို့ ဖမ်းနင့်ကြဦး။ ငါနဲ့ တွေ့မယ်”
ကလေးတွေရဲ့သတင်းကို အဖိုး နားထောင်တယ်။ ပုသိမ်နားက ရွာကလူတွေက အဖိုးနဲ့
သိကြတာကိုး။ ပိုးကရင်တွေပဲ။ သူတို့နဲ့တွေ့တော့
“အဲဒါ ဗိုလ်ကြီးကျော်သောင်း သားနဲ့သမီးလေ၊ သနားပါတယ်။ သူ့အဖေကတော့ တို့အ
မျိုးသားအတွက် စစ်တိုက်တာကွ။ မဖြစ်ဘူး။ တို့အာမသွားခံရမယ်။ တောင်းပန်မယ်”ဆိုပြီး သူတို့
မြောင်းမြကို တက်သွားကြတာ။
မြောင်းမြကိုရောက်တော့ “ကျနော်တို့ ဒီကလေးနှစ်ယောက်ကို အာမခံပါတယ်။ ကလေး
တွေ ဖြစ်နေလို့ပါ”
“ကလေးတွေနဲ့ ဘယ်လိုတော်စပ်သလဲ”လို့ ရွာသားတွေကို မေးတယ်။
“ဘယ်လိုမှ မတော်ပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့ဖမ်းပြီး ဘယ်မှာထားမလဲ။ အချုပ်ထဲထည့်ရင်လည်း
အသက်မှ မပြည့်သေးတာ။ ကျနော်တို့ ပြန်ခေါ်သွားပြီး ကြည့်ထားချင်တယ်။ ခင်ဗျားတို့ လိုချင်တဲ့အခါ
ပြော ကျနော်တို့ အချိန်မရွေး ပြန်လာပေးပါမယ်။ မလိမ်ပါဘူး။ လိမ်ရင် ကျနော်တို့ကို သတ်ပါ”
ရွာသားတွေက တယောက်တပေါက် အာမခံ ဝိုင်းခံပေးကြတယ်။
ဒီလိုနဲ့ ကလေးနှစ်ယောက်ကို အာမခံနဲ့ ပြန်ခေါ်လာကြတယ်။ သူတို့ကို ပြန်ခေါ်လာတာ
မနီးမတ်ဆိုတဲ့လူ။ သူက ကလေးတွေကို မြောင်းမြ၊ သီလွှာကို ခေါ်သွားတယ်။

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

သိလ္လာရောက်သွားတော့ သူတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်ကို ပညာရေးကောင်းအောင် ဆိုပြီး တော့ ဘော်ဒါကျောင်းမှာ သွားထားတာ။ အဲဒီမှာ သူများတွေ ပြန်ပြောပြတာ တော်တော် ကြေကွဲ စရာ ကောင်းတယ်။

အငယ်ကောင်က ကလေးကိုး။

ကျောင်းမှာ သူများစကတ်တွေ၊ ထဘီတွေ လွှင့်ကျပြုတ်ကျရင် ကောက်ကောက်ပေးတော့ သူ့ကို သူများတွေက သနားလို့ ပိုက်ဆံ (၂)ပြား၊ ၃ပြားပေးရင် ဒါကို မုန့်ပြေးပြေး ဝယ်စား တယ်။

မောင်နှမတွေ ဟင်းတွေဘာတွေ ငတ်တယ်။

သူ့မောင်လေးကို သူ့အစ်မက “ဒေးဒေး” လို့ပဲ ခေါ်တယ်။

“ဒေးဒေး လာ။ တို့ ဟင်းမစားရဘူး။ ပုရစ်သွားတူးမယ်”

မောင်နှမ နှစ်ယောက် ပုရစ်သွားတူးတာပေါ့။

သူ့အစ်မက တူးလို့ရရင် သူ့မောင်လေးကို ပေးလိုက်။ သူ့မောင်လေးက ပုရစ်ကိုက်လို့

လွှတ်လိုက်။ ပုရစ်ကိုက်လို့ လွှတ်ရမလားဆိုပြီး သူ့မောင်ကို ရိုက်။

ဟိုကောင်ကလည်းငိုတယ်။ နောက်မလုပ်တော့ပါဘူး ဆိုပြီး အော်အော်ပြီး ငိုတယ်။

သူ့မောင်ကိုရိုက်ပြီး သူ့အမကလည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်။ ဒီပုရစ်ကို နောက်ဘယ်တော့မှ မတူးတော့ဘူး ဆိုပြီး ငိုတယ်။

သူများအိမ်တွေ ဘုရားရှိခိုးဖိတ်ရင် သူ့မောင်လေးက သွားတယ်။

အိမ်ရှင်တွေက ဝက်သားကျွေးတာကိုး။

သူ စားပြီးလို့ ဝသွားတော့ သူ့အစ်မအတွက် သူ့ပါးစပ်ထဲမှာ ကြီးကြီးတတုံး ငုံလာခဲ့တယ်။

ပြန်ရောက်တော့ “ရော့ နင်စားဖို့ဝက်သား။ ငါ ပြန်ငုံလာခဲ့တယ်”

သူ့ အမကလည်း စားတာပဲ။

အဲဒီလိုတောင် ဖြစ်တာ။ ဒုက္ခဘယ်လောက်ရောက်တယ်ဆိုတာ။

အဖိုး ပြန်ကြားတော့ တော်တော်စိတ်မကောင်းဘူး။ ဒီသတင်းကြားတော့ အဖောက်က

အမျိုးတွေရော၊ အမောက်က အမျိုးတွေရော လိုက်သွားတာ တယောက်မှ အာမခံပေးလို့ မရဘူး။

အဲဒီမှာ တနှစ်ကြာတယ်။ ပညာတော့ သင်ရတာပေါ့။

နောက်တော့ လက်နက်ချသွားတဲ့ ခရိုင်အတွင်းရေးမှူး စောအယ်ကော်က အာမသွားခံ ပေးတယ်။ ကလေးတွေကို သူ အာမခံပြီး ခေါ်လာခဲ့တယ်။ နောက်တော့ သူတို့ အဖိုးအဖွားတွေဆီ ပို့ပေးတယ်။

အဖိုးမှာ နာရီ ကောင်းကောင်းတလုံးရှိတယ်။ အဲဒီနာရီကို စောအယ်ကော်ဆီကို ပို့ခိုင်း လိုက်တယ်။ သူက အဖိုးဆီကို လူလွှတ်ပြီးတော့ ကလေးတွေကို သူ အာမခံပေးလို့ လွှတ်ပေးလိုက်ပြီ။

အခု သူ့အဖိုးအဖွားဆီမှာ အဲဒါ အဖိုးက ဘာမှာဦးမလဲလို့ သူက မေးတယ်တဲ့။
အဖိုးက ဒီလို လက်နက်ချ အညံ့ခံတဲ့ကောင်တွေကို ကြိုက်မှမကြိုက်တာ။
“ဟေ့ကောင် ပြန်ပြောလိုက်။ ငါ ဘယ်တော့မှ ကျေးဇူးမတင်ဘူးလို့”
နောက်ပိုင်း ဘာသံမှလည်း မကြားရတော့ဘူး။

မနည်းကို ချောလိုက်ရတယ်

အဖိုး ရွာကို (၂)နှစ်(၃)နှစ်တခါမှ ပြန်တယ်။ တခါတလေ (၄)နှစ်ပြည့်ခါနီးပဲ။
အကြီးကောင်အောင်စိုးသိန်းဆိုရင် သူ့ကိုမွေးပြီး (၃)လအရွယ်မှာ အဖိုး ထွက်သွားတာ။
(၄)နှစ်ထဲမှာမှ အဖိုး အိမ်ကို ပြန်ရောက်တယ်။ အဖိုး အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဒီကောင်က သူ့အဖိုးဆီ
ကပ်လိုက်။ သူ့အဖွားဆီကပ်လိုက် “အင်း ဒီကောင်ဟာ ငါ့သားပဲဖြစ်မယ်” ဒီကောင်က လူချော။
နောက်တော့ သူ့အဖိုးအဖွားက “ဟိုမှာ နင့်အပါး” သူက အနား လုံးဝ အကပ်မခံဘူး။
ခေါ်လို့လည်း မရဘူး။ မိုးချုပ်တော့ အဖိုးက အိပ်ယာထဲ ဝင်အိပ်တာပေါ့။ ဒီကောင်က မသိဘူး။ သူ
အမေ သူ့ကို သေးတည်တော့မှ အဖိုးကိုတွေ့ပြီး ငိုတော့တာပဲ။
“အမိုးနားမှာ မအိပ်နဲ့။ အမိုးနားမှာ မအိပ်နဲ့”
သူ့အမေက “ဒါ နင့်အပါးပဲ”
“ငဲ့အပါး မဟုတ်ဘူး။ ငဲ့အပါး မဟုတ်ဘူး” အော်လိုက်တာ အကျယ်ကြီးပဲ။ ခယ်မတွေက
လည်း အပျိုတွေ၊ ယောက်ဖတွေကလည်း လူပျိုတွေ။ ဒီကောင်ကလည်း အော်မှအော်ပဲ။
နောက်ဆုံးတော့ ခေါင်းအုံးနဲ့ စောင်ယူပြီး အဖိုး အပြင်မှာ ထွက်အိပ်ရတယ်။
အဲဒါမှ သူ့အော်တာ ရပ်သွားတယ်။ အဖေမှန်းသိအောင် တပတ်လောက် မနည်းချော့ရ
တယ်။ ရွာထဲက လူတွေမေးတယ်။
“နင့်သား နင့်ကို မသိဘူးလား”
“ဘယ်သိမှာလဲ။ အော် အော်ပြီး မောင်းထုတ်နေလို့”
“နင် ဒီလိုထိမှ ကောင်းတယ်။ တခါမှ ပြန်မလာပဲ” အဖိုးကို ဒီလို ပြောကြတယ်။
နောက်တော့ သူ့နားကို ပွတ်သီကပ်သီ လုပ်ရတယ်။ ပထမတော့ သူ့ကို မုန့်ကျွေးရင် မစားဘူး။
နောက်တော့ ကလေးက ဆော့ချင်တာကိုး။
“လာ သွားလည်မယ်”
ရွာအနောက်ဘက်ကို သွားမယ်ဆိုတော့ အဖိုး ပုခုံးပေါ်တင်ပြီး ထမ်းသွားတယ်။

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

သူ နည်းနည်း ယဉ်လာတာပေါ့။ နောက်တော့ သူ့အဖိုးအဖွား ဦးလေးတွေ၊ အဒေါ်တွေက “ဒါ နင့် အပါး၊ အဲဒါ နင့်အပါး” ဆိုပြီး ပြောပြောပေးတော့ သူ နည်းနည်းလက်ခံလာတယ်။

နောက် အဖိုး ဘယ်သွားသွား သူ့ကို ခေါ်သွားတာပေါ့။

ရွာအရှေ့ပိုင်းသွားလိုက်။ အနောက်ပိုင်းသွားလိုက်။

ရေတွေချိုးပေး၊ အင်္ကျီ ဘောင်းဘီလဲပေး၊

သကြားလုံးတွေ မုန့်တွေကျွေးတော့ ဒီကောင် စားလာတယ်။

အဖိုးက သူ့ကို ဖိုးခွားလို့ခေါ်ရင် သူ ကြည့်တော့ကြည့်တယ်။ မထူးဘူး။

“ငါ နင့်အပါးပါကွ” လို့ပြောရင် သူ စိုက်ကြည့်နေတယ်။

နောက်တော့မှ တဖြည်းဖြည်း သူ့နံမည်ကိုခေါ်ရင် ထူးလာတယ်။

သိလ္လာ ပိတ်ဝိုင်း စစ်ဆင်ရေး

မြစ်ဝကျွန်းပေါ် မြောင်းမြမြို့နယ် သိလ္လာမှာ ရန်သူက အဖိုးတို့ကို ပိတ်ဝိုင်းစစ်ဆင်ရေးနဲ့ သုတ်သင်ရေးလုပ်တော့ အဖိုးတို့ တိုက်ပွဲတွေဖြစ်တာ နေ့တိုင်းလိုလိုပဲ။ အဖိုးတို့ဘက်ကလည်း တိုက်တာပဲ။ ရန်သူကလည်း အကွက်စိတယ်။ လူထုတခြား၊ အဖိုးတို့ကို တခြားဖြစ်အောင်လုပ်ပြီး အကွက်ဆင် ပိတ်ဝိုင်းတာ။ တချို့လူထုတွေလည်း တော်တော် အထိနာတယ်။ ဘယ်မှထွက်လို့မရဘဲ ပိတ်မိပြီး သေကြတယ်။

အဖိုးတို့နေတာ မြောင်းမြမြို့နယ် သိလ္လာမှာပဲ။ ဒါနဲ့ တပ်တွေရော၊ ပါတီကော်မတီတွေရော အဖိုးက ခေါ်တယ်။ အဖိုးမှာ တာဝန်ရှိတာကိုး။

“ရန်သူက တို့ကို ပိတ်ဝိုင်းသုတ်သင် ရှင်းလင်းချေမှုန်းရေး စစ်ဆင်လာပြီ။ တို့ ပေါ့ပေါ့ဆဆ လုပ်လို့ မရတော့ဘူး။ လူထုတွေလည်း အထိနာနေပြီ။ တို့ ဒီမှာ ဆက်နေလို့ရှိရင်တော့ တချို့ အဖမ်းခံရမယ်။ တချို့ တိုက်ပွဲဖြစ်ရင်း သေမယ်။ တချို့လည်း အညံ့ခံသွားနိုင်တယ်။ အဲဒါကြောင့် ဒီနေရာက တို့ထွက်လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ။ ငါလည်း ထွက်မယ်။ ငါထွက်မဲ့လမ်းကြောင်းကို ငါဖာသာငါ ရွေးသွားမယ်။ မင်းတို့ထွက်မဲ့လမ်းကြောင်းကိုလည်း အခြေအနေပေါ် မူတည်ပြီးတော့ မင်းတို့ဖာသာ မင်းတို့ ရွေးပြီးတော့ထွက်ကြ။ ငါမှာတာကတော့ ဒီအကြောင်းပြောဖို့ပဲ။ မင်းတို့ ဘာပြောစရာ ရှိသေးလဲ”

အဖိုးတို့ တပ်ဗိုလ်တပ်မှူးတွေက ဒေသခံတွေကိုး။ တချို့က မထွက်ဘူးတဲ့။ ကျန်တို့က ဒီမှာပဲ ဆုံးတဲ့ အထိနေမယ်။ ရန်သူလာရင် ပြန်ချမှာပဲတဲ့။ ဒါနဲ့ အဖိုးလည်း

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

“အေး မင်းတို့က ဒေသခံတွေကိုးကွ။ ကောင်းတယ်”

အဲဒီမှာ အဖိုးက တပ်ရင်းမှူးကိုလည်း ခေါ်တယ်။ တပ်ရင်းမှူးနာမည်တောင် အဖိုး မေ့နေပြီ။ တပ်ရင်းမှူးကို အဖိုးက အခြေအနေကို ပြောပြတယ်။

“ငါတို့ထွက်မယ်။ မင်းတို့လည်း မနေကြနဲ့။ တပ်ကို ဦးစီးဦးဆောင်ပြီးတော့ ထွက်သင့်ရင် ထွက်၊ မထွက်သင့်ရင်လည်းနေ။ ထွက်လို့ မလွတ်ဘူးဆိုရင်လည်း ချ။ ငါလည်း ချမှာပဲ။ နေမယ်ဆိုရင် ကျစ်ကျစ်လစ်လစ် နေကြ။ လူထု ထောက်ခံမှု ရအောင်နေကြ”

အဖိုးတို့ကို လူထုတွေက တော်တော် ထောက်ခံကြတယ်။ အဲဒီ ထောက်ခံမှုစံတွေကို မလျှော့စေနဲ့။ ထိန်းထား။ အဖိုးက ဒီလိုမှာတယ်။ အဲဒီအချိန်က အဖိုးရဲ့တာဝန်က ဗိုလ်မှူးချုပ်ကိုး။

“မင်းတို့ ဘာပြောစရာရှိသေးလဲ”

“ဘာမှ မရှိတော့ဘူး။ ဘာမှ မရှိဘူး”

“အေး ငါ ခရီးထွက်ရင်တော့ ငါ့ကို လမ်းတပိုင်းလောက် လိုက်ပို့ကွာ။ ငါ့မှာ လူမရှိဘူး။ တပ်စိပ်တစိပ် (၁၁)ယောက်ပဲရှိတယ်။ တပ်တစိပ်ဟာ လူအင်အားနည်းတယ်။ ငါ့ကို အင်အားဖြည့်ပေးအုံး။ တပ်စုစစ်စုလောက် ထပ်ဖြည့်ရင်တော်ပြီ။ အခု တို့ထွက်ရမှာက တိုက်ပြီးတော့ထွက်ရမှာ”

ဒါနဲ့ အဖိုးတို့ တပ်အင်အားဖြည့်ပြီးတော့ မြောင်းမြမြို့နယ် သိလွှာကနေ ဝါးခယ်မမြို့နယ်ကို ကူးကြတယ်။ လမ်းခရီးမှာ ရဲဘော်တချို့ ကျသွားတယ်။ သေတာ (၆)ယောက်လောက် ရှိတယ်။ အဖိုး အဖိုးတို့ ပြန်မကောက်နိုင်ဘူး။ သတင်းပေါက်သွားတာကိုး။ တော်တော် နှစ်နာတယ်။ ရဲဘော်တွေကျ တာ ပြန်တွေးရင် တော်တော်စိတ်မကောင်းဘူး။ အဖိုး မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျတယ်။

တိုက်ပွဲဆိုတာ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရမယ်။ သေမယ်ဆိုတာ အဖိုးသိတယ်။ အဖိုး ပြန်သုံးသပ်ကြည့်တော့ ငါ့ညွှန်လို့ဖြစ်တာဆိုပြီး စိတ်မကောင်းဘူး။ တိုက်ပွဲဆိုတာ အရှုံးနဲ့ အနိုင်ရှိမှာပဲ။ တို့လူတွေ အတွက် တို့ပြန်တိုက်ရမယ်။ ဒီလို အဖိုးက စိတ်ထဲမှာ မှတ်ထားလိုက်တယ်။

ဝါးခယ်မမြို့နယ်ကို မရောက်ခင်မှာ ဝါးခယ်မမှာရှိတဲ့ တပ်တွေ၊ ကော်မတီတွေဆီကို ရဲဘော် တယောက်လွှတ်ပြီး စာရေးအကြောင်းကြားထားတော့ သူတို့လာကြိုတယ်။ အဖိုးတို့ ဝါးခယ်မကို ၁၉၆၉ ခုနှစ်၊ ဆောင်းအကုန် နွေအကူးကာလမှာ ရောက်တယ်။

စစ်တိုက်တယ်ဆိုတာ လူထုထောက်ခံမှု ရှိဖို့လိုတယ်

ဝါးခယ်မကိုရောက်တော့ ပါတီကော်မတီဝင်တွေ၊ တပ်မှူးတွေက အဖိုးကိုကြည့်ပြီး “တို့ဆရာကြီး မျက်နှာမကောင်းပါလား။ ဘာဖြစ်တာလဲ”

အဖိုးရဲဘော်တွေက “မင်းတို့ မသိချင်နဲ့။ တို့လူတွေ ကျကျနဲ့ခွဲတာ တယောက်မှ ပြန်မကောက်နိုင်လို့ စိတ်ဆိုးနေတာ။ ဒီအဖိုးကြီး စိတ်ဆိုးလို့ မျက်ရည်နေတာ”လို့ ပြန်ပြောပြတယ်။

ဝါးခယ်မမြို့နယ်ကိုရောက်တော့ ဗိုလ်မှူးကွယ်ကော်ကို အဖိုးက မှာတယ်။ သူက ဝါးခယ်မနယ်မှာ ရှိတာကိုး။

“ကွယ်ကော်ကို သွားခေါ်စမ်း။ ငါရောက်လာပြီလို့” အခု ချက်ချင်းလာခဲ့လို့ ငါမှာတယ်လို့ ပြောလိုက်”

သူနေတဲ့နေရာက အဖိုးတို့ဆီကသွားရင် (၂)နာရီ (၃)နာရီလောက် ကွာတယ်။

ကွယ်ကော် ချက်ချင်းပဲ အဖိုးဆီကို ရောက်ချလာတယ်။

“ကျနော် ရောက်လာပြီ” ဆိုပြီး သူ သတင်းပို့ပြီးတော့ ထမင်းတွေ ဘာတွေစားတယ်။

နောက် သူက အဖိုးကို မေးတယ်။

“ကျနော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“မင်းတို့တပ် အဆင်သင့် ရှိရဲ့လား”

“ရှိပါတယ်”

“တို့လူတွေ လမ်းမှာ အထိနာခဲ့တယ်။ တို့ ပြန်တိုက်ရမယ်ကွ။ ရန်သူအခြေအနေ ဘယ်လိုရှိတယ်။ ဘယ်လိုသွားလာလှုပ်ရှားနေတယ်ဆိုတာ မင်းလေ့လာ။ သူတို့ ဘယ်နေရာမှာ အားကောင်းလဲ။ ဘယ်နေရာမှာ အားနည်းလဲ။ ဘယ်လိုနေရာတွေမှာ ချောင်နေလဲ။ ဒီတာဝန်ကို မင်းယူ။ တပတ်အတွင်း ငါ့ဆီ သတင်းပြန်ပို့”

“စိတ်ချပါ”

နောက်တော့ သတင်းရတာပဲ။ အဖိုးတို့လူတွေကလည်း လူထုတွေထဲမှာ အမာခံတွေ ရှိတာကိုး။ သူတို့က သတင်းထောက်ပေးတယ်။ ဝါးခယ်မ အင်္ဂပတ်မှာ သူတို့ တပ်ချတာ သိပ်မများဘူးတဲ့။ တပ်တစ်လောက်ပဲရှိတယ်။ တချို့လည်း မြို့ထဲမှာ သွားကြလာကြနဲ့ သိပ်မများဘူးတဲ့။

“အေး ဒီလိုဆိုရင် ဒီကောင်တွေကို တို့ချမယ်။ တပ်တွေပြင်ထား။ ငါ မှာလိုက်ရင် မင်းတို့ လာခဲ့”

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

သူတို့က ကပ်ဝဲမှာ ရှိတယ်။ ကပ်ဝဲက ကိုင်းတောနားမှာ ရှိတယ်။

အဲဒီမှာ တပ်ရင်းမှူးရောက်လာတော့ “မင်းလူတွေကို ဘယ်နေရာမှာ တိုက်မယ်ဆိုတာကို မပြောနဲ့နော်။ တိုက်ပွဲရဲ့ စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းတွေ သိတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒါတွေကိုတော့ မင်းကြို ရှင်းပြထား။ ပြီးတော့ ငါတို့ သဘောထားနဲ့ ခံယူချက်က မင်းသိတယ် မဟုတ်လား။ ကိုယ့်သေနတ်သံ က အရင်ပေါက်ပြီဆိုရင် နိုင်ပြီလို့သာ မှတ်တယ်”

အဲဒီတိုက်မယ့်ညမှာ အဖိုးက တပ်အင်အားကို ပြန်စစ်တယ်။ တပ်ခွဲတခွဲလောက်ရှိတယ်။ တခွဲမှာ တပ်စု (၃)စု ရှိတယ်။

ည(၇)နာရီလောက်ရှိပြီး။ အဖိုးက တပ်ရင်းမှူးကို ပြောတယ်။

“မင်းတပ်တွေ ဘယ်မှာလဲ”

“ကွင်းထဲမှာ”

ရွာဆေးနားမှာ နည်းနည်းပြန်ကပ်ခိုင်းလိုက်လို့ပြောတော့ သူ့ရဲဘော်တွေ သူပြန်ခေါ်တယ်။ ရဲဘော်တွေပြန်လာတော့ တပ်ရင်းမှူးက သူ့လူတွေကို တန်းစီခိုင်းတယ်။ အဲဒီမှာ အဖိုးသွားတော့ ရဲဘော်တွေက အဖိုးကို အလေးပြုကြတယ်။ အဖိုးက သူတို့ကို ပြန်အလေးပြုတယ်။ အဲဒါလည်းပြီးရော အဖိုး စကားနည်းနည်းပြောတယ်။

“မင်းတို့အားလုံး သိထားတဲ့အတိုင်းပဲကွ။ တို့ ကရင်အမျိုးသားလွတ်လပ်ရေးဟာ ဗမာတွေ ဆီမှာ လက်ဝါးဖြန့်ပြီး တောင်းနေလို့ မရဘူးကွ။ တောင်းလို့မရတဲ့အတွက် အခု ငါတို့ တိုက်နေတာ။ တို့တိုက်နေတာ ကရင်တွေလွတ်လပ်ဖို့၊ ကရင်တွေလွတ်လပ်မှ ကရင်ပြည်ရမှာ။ ဘယ်လိုလည်း မင်းတို့ တိုက်ရဲရဲ့လား”

ရဲဘော်တွေက “တိုက်ရဲတယ်”တဲ့။

သူတို့ ပြန်ဖြေတာ ညီလိုက်တာ။ ကိုယ့်တိုင်းပြည်အတွက်၊ ကိုယ့်လူမျိုးအတွက် သေပါစေ။ ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုးမှာဖြစ်ဖြစ် တိုက်မယ်တဲ့။

“အေး ဒါမျိုးချစ်တွေရဲ့ သဘောတရားထဲမှာ ပါတယ်။ အဲဒီလို အတွေးအခေါ်နဲ့ အဲဒီလို စိတ်ဓာတ်ရှိထားမှသာ တို့စစ်ပွဲနိုင်မယ်ကွ။ စစ်ပွဲနိုင်ပြီဆိုရင် တို့လွတ်လပ်ပြီ။ အဲဒီမှာ အဖိုး ပြန်စဉ်း စားတော့ တခုခုလိုနေသလိုလိုပဲ။ တို့ရဲ့ သဘောထားနဲ့ မူဝါဒတွေကို ပြည်သူလူထုတွေ သိဖို့လိုတယ်။

ဒီလို ပြည်သူတွေ သိဖို့အတွက် ရေးရမှာပဲ။ ဒါကို သတိရတော့ အဖိုးက ကျောက်သင် ပုန်းမှာရေးတယ်။ အဲဒီတုန်းက အဖိုးတို့က ကျောက်သင်ပုန်းကြီးတွေ သုံးတာကိုး။ သင်ပုန်းကြီးပေါ်မှာ အဖိုး ရေးတယ်။

“ကျနော်တို့ အခုလို စစ်တိုက်တာ ကျနော်တို့ ကရင်အမျိုးသားအကျိုးအတွက် သက်သက် မဟုတ်ပါဘူး။ အဖိနှိပ်ခံနေရတဲ့ လူမျိုးတိုင်း၊ လူတန်းစားတိုင်း လွတ်မြောက်ဖို့အတွက် ကျနော်တို့ လာတိုက်တာပါ။ ကျနော်တို့မှာ ဘာသာရေး၊ လူမျိုးရေး ခွဲခြားမှု မရှိပါ။ လူသားတိုင်းရရှိသင့်တဲ့

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

မွေးရာပါ လွတ်လပ်ခွင့်ကို ပြန်ရဖို့အတွက် အခုလို လာတိုက်တာပါ။ ဒါဟာ ခင်ဗျားတို့ ကျနော်တို့ရဲ့ လွတ်လပ်ခွင့်အတွက်ပါ။ ခုနက ပြောသလို လူတိုင်းလူတိုင်းမှာ မွေးရာပါအခွင့်အရေးဆိုတာ ရှိတယ်။ အခု ကျနော်တို့ ခင်ဗျားတို့တွေ အဖိနှိပ်ခံနေရတယ်။ အသတ်အဖြတ် ခံနေရတယ်။ မလွတ်လပ်ကြဘူး။ ဒီလို မလွတ်လပ်တဲ့အတွက်ကြောင့် ကျနော်တို့ တိုက်နေရတာပါ။ အခုလို ကျနော်တို့ တိုက်နေတာလည်း ဒီနေရာတခုထဲ မဟုတ်ပါဘူး။ နေရာအနှံ့မှာ ကျနော်တို့ တိုက်နေပါတယ်။ ကျနော်တို့ကို နားလည်ပါ။ ကျနော်တို့ဟာ ကရင်တွေဖြစ်ပေမယ့် လူသားတိုင်းအပေါ် ကိုယ်ချင်းစာတဲ့ စိတ်ဓာတ်ရှိပါတယ်။ ကျနော်တို့မူထဲမှာ ကရင်အမျိုးသားတွေ လွတ်မြောက်ဖို့ပါသလို အခြားလူမျိုးတွေလည်း လွတ်မြောက်ပါစေ။ လွတ်လပ်ပါစေဆိုတဲ့ သဘောထားရှိပါတယ်”

ဒီလိုရေးပြီးတော့ အဖိုး ပြန်ဖတ်တယ်။

စာချောသွားတော့ “ဟေ့ ဒါကို လက်နှိပ်စက်နဲ့ရိုက်လိုက်။ ပြီးရင် စာလိမ့်စက်နဲ့လိမ့်ပြီး သွားတိုက်မယ့် ရဲဘော်တွေနဲ့ထည့်ပေးလိုက်။ ပြည်သူတွေသိအောင် ဖြန့်ဖို့လိုတယ်”

အဲဒီညမှာ အဖိုးတို့အဖွဲ့ သွားတယ်။ ဘယ်သူက ဘယ်နေရာကို နေရမယ်။ ဘယ်နေရာမှာ ဝင်ရမယ်။ ဘယ်လိုဝိုင်းရမယ်။ အဓိကပစ်မှတ်က ဘာလဲဆိုတော့ သေသေချာချာ အကွက်ချထားတာ။ မသွားခင် တမိနစ်လောက် ဘုရားရှိခိုးကြသေးတယ်။ ရဲဘော်တွေကို အဖိုးကြည့်တယ်။ တက်တက်ကြွကြွ တယောက်နဲ့တယောက် ရိုက်ကြ၊ ပုတ်ကြနဲ့ နောက်ပြောင်နေကြသေးတယ်။

“ဟိတ်ကောင်တွေ မင်းတို့ သေသေချာချာ လုပ်ကြနော်”

ဝါးခယ်မ အင်္ဂပတ်မှာ အဖိုးတို့လူတွေဝင်ချတော့ နိုင်တယ်။ စခန်းသိမ်းလို့ရတယ်။ ရန်သူဘက်က ၅-၆ ယောက်လောက် ကျတယ်။ သေနတ်တွေ ၄-၅-၆ လက်ရတယ်။ အဲဒီအချိန်တုန်းက သို့ပန်းပေါ်လစီ မရှိဘူး။ သူမိ သူသတ်၊ ကိုယ်မိရင် ကိုယ်သတ်ပဲ။ တိုက်ပွဲသိမ်းပြီးတော့ အဖိုးတို့ တပ်တွေ ပြန်လာတယ်။

နောက်တော့ အဖိုးက အဖိုးတို့ဖြန့်ထားတဲ့ စာအပေါ်မှာ ပြည်သူလူထုတွေက ဘယ်လို အမြင်ရှိလဲ သိချင်တယ်။ ဒီအမြင်တွေသိရဖို့အတွက် လူထုတွေထဲက အမာခံတွေကို ခေါ်ပြီး လူ ၄-၅-၆ယောက်လောက်ကို တာဝန်ပေးလိုက်တယ်။ ဝါးခယ်မက ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းနားမှာပဲ။ အဖိုးတို့နေတဲ့နေရာနဲ့ တနာရီလောက်မှ လှေမစီးရပဲ။ အဲဒီလူတွေ မနက်ပိုင်းထွက်သွားတာ ညနေ (၄)နာရီလောက် ပြန်ရောက်လာတယ်။

သူတို့ ပြန်ရောက်လာပြီး ပြောပြတာပေါ့။ အဖိုးတို့ကို အမြင်ကတ်တဲ့အသံတော့ တလုံးမှ မကြားရဘူးတဲ့။

‘ကောင်းတယ်။ ကောင်းတယ်’ ဆိုတဲ့သတင်းပဲ ကြားရတယ်။

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

“ဒီတပ်တွေ သိပ်တော်တယ်၊ ကောင်းတယ်။ သူတို့က လူတိုင်းလွတ်လပ်ရေးအတွက် တိုက်နေတာတဲ့။ ဒီလိုတပ်မျိုးကတော့ ဘယ်နှစ်ခါ လာတိုက်တိုက်ထောက်ခံတယ်တဲ့”

အဖိုးတို့ကို ကျိန်တာ၊ ဆဲတာ မကြားရဘူးတဲ့။ လူတိုင်းလိုလိုဆီက ကြားတာက တသံထဲပဲ တဲ့။

ဒီလိုသတင်းကောင်းကြားရတော့ အဖိုးလည်း ကျေနပ်တာပေါ့။ စစ်တိုက်တယ်ဆိုတာ လူထုထောက်ခံမှုရှိဖို့ လိုတယ်မဟုတ်လား။ ဒီသတင်းပြန်ကြားရတော့ အဖိုးက တပ်ရင်းမှူးကွယ်ကော်ကို ခေါ်တယ်။ လူထုက စာတမ်းအရ တို့ကို ထောက်ခံနေပြီ။ တို့တပ်တွေ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်လုပ်ကြ။ လူထုက ထောက်ခံတာကို ဂုဏ်ယူရမယ်။ ဒီလို အဖိုးက ပြောပြတော့ သူလည်း ဝမ်းသာတာပေါ့။

ခေါင်းဆောင်မှာ အဓိက တာဝန်ရှိတယ်

နောက်တိုက်ပွဲတစ်ပွဲက ဝါးခယ်မရုံးထောင့်တိုက်ပွဲပဲ။ အဲဒီပွဲမှာတော့ အဖိုးတို့ဘက်က အထိနာတယ်။ ဝါးခယ်မမြို့မှာ အဖိုးတို့နေတာ သုံးလလောက်ကြာသွားတယ်။ တိုက်ပွဲတွေဖြစ်တာ ဆက်တိုက်ပဲ။ အဲဒီမှာ ဗိုလ်မှူးချစ်လေးမောင်နဲ့ အဖိုးတွေ့တယ်။ သူကလည်း တချက်တကောင် ချစ်လေးမောင်ဆိုပြီး နံမည်ကြီးပဲ။ အဖိုး သူ့ကိုမှာတော့ သူ ရောက်လာတယ်။

“ဗိုလ်ချုပ် ကျနော့်ကို မှာတယ်ဆို”

“အေးကွ။ ဟင်းစားရှိလို့ မင်းကိုမှာတာ”

“ဟာ ဟုတ်လား”

ဗိုလ်မှူးချစ်လေးမောင်နေရာက ဝါးခယ်မနဲ့ဆိုရင် (၄)နာရီလောက် လမ်းလျှောက်ရတယ်။ ချစ်လေးမောင်ဟာ အကောင်ငယ်ငယ်ပဲ။ အကောင်သာငယ်တာ သူက ဘရင်းဂမ်းမှတိုက်တာ။ အဖိုးနဲ့ ဆို (၁၀)နှစ်လောက်ငယ်တယ်။

“မင်းကိုမှာတာ မင်းသိလား”

“သိတာပေါ့။ စစ်တိုက်ဖို့ မဟုတ်လား”

“အေး မင်း မဆိုးဘူးကွ”

“ဂတ်တဲနားက ရုံးထောင့်ကို မင်း သေသေချာချာ အခြေအနေလေ့လာ။ အခြေအနေ အားလုံးကို ဒီ ၃-၄ ရက်အတွင်းမှာ ရနိုင်အောင် မင်းကြိုးစား”

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

“ဟုတ်ကဲ့”ဆိုပြီး သူ ပြန်သွားတယ်။ ရုံးထောင့်စခန်းက ဘတ်ဒိုချောင်းရဲ့ ကမ်းနားမှာရှိတယ်။ ချောင်းကမ်းနားနဲ့ ကိုက် (၃၀)လောက်ပဲ ကွာမယ်။ အဲဒီအနားမှာ လှေဆိပ်ရှိတယ်။ တံတားရှိတယ်။ သမ္ဗန်လေးတွေ၊ လှေလေးတွေ သွားလာနေတယ်။ စစ်သားတွေတော့ အမြဲမရှိဘူး။ နှစ်ရက်တခေါက်လောက်မှ ရှိတတ်တယ်တဲ့။

“ဒါဆိုရင် တို့ တိုက်မယ်”

“ကျနော်တို့လည်း ချချင်တာ ကြာပြီ”

“မင်း တပ်စုနှစ်စုဆန့်တဲ့ ပေါင်းမိုးပါတဲ့ သမ္ဗန်အကြီးတစင်းရှာထား။ တပ်တွေလည်း အသင့်ပြင်ထား။ တို့ ချမဲ့နေရာမှာ တပ်တွေကို ကြိုနေရာချထား။”

သူလည်း အဖိုးပြောတဲ့အတိုင်း စီစဉ်တယ်။ အဲဒီညရောက်တော့ အဖိုးလည်း လိုက်မယ်ဆိုတော့ ‘မလိုက်နဲ့။ မလိုက်နဲ့’လို့ ချစ်လေးမောင်က တားတယ်။

“မလိုက်ရဘူးဆိုရင် ခပ်လှမ်းလှမ်းကုန်းပေါ်ကနေ ငါ ကြည့်မယ်။ မင်းတို့ရဲဘော်တွေကို ကျကျနန လုပ်နော်” ဟုတ်ကဲ့ပါဆိုပြီး ထွက်သွားတယ်။

ဒီကောင်တွေ ညီလည်း တော်တော်ညီတယ်။ သမ္ဗန်ကြီး တံတားထိပ်မှာကပ်ပြီးတော့ တယောက်ချင်းဆင်းတာ။ ပြီးတော့မှ ပေါင်းမိုးကို လှန်ချပြီး အကုန်လုံး တံတားပေါ်တက်တာ။ အဲဒီညက ကံဆိုးချင်တော့ ရန်သူတပ်က ပြန်ရောက်လာတယ်။ ရုံးထောင့်ကိုဝင်တဲ့ တံခါးချိတ်ကလည်း တော်တော်နဲ့ ဖြုတ်မရဘူး။ အရင်ကဆို အဲဒီတံခါးက ဖွင့်ရက်သားပဲ။ အဖိုးက ခပ်လှမ်းလှမ်း တောင်ကုန်းပေါ်က သွားနားထောင်တော့ နှစ်ဖက် အပြန်အလှန် ပစ်နေတဲ့အသံတွေ ကြားရတယ်။ (၁၀)မိနစ်လောက်ကြာတယ်။ ပစ်နေတုန်းပဲ။ ကြာတော့ အဖိုးက မသင်္ကာတော့ဘူး။ တို့လူတွေခံရပြီ ထင်တယ်။

အဖိုးတို့ဘက်က တပ်စိပ်မှူး နှစ်ယောက်ကျတယ်။ ရဲဘော်နှစ်ယောက် ဒဏ်ရာရတယ်။ အဲဒီသတင်းကြားရတော့ အဖိုးက ကိုယ်တိုင်သွားချမယ်လုပ်တော့ တပ်စုမှူးက အဖိုးကို တားတယ်။

“ဗိုလ်မှူးချုပ်မရှိရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”ဆိုပြီး အဖိုးကို ဆွဲထားတယ်။

“ကဲ ဒီလိုဆိုလို့ရှိရင် ငါ့တပ်တွေ ပြန်ဆုတ်ခိုင်း” အဖိုးတို့တပ်တွေ ပြန်ဆုတ်လာတာပေါ့။ တိုက်ပွဲမှာကျသွားတဲ့ တပ်စုမှူးနဲ့ ရဲဘော်တယောက်အလောင်းကို အဖိုးတို့ ပြန်မရတော့ဘူး။

တိုက်ပွဲကို ပြန်သုံးသပ်တော့ “ဒီလိုဖြစ်ရတာ ငါ့အမှားကြောင့်။ ငါ စေ့စပ်သေချာမှုမရှိလို့ ဖြစ်ရတာ”

အဖိုး တပ်စုမှူးက “ဗိုလ်မှူးချုပ်တယောက်ထဲ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျနော်တို့လည်း ပါပါတယ်။ ကျနော်တို့လည်း ပေါ့ဆတာပါ။ ဒီနေ့ကျမှ တံခါးကို သေသေချာချာ သတိမထားမိဘူး။ ဒါဟာ ကျနော်တို့ အားနည်းချက်ပါ”တဲ့။

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

“အေး ဘာပဲပြောပြော။ ခေါင်းဆောင်မှာ တာဝန်အရှိဆုံးပဲ။ အုပ်ချုပ်ရေးမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ စစ်ရေးမှာပဲဖြစ်ဖြစ်။ ခေါင်းဆောင်မှု အားနည်းရင်၊ တခုခုချို့ယွင်းရင် ခေါင်းဆောင်မှာ တာဝန်အရှိဆုံးပဲ”

အဲဒီတိုက်ပွဲမှာ အဖိုးတို့ အထိနာခဲ့တယ်။ လူထုတွေလည်း ဒီသတင်းတွေကြားတော့ စိတ်မကောင်းကြဘူး။ ကျသွားတဲ့ ရဲဘော်တွေရဲ့ အလောင်း ပြန်မရတာ အဖိုး တော်တော်စိတ်ထိခိုက်တယ်။ တိုက်ပွဲဆိုတာ ကိုယ်မနိုင်ရင် ရန်သူနိုင်မယ်။ ရန်သူမနိုင်ရင် ကိုယ်နိုင်မယ်ဆိုတာ သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ရဲဘော်တွေရဲ့ အလောင်းကို ကိုယ်ပြန်မကောက်ပေးနိုင်တာကိုတော့ တော်တော်စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတယ်။

ပဲခူးရိုးမကို မြင်ရတဲ့ အမလွတ်ရွာ

မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ကနေ ပဲခူးရိုးမကို တို့သွားတာ ဗိုလ်ချုပ်မြမောင်နဲ့ အဖိုးတို့အတူတူပဲ။ အဖိုးတို့ အင်အား (၁၀၀)ကျော်လောက်ရှိတယ်။ မိန်းကလေး ၃-၄ ယောက်လည်းပါတယ်။ မန်းရှာမိန်းမ နှစ်ကျင်ရွှေတို့လည်း ပါတာပေါ့။ နှစ်ကျင်ရွှေကတော့ အဖိုးသမီးလို ဖြစ်နေတာ။ တော်တော်ဒုက္ခခံတယ်။ စိတ်ဓာတ်ကလည်း တော်တော်မာတယ်။ ပဲခူးရိုးမ တောင်ညိုစခန်းမှာ အဖိုး နိုင်ငံရေးသင်တန်း ပေးတုန်းက သူလည်း ပါတာပေါ့။ မင်းတို့အဖွားနဲ့လည်း အမေလို သမီးလိုနေကြတာ။

မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ကနေ ပဲခူးရိုးမကို အဖိုးတို့သွားတော့ လှိုင်မြစ်ကို ကူးကြတယ်။ ပြီးတော့ တောလမ်းကနေ ဖြတ်သွားကြတာ လမ်းခရီးမှာ ရေနစ်လို့သေတဲ့လူတွေလည်း ရှိတယ်။ ညဘက်တွေမှာပဲ အဖိုးတို့ သွားကြတာကိုး။ နေ့ဘက်ဆို အဖိုးတို့ မသွားဘူး။ နေ့ဘက်ဆိုရင် ပုန်းနေတာပဲ။ တောထဲမှာဝင်ပြီးတော့ အိပ်ရတယ်။ လှိုင်မြစ်ကိုကူးပြီး တောင်ပေါ်စတက်တော့ အဲဒီ အမလွတ်ဆိုတဲ့ရွာကို ရောက်တယ်။ ကရင်အမျိုးသားတွေပဲ။ ဒေသခံတွေ တော်တော်ကောင်းရှာတယ်။ အဖိုးတို့ကိုတွေ့တာ သူတို့ စိတ်မကောင်းဘူး။

အဖိုးတို့ လမ်းမှာ ထမင်းလည်း မစားရ။ ဘာမှ မစားရတော့ သူတို့က ဝက်တွေဘာတွေ ပေါ်ကျွေးတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အဖိုး ခြေထောက်တွေ ယောင်လိုက်တာ ကားနေတာပဲ။ အဲဒီရွာကို ရောက်ဖို့ (၃)ရက်လောက် လမ်းလျှောက်လိုက်တာကိုး။ မြစ်ဝကျွန်းပေါ် ဘယ်ကစထွက်လည်းဆိုတော့ ဝါးခယ်မမြို့နယ်ကနေ ထွက်တာပေါ့။ ဝါးခယ်မမြို့နယ်ကနေထွက်ပြီးတော့ အဲဒီ အမလွတ်ရောက်တာ။ (၃)ရက်လောက်ကြာတယ်။ ညဘက်နဲ့ မနက်စောစောတွေပဲ အဖိုးတို့သွားတယ်။ မိုးချုပ်ပြီးဆိုရင်

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

နေရာရှာ၊ လူထုနဲ့ အဆက်အသွယ်လုပ်ပြီး ကင်းစောင့်ပြီးတော့ အိပ်တာပဲ။ အဲဒီ အမလွတ်ကိုရောက်တော့ ပဲခူးရိုးမတောင်ခြေကို တွေ့ရတယ်။

နောက်တော့ ဗိုလ်မှူးမောင်ချစ်တို့ကို ခေါ်ပြောတယ်။ ဗိုလ်မှူးမြသိန်းလည်းပါတယ်။ ဗိုလ်မှူးမောင်ချစ်က ပြောက်ကျားတပ်ရင်းမှူး။ ဗိုလ်မှူးမြသိန်းက ကေဘီအယ်လ်အေတပ်ရင်းမှူး။ အဖိုးတို့အဖွဲ့ အမလွတ်မှာ စခန်းချတယ်။

ဒီမှာ နောက်ထပ်တည အိပ်လို့မရဘူးလားလို့ သူကြီးတွေကို မေးတော့။ ရတယ် ကိစ္စမရှိဘူးတဲ့။ ကျနော်တို့ အပြင်ဘက်မှာ စောင့်ပေးမယ်တဲ့။ အဲဒီမှာအိပ်တော့ ညဘက်ဆို ရထားလမ်း၊ ကားလမ်းက မီးရောင်ကို တွေ့ရတယ်။ မေး ကြည့်တော့ သူကြီးပြောတာက သာယာဝတီ သုံးဆယ်တဲ့။

နောက်ညကျတော့ အဖိုးတို့ ခရီးထွက်ရတော့မယ်။ ဗိုလ်မှူးမြရင်က အဖိုးခြေထောက်ကို စမ်းကြည့်တယ်။

“ဘယ်လိုလည်း ဆရာကြီး။ ခင်ဗျားက ထမ်းမယ်ဆိုတော့လည်း အထမ်းမခံဘူး။ ဖြစ်ရဲ့လား။”

“လူလူချင်း ထမ်းတာ ကျနော် မကြိုက်ဘူး”

“ဆရာကြီးက တယ်ခက်တာပဲ”

“ဒီည ခရီးထွက်ရမယ်ဆိုရင် ငါ့ကို အရက်တပုလင်းလောက် ဝယ်ပေးပါကွာ။ ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား”

သူက “ဖြစ်ပါတယ်” တဲ့။

အဲဒီအချိန်တုန်းက တို့ ဥပဒေက အရက်မသောက်ရဘူး။ သူက ဗိုလ်ချုပ်မြမောင်ကို သွားပြောတယ်။ သူ့ခြေထောက်က ယောင်နေပြီး။ သူက အရက်တပုလင်းလောက် သွားဝယ်ပေးပါလို့ ပြောနေတယ်။

“အေး အေး သွားဝယ်ပေးလိုက်။ သွားဝယ်ပေးလိုက်။ မင်းတို့ ဆရာကြီးဆီမှာ သွားပို့ပေးလိုက်တဲ့”

သာခွီးဆိုတဲ့ ရဲဘော်တယောက်ကို သူက ခိုင်းတယ်။ အရက်က အကောင်းစားပဲ။ ဘာအရက်မှန်းတော့ မသိဘူး။ အဖိုးက အင်္ဂလိပ်စာ မဖတ်တတ်ဘူး။ မြို့အရက်အကောင်းစားပဲ။

ခရီးထွက်ခါနီး ညနေဘက်မှာ အဖိုးတို့ကို ထမင်းကျွေးတာလည်း ဟင်းနဲ့ပဲ။ ငါးဟင်းနဲ့။ ထမင်းစားတော့ သာခွီးရောက်လာတယ်။

သူက “ဆရာကြီး” ဆိုပြီး အဖိုးကို နှုတ်ဆက်တယ်။

“ဖွင့်ကွာ ခွက်မရှိရင် ဝါးဖူးနဲ့ပဲ ထည့်လိုက်” သာခွီးက ရေတခွက်ပါ ယူလာတယ်။

မသောက်ခင် ရေနည်းနည်း သောက်ချလိုက်လို့ သာခွီးက ပြောတယ်။

“ဟေ့ သာခွီး မင်းလည်းသောက်လေ။ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

“ကျနော် မသောက်တော့ဘူး။ ဒီအရည်ကြောင့် ကျနော် ပြဿနာ ခဏခဏဖြစ်တယ်။ ကျနော် ဖြတ်ပြီ” တဲ့။

“အေး မင်းဖြတ်နိုင်ရင် သိပ်ကောင်းတာပေါ့ကွာ။ အခု ငါလည်း မလွဲမရှောင်သာလို့ ငါ သောက်ရတာ”

သူက ကျနော်သိပါတယ်တဲ့။ အဖိုးတို့ ထမင်းစားလည်းပြီးရော မိုးလည်းချုပ်ပြီ။ အဖိုး နှစ်ခွက်သောက်ပြီး “တော်ပြီးကွာ။ မင်းသိမ်းထားလိုက်တော့” လို့ သာခွီးကို ပြောတယ်။

“သာခွီး မင်း ငါနဲ့ ဝေးဝေးမနေနဲ့နော်။ ငါ အမူးပြေသွားရင်တော့ ထပ်သောက်ဦးမှာ”

“ဆရာကြီး မပူနဲ့။ ကျနော် ဆရာကြီးအနားမှာပဲ ရှိမှာပါ”

သာယာဝတီ ရထားလမ်း၊ ကားလမ်းကို ကူးကြပြီ

အဲဒီညက အဖိုးတို့အဖွဲ့ သာယာဝတီက ရထားလမ်း၊ ကားလမ်းကို ကူးရတယ်။ ရထားလမ်းနဲ့ ကားလမ်းက အပြိုင်ပဲ။ ရထားလမ်း၊ ကားလမ်းနဲ့ နည်းနည်းနီးလာတော့ ဗိုလ်ချုပ်မြမောင်နဲ့ ဗိုလ်မှူးမောင်ချစ်က အဖိုးကို ခေါ်တယ်။

“တို့ရထားလမ်းနဲ့ ကားလမ်းကို ဖြတ်မယ်။ ဖြတ်မယ်ဆိုရင် အနားကို ချဉ်းကပ်သွားရမယ်။ မင်း တပ်စိပ်ကို ရထားလမ်း၊ ဟိုဘက်ကမ်းရောက်အောင်ပို့” တဲ့။

သူတို့ ဟိုဘက်ကမ်းရောက်ပြီး အသင့်စောင့်ဆိုတော့ အဖိုးတို့က ဟိုဘက်ဒီဘက် ကြည့်ပြီး တော့ ကူးတာပေါ့။ အဲဒီအချိန်မှာ မော်တော်ကားတစင်းလာတယ်။

မီးရောင်မြင်တော့ “မြန်မြန်ကူး။ မြန်မြန်ကူး” ဆိုပြီးတော့ ကူးကြတာပေါ့။

အဘိုးတို့ကူးတဲ့နေရာနဲ့ သိပ်မကွာဘူး။ ဖြတ်ပြီးတာနဲ့ ကိုင်းတောထဲ မြန်မြန်တိုးရတယ်။ ကိုင်းတောကို လွန်သွားတော့ အဖိုးတို့ လူပြန်စစ်တယ်။

“တို့လူတွေ ကုန်ပြီလား”

“ကုန်ပြီ” တဲ့။

“ကိုယ့်လူကိုယ်ကြည့်ကြစမ်း”

လူတယောက်ကျန်ခဲ့လို့ ဖမ်းမိပြီးဆိုရင် အရိုက်လည်းခံရမယ်။ အကုန်လုံးလည်း ဒုက္ခရောက်မယ်။ အဖိုးတို့ လူပြန်စစ်တော့ ပြည့်တယ်။

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

နောက်တဖွဲ့ကူးဖို့ ဒီဘက်ကနေ အချက်ပြန်ပြရတာပေါ့။
ဒီလိုနဲ့ တဖွဲ့ပြီးတဖွဲ့ ကူးကြ။ ကိုယ့်လူကိုယ်ပြန်စစ်ကြနဲ့။
အားလုံး ကူးပြီးတော့ “ဟေ့ကောင် ရေ သွားရှာကွာ။ ဒီနေရာမှာ ရေအိုင်တွေဘာတွေ
မရှိကြဘူးလား”

ရဲဘော်တွေ သွားရှာတာ။ အိုင်ကွက်တခုတွေ့တယ်။ သိပ်မကြီးဘူး။ သူတို့ အဖိုးကို လာ
ခေါ်တယ်။ ရေက ခပ်နောက်နောက်ပဲ မကြည်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ရေဆာတာကိုး။ အဖိုးတို့ သောက်တာ
ပေါ့။ ရဲဘော်တွေက မသောက်သေးဘူး။

“ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့ ဘာလုပ်နေကြလဲ။ သောက်လေကွာ” ဒီလိုပြောမှ ရဲဘော်တွေ
က သောက်တယ်။

သူတို့လည်း ဆာတော့ ဆာနေတာပဲ။ အဖိုးသောက်ပြီးမှ သူတို့သောက်တယ်။ ရေ
သောက်ပြီးတော့ အဖိုးတို့ တခါ ထပ်လျှောက်တယ်။

ကားလမ်းကူး ကိုင်းတောကြီးကို ဖြတ်ပြီးမှ ကွင်းပြင်မှာလျှောက်ရ။ ကွင်းပြင်ထဲမှ အကျယ်
ကြီး။ မြေရိုင်းတွေရှိတယ်။ မြေနုတွေရှိတယ်။ လယ်ကွင်းတွေ။ ဒေသခံလူတွေက လယ်လုပ်ကြတာကိုး။

နေ့ဘက် ဘယ်လိုလုပ်ကူးလို့ရမလဲ။ ညဘက်ပေါ့။ ဓာတ်မီးလည်း ထိုးလို့ မရဘူး။ အမှောင်
ထဲမှာ စမ်းပြီးသွားရတာ။ တယောက်နဲ့တယောက် ခပ်လှမ်းလှမ်းပဲ လျှောက်ကြတယ်။

စစ်တောင်းမြစ်ကို ဖြတ်အကူးမှာ

အဖိုးတို့ လျှောက်ကြတာ စစ်တောင်းမြစ်ကမ်းနားအထိ ရောက်တယ်။ ဗိုလ်ချုပ်မြမောင်တို့
အဖွဲ့က အဖိုးတို့အနောက်မှာ။ ကြာတော့ မောတာပေါ့။ တနေရာရောက်တော့ အဖိုးတို့ ထိုင်နား
တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဗိုလ်ချုပ်မြမောင်တို့အဖွဲ့ အဖိုးတို့ကို မှီလာတယ်။ သူလည်း အဖိုးအနောက်
နားမှာ ကုပ်ကုပ်လေး ထိုင်နားတယ်။ တို့အားလုံး ထမင်းတွေလည်း ဆာနေကြပြီ။ ဗိုက်တွေလည်း
ချောင်ကုန်ပြီ။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ဟိုကြည့် ဒီကြည့်လုပ်တော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရွာလိုလို ဘာလိုလို
တွေ့တယ်။ အပင်တွေလည်း တွေ့တာကိုး။

အဲဒီရွာကို အဖိုးတို့သွားပြီး ဆန်လေးဘာလေး ဝယ်စားမယ်ပေါ့။ ရွာနာမည်တော့ အဖိုး
မေ့နေပြီ။

အဲဒါနဲ့ ဗိုလ်ချုပ်မြမောင်ဆီ သွားပြီးတော့ “ဟိုးမှာ ရွာနဲ့တူတယ်။ ရွာဆိုရင်တော့ ဆန်လေး
ဘာလေးဝယ်မယ်ဗျာ”

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

သူက “ကောင်းသားပဲကွ”တဲ့။ “ဒီမှာ ပိုက်ဆံယူသွား”ဆိုပြီး သူက ပိုက်ဆံ ထုတ်ပေးတယ်။ သူပေးတဲ့ပိုက်ဆံကို အိတ်ထဲထည့်ပြီး အဖိုးနဲ့ ရဲဘော်တစ်ဦးသွားတယ်။ အဖိုးက ရှေ့ကနေ ဦးဆောင်ပြီးသွားတယ်။ ခြေထောက်က နာပေမယ့် တခြားလူကို မလွှတ်ဘူး။ စိတ်မချဘူး။ တခုခု လွဲချော်ရင် အားလုံးဒုက္ခရောက်မှာ။ ဒါနဲ့ အဲဒီရွာကိုရောက်သွားတော့ ရွာက ကရင်ရွာပဲ။ စစ်တောင်း မြစ်နဲ့ နီးတယ်။ ရွာနားရောက်တော့ ဆွေးတွေဟောင်တယ်။ ဆွေးဟောင်တော့ လူတွေက ထွက်ကြည့် တာပေါ့။ အဖိုးက လူတယောက်ကို လက်ယပ်ပြီးတော့ ခေါ်လိုက်တယ်။

“ကျနော်တို့ ကရင်တွေပါ။ ခင်ဗျားတို့ကို ဘာမှလုပ်ပါဘူး။ ဒုက္ခရောက်လာလို့ပါ” ဒီလို ပြောတော့ အဲဒီလူက အိမ်ပေါ်က ဆင်းလာတယ်။ သူဆင်းလာတော့ အဖိုးက ပြောတယ်။

“တို့ ထမင်းမစားရသေးလို့ မင်းတို့ဆီမှာ ဆန်ဝယ်ချင်တယ်ကွာ။ ဆန်ရှိရင် ရောင်းပါ”လို့ ပြောတော့။ သူက “အေး အေး”တဲ့ “ကျနော် သူကြီးဆီသွားမယ်”ဆိုပြီး လူကြီးကိုသွားခေါ်တယ်။ ကျေးရွာလူကြီးက လိုက်လာတယ်။ ရွာလူကြီးလာတော့ အကျိုးအကြောင်းပြောပြတာပေါ့။

“ကျနော်တို့ ဂိုက္ခာလိုနေတယ်။ ခင်ဗျားတို့ဆီက ဆန် ၄-၅တင်းလောက် ရောင်းပေးပါဗျာ။ ရော့ ဒီမှာ ပိုက်ဆံယူ”ဆိုတော့ သူ မယူဘူး။ သူက တို့ကိုကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းဘူးနဲ့ တူတယ်။

“မလုပ်ဘူးဗျာ။ ဆန် (၅)တင်းလောက်ဆိုရင် ရမလား”

“ရပါတယ်။ ရပါတယ်” ဒီလိုပြောပြီး သူကြီးက ပြန်သွားတယ်။ တနာရီနီးပါးလောက် ကြာတယ်။ ရွာထဲမှာ ဆန်သွားစုတယ်။ ပြန်လာတော့ ရွာသားတွေနဲ့အတူ ဆန်တွေအိတ်ထဲထည့်ပြီး ထမ်းချလာတယ်။

အဖိုးတို့ ဝမ်းသာတာပေါ့။ ဆန် (၅)တင်းလောက်ရှိတယ်။ ရဲဘော်တွေခွဲပြီး ထမ်းကြတယ်။

နံနက်ကျင်ရွာတို့လည်း ပါတာပေါ့။ အမျိုးသမီးက နှစ်ယောက်ပါတယ်။ တယောက်က မနန်း ရွှေတဲ့။ အဖိုးတို့ ပြန်လာပြီးတော့ မိုးမလင်းတလင်းမှာ စစ်တောင်းမြစ်ကို ဖြတ်ကူးတာပေါ့။ အဲဒီမှာ ရဲဘော်တချို့နဲ့ မိန်းကလေး(၂)ယောက် ရေထဲမျောပါသွားတယ်။ သေတာပေါ့။ မိန်းကလေးက မနန်း ရွှေနဲ့ ဟော်ဖောတဲ့။ အလောင်းကို လိုက်ဆယ်တော့ သူတို့သေနတ်လေးတွေ သူတို့ဖက်ထားတယ်။ အဖိုး စိတ်ထိခိုက်လိုက်တာလေ။ ပြောမနေနဲ့တော့။ ဆန်အိတ်တချို့လည်း ရေထဲနစ်ကုန်တယ်။

ဆန်တွေရတော့ တောထဲဝင်ပြီး နင်တို့အဘွားက ထမင်းချက်တာပေါ့။ ထမင်းချက်ရတာ လည်း ဟမ်းကောလေးတလုံးနဲ့ သူချက်ကိုယ်ချက်ပြီးတော့ စားကြတယ်။ ကျက်တော့ အဖိုးကို ခေါ် တယ်။

“အဖိုးကြီး ထမင်းကျက်ပြီ”

အဖိုးလည်း ဆာတာကိုး။ အားရပါးရ စားမယ်လို့ ထမင်းလုတ်ကိုထည့်တော့ ရေထဲပါ သွားတဲ့ ကောင်မလေး (၂)ယောက်ကို သတိရပြီး စားလို့မရတော့ဘူး။ လည်ပင်းမှာ နင်နေတယ်။ သူတို့က အပျိုပေါက်လေးတွေ။ အသက် ၁၇-၁၈ အရွယ်လေးတွေ။

ဆေးပုလဲရွာ

နောက်တော့ အဖိုးတို့ ဆက်သွားတယ်။ စစ်တောင်းမြစ် ကမ်းနဘေးအတိုင်းပဲ။ အဲဒီမှာ ဆေးရွက်ကြီးပင်တွေစိုက်တဲ့ ဆေးပုလဲရွာဆိုတာကို တွေ့တယ်။ ဆေးပုလဲရွာကို မရောက်ခင် အဖိုးတို့ လမ်းဖြတ်ကူးကြသေးတယ်။

ဆေးပုလဲရွာက ဟိုဘက်ကမ်းမှာ။

လမ်းက ကားလမ်းဟောင်းကြီးပဲ။ စစ်တောင်းမြစ်နဲ့ နီးတယ်။ အဖိုးတို့အင်အားက (၁၀၀) ကျော်ရှိတယ်။ စစ်တောင်းမြစ်ထဲ မျောသွားတော့ နည်းနည်းလျော့သွားတယ်။ ကားလမ်းကို မိုးမချုပ်တာ ချုပ်မှာ ကူးတယ်။ အဖိုးတို့တပ်စုက အရင်ကူးပြီး ဒီဘက်အခြမ်းကနေ ပြန်စောင့်တယ်။

နောက်တော့မှ ဗိုလ်ချုပ်မြမောင်တို့အဖွဲ့ ကူးတယ်။ ကားလမ်းဘေးမှာ ကိုင်းတောကြီးရှိ တော့ ကူးပြီးတာနဲ့ ကိုင်းတောထဲ လိမ့်ချလိုက်။ လိမ့်ချလိုက် ဒီလိုကူးကြတာ။ အားလုံး ကင်းကင်းရှင်း ရှင်းပဲ။ ကားလမ်းဖြတ်ပြီးတော့ ခုနပြောတဲ့ ဆေးပုလဲရွာကို ရောက်တယ်။ ဆေးရွက်ကြီးပင်တွေ အ များကြီးပဲ။ ရွာသားတွေက ခူးလို့တော့ ကုန်ပြီ။ နားဘန်ရွက်တွေပဲ ကျန်တော့တယ်။ သူတို့ မခူးကြ တော့ဘူး။

အဖိုးတို့အဖွဲ့တွေ သူများ မခူးတော့တဲ့ နားဘန်ရွက်တွေ လိုက်ခူးကြတယ်။ ခူးပြီးတော့ ဆက်သွားတာ ချောင်းတချောင်းကို ဖြတ်ရသေးတယ်။ ချောင်းက ရေတိမ်တိမ်ပဲ။ ဒူးကျော်ကျော် လောက်ပဲရှိတယ်။ အဲဒီချောင်းကိုကူးပြီးမှ တောင်ကုန်းလေးတခုကို ရောက်သွားတာ။ အဲဒီမှာ အဖိုးတို့ ကျောပိုးအိတ်တွေချပြီးနားကြတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်မြမောင်တို့အဖွဲ့ ရောက်လာပြီးတော့

“ဒီည ဒီမှာ အိပ်ရအောင်ဗျာ”

အလှည့်ကျ ကင်းချပြီး အိပ်ကြရအောင်ပြောတော့ အဖိုးတို့ အဲဒီမှာ အိပ်ကြတယ်။ တနာရီ ကျော်ကျော်လောက်တော့ မိုးလင်းလာတာပဲ။ မိုးလင်းတော့ သွားလို့မရတော့ဘူး။ အဲဒီမှာ အဖိုးတို့ လမ်းပြရှာတာ လူတယောက်ရတယ်။ သူနဲ့မည်က ‘တောက်တဲ့’တဲ့။

ညဘက်မှ အဖိုးတို့ ခရီးစထွက်ကြတယ်။ ပဲခူးရိုးမကို ရောက်ပြီး။ ရောက်တော့ အဖိုးတို့ အဆက်အသွယ်လုပ်ကြတာပေါ့။ လမ်းမှာ ရွာတရွာတွေသေးတယ်။ ရွာက ကရင်ရွာပဲ။ အဖိုးတို့အဖွဲ့ အဲဒီရွာကိုသွားပြီး အခြေအနေ စုံစမ်းတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်မြမောင်ကိုတော့ ရွာနားက တောထဲမှာပဲ ထားခဲ့ တယ်။

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

“ကျနော်တို့ ကရင်တွေပဲ။ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ကနေ တပ်တွေ တဆင့်တဆင့်ဆုတ်ပြီး ဒီကို ရောက်လာတာ။ သူကြီး ဒီမှာ အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိလဲ။ ခင်ဗျားရွာမှာ တညလောက် နားမယ်။ အိပ်လို့ မရဘူးလား။”

သူကြီးက “ဟာ ရတာပေါ့”

“ဒီလိုဆိုရင် ကျနော်တို့တပ်ကို ထမင်းတနပ်လောက် ကျွေးလို့မရဘူးလား”

“ရတာပေါ့” တဲ့။

အခြေအနေကို ဗိုလ်ချုပ်မြမောင်တို့ကို သတင်းသွားပို့တော့ ဗိုလ်ချုပ်မြမောင်တို့လည်း တက်လာတယ်။ အဲဒီမှာ အဖိုးတို့ တညအိပ်တယ်။ အဲဒီရွာက အဖိုးတို့ကို ထမင်းကျွေးတယ်။ ဆန်က တောင်ပေါ်ဆန်။ တော်တော်ကောင်းတယ်။ ငါးတကောင်နှစ်ကောင်းနဲ့ ငါးပိရည်ကျိုကို ငရုပ်သီးစိမ်း လေး ထည့်ထားတယ်။ အဖိုးစားတာ ကောင်းလိုက်တာ။ ကောင်းတာပေါ့။ ငတ်လာတာကိုး။

အဲဒီရွာမှာ တို့ (၂)ညအိပ်တယ်။ သူကြီးကလည်း ကရင်ပဲ။ အဖိုးတို့က အဖိုးတို့ရဲ့ မူဝါဒ လမ်းစဉ်တွေကို ပြောပြတော့ သိပ်ကောင်းတယ်တဲ့။ သူကြီးက အဖိုးတို့ကို ထောက်ခံတယ်။

ကွန်မြူနစ်နဲ့ အထင်မှား

မနက်ကျတော့ အဖိုးတို့က တပ်မဟာ(၃)ကို သွားမှာကိုး။ အဲဒီမှာ အဖိုးတို့က အဆက်အ သွယ်သွားလုပ်တယ်။ ရဲဘော်တယောက်ကို ရှေ့ပြေးလွှတ်လိုက်တယ်။ လွှတ်လိုက်တော့ ကုန်းအတက် မှာ သူတို့ပစ်တာ ထိတော့မထိဘူး။ သူ ပြန်ပြေးလာတယ်။

“ကျနော်ကို ဆီးပြီးပစ်တာ။ ကံကောင်းလို့ မသေတယ်”

“ဟ ဘယ်လိုဟာလဲ”

အဖိုးတို့ စဉ်းစားလို့မရဘူး။ နောက်မှ သိရတာက ပစ်တာ ကစယ်ဒီတို့ အဖွဲ့ကပဲ။ အခြေအ နေကို အဖိုးက ဗိုလ်ချုပ်မြမောင်ဆီ သွားပြီးပြောတော့။

“ဘယ်လိုဟာတွေလဲကွ။ အဆက်အသွယ်လုပ်မယ်လို့ ပြောထားသေးတယ်။ ပစ်လည်း ပစ်သေးတယ်”

“အေးကွ။ အဲဒါ မင်းဘယ်လိုဆက်လုပ်မလဲ။ ဒီတခါတော့ မင်းအလှည့်ပဲ။ မင်းသွားရဲလား။ သွားရဲတာပေါ့”

“အေး ဒါဆို မင်းသွား”

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

ဒါနဲ့ အဖိုးသွားတာပေါ့။ အဲဒီမှာ အဆင်ပြေသွားတယ်။ သူတို့ကလည်း ရန်သူထင်ပြီး ပစ်တာ။ နောက်မှ အချိတ်အဆက်မိပြီး အဆင်ပြေသွားတာ။ အဲဒါနဲ့ ဗိုလ်မှူးချုပ်ကစယ်ဒီဆီ ရောက်သွားတယ်။ ရောက်တော့ စကားတွေဘာတွေပြော။ ရေမိုးချိုး။ ထမင်းတွေချက်ကြတယ်။ အဲဒီမှာ ဗိုလ်ချုပ်မြမောင်က ဝက်သားစားချင်တယ်ဆိုပြီး တောင်းစားတယ်။ တို့ ဝက်သား မစားရတာကြာပြီ။ ကစယ် ဒီကလည်း ‘အေး အေး’ ဆိုပြီး လူကြီးတွေကိုခေါ်ပြီး အဖိုးတို့ကို ဝက်တကောင် ပေါ်ပေးတယ်။ အဲဒီမှာ ဗိုလ်ချုပ်မြမောင် ဝက်သားစားတာ အဆီတုံးတွေချည်းပဲ။ ဝက်ဆီတုံးကို ပျားရည်နဲ့ သူတို့တို့ပြီး စားလိုက်တာ အားရပါးရပဲ။ သူက ဝက်သား သိပ်ကြိုက်တယ်။ စားလိုက်ရင်လည်း အဆီတုံးသက်သက်ပဲ။

ကစယ်ဒီက အဖိုးတို့အဖွဲ့ ပဲခူးရိုးမကို ရောက်လာတာကို ကွန်မြူနစ်တွေ လာတယ်ထင်ပြီး အဖိုးတို့အဖွဲ့ကို ချတော့မလို့။ သူ့တပ်ရင်း (၂)ရင်းပြင်ထားပြီး စောင့်နေတာ။ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်က တက်လာတဲ့လူတွေကို ကွန်မြူနစ်တွေဆိုပြီး အထင်မှားတာ။ သူတို့တပ် ရွာထဲရောက်တော့ ဘယ်သွားမလဲ မေးတော့ ကွန်မြူနစ်တွေကို သွားတိုက်မလို့တဲ့။

“ဘယ်က ကွန်မြူနစ်တွေလဲ”

“မနေ့တနေ့တုန်းကလာတဲ့ ကွန်မြူနစ်တွေပေါ့”

“အဲဒါကွန်မြူနစ်မှ မဟုတ်ဘဲ ကရင်တွေပဲ။ ဒီကောင်တွေက တကယ်တိုက်တဲ့လူတွေ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ကနေ ဖြတ်လေးဖြတ်ကို ဖြတ်ကျော်ပြီး ဒီကိုရောက်လာတာ။ ဒါကို မင်းက တခါသွားတိုက်မယ်။ မတိုက်နဲ့” ကျေးရွာလူထုက ပြောတာပေါ့။

ရွာလူထုက မတိုက်နဲ့။ အဲဒီကောင်တွေက တခါတည်း စုတ်ပြတ်သတ်၊ ငတ်ပြတ်ပြီး ရန်သူကို တိုက်ပြီးတော့မှ ထွက်လာတာ။ အဖိုးတို့ကို ဒီလို အထင်လွဲကြသေးတယ်။

နောက်တော့မှ ကစယ်ဒီရဲ့ ယောက်ဖလား မသိဘူး။ အဖိုးတို့ ရောက်လာတာကြားတော့ ပေါက်ချလာတယ်။ သူ့နာမည်က ဗိုလ်ဒီဝ ဆိုလားပဲ။ သူရောက်လာပြီး ဗိုလ်ချုပ်မြမောင်နဲ့ တွေ့တယ်။

“ဟာကွာ မင်းလာတာ တို့သိသားပဲ”

“မင်း ဘာလို့ တို့နဲ့ လာမဆက်သွယ်လဲ။ မင်းမဆက်သွယ်လို့ ဒုက္ခရောက်နေတာ မင်းဘယ်လိုကောင်လဲ” အဲဒီတော့မှ အဖိုးတို့ အချိတ်အဆက်မိသွားတယ်။

နိုင်ငံရေးမှူးဘဝ

တရုတ်ဖွဲ့စည်းပုံအတိုင်း မြစ်ဝကျွန်းပေါ်မှာ ကေအဲန်ယူကို ပြန်လည်ဖွဲ့စည်းတော့ အဖိုးက တပ်မဟာ(၃)မှာ နိုင်ငံရေးမှူး တာဝန်ယူရတယ်။ နိုင်ငံရေးမှူးဆိုတော့ တပ်တွေကို နိုင်ငံရေး အခေါ်တွေ၊ နိုင်ငံရေး သဘောတရားတွေ၊ နိုင်ငံရေး စနစ်တွေကို သင်ပေးရတာပေါ့။ တပ်တွေကို နိုင်ငံရေးသင်တန်းတွေပေးဖို့ ဗိုလ်ချုပ်မြမောင်နဲ့ ဗိုလ်မှူးစိုးအောင်တို့က အဖိုးကို တာဝန်ပေးတယ်။

အရင်တုန်းက နိုင်ငံရေးသဘောတရား၊ မူဝါဒတွေကို အဖိုး သိပ်မသိဘူး။ တိုက်ဖို့ ခိုက်ဖို့ လောက်ပဲ စိတ်သန်တယ်။ အဖိုးက နိုင်ငံရေးသင်တန်းလည်း တခါမှ မတက်ရဘူး။ တခြားလူတွေ နိုင်ငံရေးသင်တန်းတက်တာ တစ်ခါနှစ်ခါ ရှိပြီ။ ဒါနဲ့ အဖိုးကို ဗိုလ်ချုပ်မြမောင်ကို ပြောတယ်။

“ဗိုလ်ချုပ်မြမောင် ခင်ဗျားတို့လုပ်တာ မတရားဘူး။ တခြားလူတွေ နိုင်ငံရေးသင်တန်း တက်တာ နှစ်ခါသုံးခါ ကျနေတဲ့တော့ တခါမှ မခေါ်ဘူး။ နယ်ထဲမှာပဲ ထားတယ်။ အခု ကျနေတဲ့ နိုင်ငံရေးမှူး တာဝန်ပေးတယ်။ သင်တန်းတွေ ပေးခိုင်းတယ်။ ခင်ဗျားတို့ တော်တော် ဂွကျတာပဲ”

သူတို့ကပြောတယ်။

“မင်းက တက်စရာမလိုလို့ တို့ မခေါ်တာ”တဲ့။

“ဘာဖြစ်လို့ တက်စရာမလိုလဲ။ ကျနော်လည်း နိုင်ငံရေးသင်ချင်တာပဲ”

“မင်းက သင်ဖို့မလိုဘူး။ ဒါကြောင့်တို့က ထားခဲ့တာ။ ဟိုကောင်တွေ ဒီလောက်တက်တာတောင် တုံးတယ်ကွ။ မင်းကို မမှီဘူးကွ”

“ဘာပဲပြောပြော နိုင်ငံရေးဆိုတဲ့ အနှစ်သာရကိုတော့ ကျနော် သင်ချင်တာပေါ့”

အဲဒီတော့မှ သူတို့က နိုင်ငံရေးတရား ဟောတော့တာပဲ။

နိုင်ငံရေးရဲ့ အနှစ်သာရက စား၊ ဝတ်၊ နေရေးပဲ။

အာဏာ ရရှိရေးပဲတဲ့။

အာဏာအမျိုးမျိုးရှိတဲ့ အထဲမှာမှ ပြည်သူ့အာဏာက အကောင်းဆုံးပဲတဲ့။

အုပ်စိုးသူလူတန်းစားက အစိုးရတွေကြည့်။

သူတို့ နိုင်ငံရေး မူဝါဒတွေ ချပြီး အုပ်ချုပ်နေတာပဲ။

ဒါပေမယ့် တရားမျှတမှု မရှိဘူး။

ပြည်သူ့အတွက် အခွင့်အရေးတွေ မရှိဘူး။ သူ့အတွက်ပဲ ကြည့်တယ်။

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

ဒါကြောင့် ပြည်သူတရပ်လုံး မခံချင်တာပေါ့။ ဆန့်ကျင်တာပေါ့။ အုံကြွတာပေါ့။ အာဏာဆိုတာ ပြည်သူတွေမှာ အခြေခံတဲ့ ပြည်သူ့အာဏာဖြစ်ရမယ်။ အစိုးရကလည်း ပြည်သူက ရွေးချယ်တင်မြှောက်တဲ့ အစိုးရ ဖြစ်ရမယ်။ သူက အဲဒီလိုရှင်းပြတယ်။

နိုင်ငံရေးမှူးဖြစ်လာတော့ နိုင်ငံရေးစာပေတွေ လေ့လာဖတ်ရှုတာပေါ့။ မန်းဘဇန်ရေးတဲ့ ကရင်တော်လှန်ရေး သင်ကြားချက်တွေ၊ လက်ဝဲစာပေတွေလေ့လာတာ တော်တော်များတယ်။ နောက်တော့ ညီညွတ်ရေးကို ရည်ရွယ်ပြီးတော့ ကွန်မြူနစ်မူဝါဒစာတမ်းကိုလည်း သင်တန်းပေးတဲ့အခါ သုံးတာပဲ။ မြစ်ဝကျွန်းပေါ် အမှတ်(၂)၊ အမှတ်(၃)ခရိုင်မှာ သင်တန်းတွေပေး သဘောတရားတွေပေး တခုပြီးတခု ပေးတာပဲ။ အဖိုး နိုင်ငံရေး သင်တန်းတွေ တော်တော်လေးပေးဖြစ်တယ်။

ပဲခူးရိုးမရောက်တော့လည်း နိုင်ငံရေးသင်တန်းတွေပေးရတာပဲ။ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်တိုင်းလိုတော့ မဟုတ်ဘူး။ ပဲခူးရိုးမက တော်တော် လေးခက်ခဲတယ်။ တို့ကေအဲဒီယူကို ပိတ်ပိုင်းစစ်ဆင်ရေးကြီးတွေ လုပ်တာကိုး။ ပဲခူးရိုးမှာ ကွန်မြူနစ်ပါတီတွေလည်း အလူးအလဲခံရတာပဲ။ အဲဒီမှာ ငှက်ဖျားက လည်း ကြမ်း။ ဆင်ရိုင်းတွေကလည်းပေါ့။ ဒီကြားထဲ ဖြတ်လေးဖြတ်လုပ်တော့ အားလုံး ရိက္ခာတွေ ဘာတွေ ပြတ်ကုန်တာပေါ့။

နိုင်ငံရေးသင်တန်းပေးရတာ လူက များတယ်။ ဆန်နို့ဆီဖူး(၁)လုံးကို လူနှစ်ယောက်နှုန်းနဲ့ သင်ပေးရတာ။ ရဲဘော်တွေက တော်တော်ဖွဲ့ရှိကြပါတယ်။ ဆန်နို့ဆီဖူး(၁)လုံးကို သင်တန်းသား (၂)ယောက်။ တနေ့စာ ဘယ်လိုလောက်မှာလဲ။ စားဖို့ကလည်း ထမင်းတမျိုးပဲရှိတာ။ ရှိတဲ့ အသီး အရွက်အကုန် ထည့်ချက်ရတာပေါ့။ ပိတ်ဆို့ရေးကြီးတွေလုပ်တော့ ထမင်းထိတာလန့် ချီကြတာတယ်။

ပဲခူးရိုးမမှာလည်း ဗိုလ်ချုပ်မြမောင်တို့ ဦးစီးအောင်တို့နဲ့ အဖိုးတို့အတူတူပဲ။ နမ့်ကျင်ရွှေ တို့လည်း အဖိုးတို့နဲ့အတူတူပဲ။ နမ့်ကျင်ရွှေက မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ကနေ ပဲခူးရိုးမကို ရွှေ့ကတည်းက အဖိုးတို့နဲ့ အတူတူပါတယ်။ မင်းတို့အဖွားနဲ့လည်း ပါတယ်။ အဖိုးတို့ ပြောင်းတာ မိန်းကလေး ၃-၄ ယောက်ပါတယ်။ တော်တော်လေးလည်း ဇွဲကောင်းကြတယ်။ သတ္တိလည်း ရှိကြတယ်။ ပဲခူးရိုးမ တိုက်ပွဲမှာ ခမရ(၁၀၈)နဲ့ ပစ်တုန်းကဆို နံမည်ကြီးပဲ။ တို့အီက မိန်းကလေးတွေကလည်း ပစ်တာပဲ။ တိုက်ပွဲက အနီးကပ်တွေ များတယ်။

ကွန်မြူနစ်ပါတီက ခင်စိုးဝင်းတို့၊ နန်းတင်ရွှေတို့ သခင်ချစ်သမီး မညိုတို့ဆိုတာ နံမည် ကြီးတွေပဲ။ တော်တော် စစ်တိုက်ရဲကြတယ်။ ရန်သူကလည်း သူတို့ကို အသေရရ အရှင်ရရပဲ။ သူတို့ ကလည်း တိုက်ရဲ၊ သေရဲ၊ အနိုင်ယူရဲဆိုတဲ့ အတွေးအခေါ်ကလည်း အပြည့်ပဲ။ တိုက်ပွဲတွေက တော်တော်ကြမ်းပြီး တော်တော်လည်း ပြင်းထန်တယ်။ မိန်းမသားတွေ စစ်တိုက်ရတယ်ဆိုတာ လွယ်တာမှမဟုတ်တာ။ ဒါပေမယ့် ရန်သူက မိန်းမယောက်ျား ခွဲတာမဟုတ်ဘူး။ ကလေးတွေဆိုလည်း အကုန်ပစ်၊ အကုန် သတ်တာပဲ။

ထမင်းငတ်တဲ့ နေ့ရက်များ

ပဲခူးရိုးမကို ရောက်လာတာ အတော်ဒုက္ခရောက်တယ်။ ရဲဘော်တွေဆို စစ်ချည်းပဲ တိုက်နေရတယ်။ ထမင်းကျတော့ မစားရဘူး။ (၇)ရက် (၈)ရက်ဆက်တိုက် စစ်တိုက်ရပြီး အစာက မရှိတော့မောတာပေါ့။ ရဲဘော်လေးတယောက် ကျသွားတာ။ ဗိုက်ကလေး ဟောက်ပက်နဲ့။ အဖိုး တော်တော် စိတ်ထိခိုက်တယ်။

ပဲခူးရိုးမမှာ အဖိုးတို့ ခဏခဏ ထမင်းငတ်တယ်။ တခါတခါ တစ်လတောင် ကျော်သေးတယ်။ ဟိုအရွက်ခူးစား ဒီအရွက်ခူးစား ဒီလိုဖြစ်ကြတာ။ ကျသွားတဲ့ ဗိုလ်မှူးမောင်ချစ်ဆိုရင် အခြေအနေမကောင်းဘူးလို့ ပြောရင် မကြိုက်ဘူး။ ထမင်းငတ်ပေမယ့် စိတ်ဓာတ်က တော်တော်ခိုင်တယ်။ အညံ့မခံအရှုံးမပေးပဲ ရန်သူကို နိုင်အောင်တိုက်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်က ခိုင်ခိုင်မာမာရှိတယ်။

“စိတ်ဓာတ်ကျမယ့် အတွေးအခေါ်တွေ မင်းတို့ဦးနှောက်ထဲမှာ တစက်မှမထားနဲ့။ ဒီအတွေးအခေါ်တွေ ဝင်လာပြီးဆိုရင် မင်းတို့ ခေါင်းထဲက မြန်မြန် ထုတ်ပစ်လိုက်” သူက ဒီလိုပြောတာ။

ဒီလို အခက်အခဲဖြစ်တာ ပဲခူးရိုးမ ရောက်ပြီး ၃-၄ လ အကြာမှာဖြစ်တာ။ အဖိုးတို့က မြစ်ဝကျွန်းပေါ်က နာမည်ကြီးတွေဆိုတော့ ရန်သူက အတင်းလိုက်တာ။ အဲဒီအချိန်မှာ ရန်သူက ကွန်မြူနစ်ကိုတောင် ထိုးစစ်ဆင်တော့ဘူး။ အဖိုးတို့ကိုပဲ အသဲအမဲလိုက်တာ။ ရန်သူက ထိုးစစ်ကြီးတွေ၊ ဖြတ်လေးဖြတ်တွေ စပြီးလုပ်တော့တာပဲ။ အဖိုးတို့ ငှက်ပျောပင်တွေ အသီးတွေအရွက်တွေပဲ စားရတဲ့ ရက်တွေမနည်းဘူး။ ကြာတော့ အားပြတ်တာပေါ့။ မင်းတို့ အဖွားလည်း တော်တော် ဒုက္ခရောက်တယ်။ သူလည်း ကြာတော့ မနိုင်တော့ဘူး။

မင်းတို့အဖွားက

“အဖိုးကြီး တို့ချောင်းထဲမှာ ငါးရှာရအောင်” တဲ့။

သူလည်း အားတွေဘာတွေ ပြတ်ကုန်ပြီကိုး။ သူ့ကို ကြည့်ရတာလည်း အဖိုးသနားတယ်။ သူ့မှာ ဘောင်းဘီလေး တစ်ထည်၊ သူများပေးတဲ့ ပုဆိုးလေးတစ်ထည်။ စစ်အင်္ကျီလေးတစ်ထည်နဲ့ အင်္ကျီလက်ပြတ် ဖားပါးစပ်လေးတစ်ထည် ဒါပဲရှိတယ်။ ဒါကိုပဲ ထည်လဲ ဝတ်နေရတာ။

အဲဒီနေ့က သူ့အင်္ကျီ ဖားပါးစပ်လေးကိုဝတ်ပြီး အဖိုးတို့ ချောင်းထဲမှာ ငါးရှာကြတယ်။ ရေက သိပ်မရှိတော့ဘူး။ စိမ့်အိုင်လေးတွေလို ဖြစ်နေတာ။ ဘေးမှာ ကျောက်တုံးလေးတွေ ရှိတယ်။ စိမ့်အိုင်လေးထဲ မင်းတို့အဖွားဆင်းသွားပြီး ယက်ကြည့်တော့ ငါးသေးသေးလေး ရတယ်။ လက်မ၊ လက်ညှိုး၊ လက်သန်းအရွယ်လေးတွေပေါ့။ သူက ချောင်းထဲက နေပြီးတော့ ရေ အဖိုးကြီးဆိုပြီး

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

ပစ်တင်ပေးတယ်။ အဖိုးက ဖမ်းပြီး ဟမ်းကောချိုင့်ထဲ ထည့်တာပဲ။ နောက်တော့ မောပြီ နားဦးမယ် ဆိုပြီး ချောင်းထဲက သူတက်လာတယ်။

သူတက်လာတော့ ချိုင့်ထဲမှာ ငါးက တစ်ကောင်မှ မရှိတော့ဘူး။ ခုန်ထွက်ကုန်မှာပေါ့။ အဖွားကြီး စိတ်ဆိုးလိုက်တာလေ။ ဒါနဲ့ အဖိုးက

“နင်နေ ငါသွားရှာမယ်” အဖိုးက ကျောက်တုံးတွေကြား နှိုက်မယ်ပေါ့။

“မြွေငါ့ကို ကိုက်ရင် အဲဒီမြွေကို ရိုက်သတ်ပြီး နင်တို့ ချက်စားကြ”

ကျောက်တုံးတွေကြားမှာ အဖိုးလိုက်စမ်းတယ်။ ဖားရှိရင် မြွေတော့ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး။ အဖိုး စမ်းလိုက်တာ ပျော့ပျော့လေး သွားထိတယ်။ ဒါ မြွေတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒီကောင် ဖားပဲ။ အဖိုးနှိုက်လိုက် တော့ ဖားကျော်စံကွေးလေး တစ်ကောင်ရတယ်။ ရတဲ့ဖားကို နှုတ်ခမ်းနဲ့ ကိုက်လိုက်တာ ဖားက ခြေကားလက်ကားနဲ့ ‘ကွီ’ ကနဲ တချက်ပဲအော်နိုင်တယ်။

တစ်ကောင်ရလိုက် ကိုက်လိုက်။ တစ်ကောင်ရလိုက် ကိုက်လိုက်နဲ့။ လေးငါးဆယ်ကောင် လောက်ရတယ်။ ထပ်နှိုက်လို့လည်း မရတော့ဘူး။

မင်းတို့အဖွားကလည်း “အဖိုးကြီးတော်တော့ ပြန်ကြစို့” ဆိုတာနဲ့ အဖိုးတို့ပြန်လာတယ်။

လမ်းမှာ တောင်အတက်ရှိတော့ အဖိုးက မောလို့ နားပေမယ့် မင်းတို့အဖွားက မနားဘူး။ သူက ကပ်ပွန်းရွက် အနုလေးတွေ ခူး။ သပြေသီးတွေ လိုက်ကောက်။ တဲပြန်ရောက်တော့ ရတဲ့ ဖားလေး (၁၀)ကောင်လောက်နဲ့ အသီးအရွက်တွေ ဆေးကြောပြီး ရောပြုတ် သောက်တာ ချိုလိုက်တာ။ ဆားတွေ ဘာတွေလည်း မရှိဘူး။ အဖိုးတို့ ပြုတ်သောက်ကြတာ။ ဖတ်တော့လည်း ဒါလေး သောက်ရ တာ အားရှိသွားသလိုပဲ။

လက်နက်ချစကား အလျဉ်းမပြောရ

ပဲခူးရိုးမကနေ ၁၉၇၄ ခုနှစ် မေလမှာ မာနယ်ပလောကို အဖိုးတို့ ရောက်လာတယ်။ မန်း ဘဇန့်နဲ့တွေ့တော့ ဝမ်းသာလို့လေ။ ဗိုလ်မှူးချုပ်ကျော်သောင်းဆိုပြီး အဖိုးပရီးကိုဖက်ပြီး မျက်ရည် ကျတယ်။ အဖိုးလည်း စိတ်မကောင်းဘူး။ မျက်ရည်ကျတာပေါ့။

အဲဒီမှာ ခေါင်းဆောင်တချို့က အဖိုးတို့ကို “ဒီကောင်တွေ ထမင်းဝတ်လို့ ထမင်းမဝလို့ ဒီလိုလာတာ။ လမ်းတဝက်မှာ လက်နက်ချမယ့် အကောင်တွေ” သူတို့က ဒီလိုပြောတာ။ ဒီလိုပြော တာ အဖိုးက မခံနိုင်ဘူး။ အဖိုးစိတ်ထဲမှာ ဒီကောင်တွေပြောတာ တခွန်းကတော့ ဟုတ်တယ်။

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

တခွန်းကတော့ မဟုတ်ဘူး။ အဖိုး စိတ်ထဲက ဒီလိုဖြစ်တာ။ ထမင်းဝတ်လို့ ပြေးလာတာလို့ ပြောတာကို အဖိုးက ခံနိုင်သေးတယ်။ မခံနိုင်လို့ လက်နက်ချတယ်လို့ ပြောတာကိုတော့ အဖိုးက လက်မခံနိုင်ဘူး။ အဖိုးတော်တော် ဒေါသထွက်တယ်။

“ဟေ့ကောင်တွေ တို့ကို ထမင်းမဝလို့၊ ထမင်းဝတ်လို့ လာတယ်လို့ပြော။ ဒါမှန်တယ်ကွ”
အဖိုးတို့ တလနှစ်လ ထမင်းမှ မစားရဘဲ။ ဒါက ဟုတ်နေတာပဲကိုး။

“လက်နက်ချဖို့ လာတယ်လို့ ပြောတာတော့ မမှန်ဘူးကွ။ ဒါ မပြောနဲ့ကွ။ ငါမကြားချင်ဘူး။
လက်နက်ချချင်ရင် မင်းတို့ဆီလာမလား” အဖိုးက ဒီအတိုင်းပဲ ပြောလိုက်တယ်။

ဒါနဲ့ ခေါင်းဆောင်တချို့က မျက်နှာတွေ ပုပ်သွားတယ်။ အဲဒါ ဗိုလ်မှူးချုပ်ကျော်သောင်း ဖြစ်မယ်။ အဖိုးကို တချို့က သိမှမသိပဲကိုး။ ဗိုလ်ချုပ်မြရောက်လာတော့ သူ့လူတွေကို သူ ဆူတယ်။

“မင်းတို့ကောင်တွေ တော်တော်ဝှက်တဲ့ ကောင်တွေပဲ။ သူ ပြောတာမှန်တယ်။
လက်နက်ချတယ်ဆိုတဲ့ စကားကို မင်းတို့ပြောတာ သူဘယ်ခံနိုင်မလဲ။ မင်းတို့တွေ ဒီစကားမျိုး မပြော
ပါနဲ့။ ဒီကောင်တွေ ပဲခူးရိုးမမှာ တော်တော် ဒုက္ခခံခဲ့တဲ့ကောင်တွေ” ဗိုလ်ချုပ်မြက လူကြီးတွေကို
မာနယပ်လောမှာ ခေါ်ဆူတယ်။ အဖိုးလေ အဲဒီကောင်တွေကို စိတ်ဆိုးလိုက်တာ။

အဖိုးက လက်နက်ချ အညံ့ခံတဲ့ စကားကို လုံးဝ လက်မခံနိုင်ဘူး။ စောဘကြီးကလည်း
‘လက်နက်ချစကား အလျဉ်းမပြောရဘူး’ လို့ တို့ကိုပြောခဲ့တာပဲ။ ဒါကို ဒီကောင်တွေပြောတော့
အဖိုး ဒေါသ ထွက်တာပေါ့။

အဖိုးချစ်တဲ့ ရဲဘော်လေးတယောက်

တော်လှန်ရေးထဲမှာ အဖိုးချစ်တဲ့ ရဲဘော်လေး တယောက်ရှိတယ်။ သူ့နာမည် စတာလင်
လို့ခေါ်တယ်။ ဒီကောင်လေးကို အဖိုး တော်တော်ချစ်တယ်။ သူ့မှာ မိဘတွေ မရှိရှာကြတော့ဘူး။
သူ့ကို (သု)နှစ်သားအရွယ်ထဲက အဖိုး မွေးစားထားတာ။ ကိုယ့်သားလိုပဲ ဖြစ်နေတာ။

ဒီကောင် သိပ်တော်တာ။ လျင်မြန်ဖြစ်လတ်တယ်။ လူရိုက်လူကဲလည်း သိတယ်။ အနစ်နာခံ
စိတ်လည်း ရှိတယ်။ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်သားပဲ။ ခရီးသွားရင်းနဲ့ အဖိုးနာမည်ကိုကြားပြီး အဖိုးနောက်ကို
လိုက်လာတာ။ အသက်ငယ်တော့ ရွာမှာ မင်းတို့အဖွားနဲ့အတူတူပဲ ထားတယ်။ မင်းတို့အဖွားကို
ဝိုင်းကူပေါ့။ ရွာမှာပဲ အိမ်ထောင်ကျတာ။ မင်းတို့အဖွားတို့ပဲ ဦးစီးဦးဆောင်လုပ်ပြီး မင်္ဂလာဆောင်
ပေးခဲ့တာ။ သူမင်္ဂလာဆောင်တုန်းက အဖိုးက အိမ်မှာမရှိဘူး။ အဖိုးကလည်း ရွာတွေဘာတွေပြန်တာ
နည်းတာကိုး။ ဒီကောင်လေး ကလေးတယောက်ရပြီး အသက် ၂၃-၂၄မှာမှ ဆုံးသွားတာ။

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

ဒီကောင်က သတ္တိရှိတယ်။ တိုက်တာခိုက်တာလည်း တော်တယ်။ နံမည်ထွက်တာပေါ့။ တိုက်ပွဲမှာ ကျသွားတာပဲ။ အဖိုးတော်တော်လေး စိတ်မကောင်းဘူး။ ဒီကလေးက ကိုယ့်မျက်စိအောက်မှာပဲ ကြီးလာပြီး ကိုယ့်ရဲ့အမျိုးသားရေးလုပ်ငန်းတွေမှာ စိတ်ပါလက်ပါ လုပ်ကိုင်ရှာတာကိုး။ ဒီကောင်လေး ဆုံးစတုန်းက အဖိုး တော်တော်နဲ့ အိပ်မပျော်ဘူး။

တော်လှန်ရေးမှာ အတူသွား အတူလာ။ အတူတူတိုက်ခဲ့တဲ့ ရဲဘော်ရဲဘက်တွေ၊ ဆရာသမားတွေကတော့ အများကြီးပေါ့။ ဒါပေမယ့် အဖိုးက ကိုယ့်ရဲ့ရဲဘော်တွေကို ပိုပြီးခင်တွယ်သလိုပဲ။ ကိုယ့်ထက်ကြီးတဲ့ ဆရာသမားတွေကိုတော့ လေးစားတာ၊ မိဘလို ရိုသေတာ။ ကိုယ့်အောက်က ရဲဘော်တွေကျတော့ ကိုယ့်ရဲ့သားတွေ၊ သမီးတွေလိုလည်းဖြစ်၊ သေဖော်သေဘက်၊ တိုက်ဖော်တိုက်ဘက်၊ ငတ်ဖော်ငတ်ဘက်လည်းဖြစ်တော့ ပိုပြီး သံယောဇဉ်တွယ်တယ်။

ဆက်လက်တိုက်ပွဲဝင်ကြပါ

ကရင်တော်လှန်ရေးဟာ မှန်ကန်တဲ့ တော်လှန်ရေးဖြစ်တယ်။ ကိုယ့်အမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေးအတွက် တိုက်ပွဲဝင်ရတာမို့ တရားလည်း တရားတယ်။ ဒီလို မှန်ကန်ပြီး တရားတဲ့တော်လှန်ရေးဟာ တနေ့မှာ အောင်ပွဲရမှာပဲ။ ဒါကလည်း အချိန်သိပ်မဝေးတော့ပါဘူး။ လက်နက်ချ အညံ့ခံတယ်။ ရန်သူထံမှာ ငှားထောက်အညံ့ခံတယ်ဆိုတာ တော်လှန်ရေးသမားတွေအတွက် ဘယ်လိုမှ ဂုဏ်သိက္ခာရှိတဲ့ အလုပ်မဟုတ်ဘူး။ ဒါဟာ ကျဆုံးသွားတဲ့ ရဲဘော်တွေအပေါ် သစ္စာဖောက်ရရောက်သလို ကိုယ့်ပြည်သူတွေကိုလည်း သစ္စာဖောက်တာနဲ့အတူတူပဲ။ ဒါကြောင့် တော်လှန်ရေးကို ဆုံးခန်းတိုင် ဆက်လုပ်ကြပါ။

တော်လှန်သူတွေအတွက် အမှန်တရားနဲ့ အောင်ပွဲက အသင့်ရှိပါတယ်။ အညံ့ခံ အရှုံးပေးတဲ့စိတ်နဲ့ ကိုယ်ကျိုးကြည့်တဲ့စိတ်ဟာ ကိုယ့်လိပ်ပြာ ကိုယ်မသန့်သလို အသေလည်းမမြောင့်ပါဘူး။ ကိုယ့်လူမျိုးကို ရောင်းစားတဲ့အလုပ်။ ကိုယ့်ရဲဘော်ရဲဘက်တွေအပေါ် သစ္စာဖောက်တဲ့အလုပ်ကို တော်လှန်ရေးသမားတွေ မလုပ်မိဖို့ အရေးကြီးဆုံးပဲ။

အောင်ပွဲ ပန်းတိုင်ရောက်ခါနီးလေ တိုက်ပွဲတွေ ပြင်းထန်လေပဲ။ ရန်သူကတော့ ရန်သူလို ကျင့်ပြီး အမျိုးမျိုးသွေးခွဲမယ်။ လှံ့ဆော်မယ်။ ဒါကို တို့တော်လှန်ရေးသမားတွေ သတိရှိဖို့လိုတယ်။ ဒီလောက်နှစ်တွေ အကြာကြီးလုပ်ခဲ့ပြီးမှ ဗိုလ်ချုပ်ထင်မောင်လို ရန်သူနဲ့ပူးပေါင်းပြီး ရန်သူထံမှာ အညံ့ခံ

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

သွားတာဟာ တော်လှန်ရေးအတွက် အများကြီးနစ်နာတယ်။ ကရင့်တော်လှန်ရေးရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကိုလည်း အများကြီး ရိုက်ခတ်တယ်။ ရဲဘော်တယောက် အညံ့ခံတာနဲ့ ခေါင်းဆောင်တယောက် အညံ့ခံတာဟာ တန်ဖိုးချင်းမတူဘူး။ ဒါကို တို့ခေါင်းဆောင်တွေ သိဖို့လိုတယ်။

ဥက္ကဋ္ဌကြီး စောဘဦးကြီးတို့လို၊ ဥက္ကဋ္ဌကြီး မန်းဘဇံတို့လို၊ ဗိုလ်ချုပ်မြတို့လို သေဆုံးရတာဟာ မြင့်မြတ်တယ်။ ဒါဟာ တော်လှန်ရေးသမားတွေအတွက် နမူနာကောင်းပဲ။ သူတို့ သမိုင်းဟာ သိက္ခာရှိတယ်။ ပြည်သူကလည်း လေးစားတယ်။ ဒီလိုခေါင်းဆောင်ကြီးတွေကို နှစ်တွေဘယ်လောက်ကြာကြာ တော်လှန်ရေးရဲဘော်တွေနဲ့ ကရင်ပြည်သူတွေက မမေ့ဘူး။

ကရင်တော်လှန်ရေးအောင်ပွဲခံတာကို မမြင်သွားရမှာကိုတော့ အဖိုး စိတ်မကောင်းဘူး။ ဒါပေမယ့် တော်လှန်နေတဲ့ ကရင်တော်လှန်ရေးသမားတွေရှိတယ်။ သူတို့နဲ့အတူ မဟာမိတ်တွေရှိတယ်။ နိုင်ငံတကာ မိသားစုတွေရှိတယ်။ အမှန်တရားကိုသိတဲ့ ကမ္ဘာ့ပြည်သူတွေရှိတယ်။ ဒါကြောင့် ကရင့်တော်လှန်ရေးဟာ အောင်ကိုအောင်မြင်မှာပဲ။ ဥက္ကဋ္ဌကြီး စောဘဦးကြီးပြောခဲ့တဲ့ စကားလိုပဲ “ကရင်တွေ ရန်ကုန်ဆင်းပြီး လည်စင်းမခံသရွေ့ ကရင့်တော်လှန်ရေးဟာ ဘယ်တော့မှ မရှုံးဘူး” ဆိုတဲ့ စကားကို ကရင့်တော်လှန်ရေးသမားတွေ အလွတ်ကျက်မှတ်ထားရမယ်။ ကရင့်တော်လှန်ရေးသမားတွေ အောင်ပွဲအရောက် ဆက်လက်တိုက်ပွဲဝင်ကြပါလို့ မှာကြားလိုပါတယ်။

၂၀၀၁ ခုနှစ်တွင် ပြုလုပ်သည့် နှစ် (၅၀)မြောက် ကရင့်တော်လှန်ရေးနေ့တွင်
ကရင့်တော်လှန်ရေးကို နှစ်(၅၀)ဖြတ်သန်းခဲ့သည့် ခေါင်းဆောင်ကြီးများကို ဆုတံဆိပ်အပ်နှင်းရာ၌
ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်းမှ လက်ခံရယူစဉ်

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

ကေအန်ယူ ဗဟိုကော်မတီအစည်းအဝေးတွင် ခေါင်းဆောင်ကြီးများနှင့် အမှတ်တရ

ကရင်တော်လှန်ရေးခေါင်းဆောင်ကြီးများ၊ မဟာမိတ်ခေါင်းဆောင်များနှင့် အမှတ်တရ

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

ကေအဲန်ယူ တပ်မဟာ(၇)နယ်မြေတွင် ကရင်ကာကွယ်ရေးတပ်မတော်မှ ရဲဘော်များနှင့်အတူ

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

ဗိုလ်မှူးတောလှ(ကွယ်လွန်)နှင့် ၎င်း၏ ဇနီးတို့ဖြင့် အမှတ်တရ

အသက်အရွယ်ကြီးရင့်ပြီဖြစ်သော်လည်း အစည်းအဝေးပွဲများကို ကျိုးစားပမ်းစားတက်ဆဲ

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

အသက်အရွယ်ကြီးရင့်ပြီဖြစ်သော်လည်း အစဉ်းအဝေးပွဲများကို ကျိုးစားပမ်းစားတက်ဆဲ

(၁၃)ကြိမ်မြောက် ကေအန်ယူ ကွန်ကရက်တွင် တက်ကြွစွာ ပါဝင်ဆွေးနွေးနေစဉ်

ကရင်အမျိုးသားကာကွယ်ရေးတပ်မတော်မှ တပ်ဗိုလ်တပ်မှူးများနှင့် အမှတ်တရ

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းများ

ကရင့်တော်လှန်ရေးဟာ အောင်ကိုအောင်မြင်မှာပဲ။ ဥက္ကဋ္ဌကြီး စောဘဦးကြီးပြောခဲ့တဲ့
စကားလိုပဲ “ကရင့်တွေ ရန်ကုန်ဆင်းပြီး လည်စင်းမခံသရွေ့
ကရင့်တော်လှန်ရေးဟာ ဘယ်တော့မှ မရှုံးဘူး” ဆိုတဲ့ စကားကို
ကရင့်တော်လှန်ရေးသမားတွေ အလွတ်ကျက်မှတ်ထားရမယ်။
ကရင့်တော်လှန်ရေးသမားတွေ အောင်ပွဲအရောက် ဆက်လက်တိုက်ပွဲဝင်ကြပါ။

**ဗိုလ်မှူးချုပ်ကျော်သောင်း
ကေအဲန်ဒီအို အငြိမ်းစားဗိုလ်ချုပ်**